

DEN HEMMELIGE LÆRE

SYNTESEN

AV

VITENSKAP, RELIGION OG FILOSOFI

VED

H. P. BLAVATSKY

”Det er ingen religion høyere enn sannheten.”

Del 2 – SYMBOLIKKENS UTVIKLING

Oversatt til norsk av John Bruland fra hundreårsutgaven,
utgitt av *Theosophical University Press*, Pasadena, California i 1988.

Dette arbeid
tilegner jeg alle sanne teosofere
i alle land
og til alle raser
for de har fremkalt det
og for dem er det nedskrevet

"Den hemmelige lære" består av 6 deler:

VERDENS SKAPELSE

1. del: Kosmisk evolusjon
2. del: Symbolikkens utvikling
3. del: Vitenskap og den hemmelige lære (1)

MENNESKETS SKAPELSE

4. del: Menneskets skapelse
5. del: Verdensreligionenes symbolisme
6. del: Vitenskap og den hemmelige lære (2)

Innholdet i 2. del: Symbolikkens utvikling

1. SYMBOLIKK OG DIAGRAMMER	1
Forskjellen mellom emblem og symbol	2
Lydens magiske kraft	3
Mysteriespråket	4
2. MYSTERIESPRÅKET OG DETS NØKLER	5
Egyptis mange religioner.....	5
Jødene og deres system	6
Moses, en kopi av Sargon.....	10
De eldste symbolers identitet	11
3. URSTOFFET OG DEN GUDDOMMELIGE TANKE.....	14
Guddommelig tanke eller kosmisk materie	15
Eter og intelligens.....	16
De syv prakritiene	19
Den mystiske ild.....	21
Et eneste kunnskapens tre.....	23
4. KAOS – THEOS – KOSMOS	24
Foreningen av kaos og ånd.....	24
Sinnets fødsel	25
5. DEN SKJULTE GUDDOM, DENS SYMBOLER OG TEGN	29
Den gnostiske oppfatning	29
Internasjonal samstemmighet om guder	32
6. VERDENSEGGET	35
Eggfødte Logoi.....	37
Den bevingede klode	38
7. BRAHMÂS DAGER OG NETTER	41
Menneskelige guder og guddommelige mennesker	41
Gudenes gjenfødselse.....	42
Det puraniske profeti	46
8. LOTUSEN, ET UNIVERSELS SYMBOL	47
Eksoterisk og esoterisk	48
Den første fallisismens renhet	49
Den egyptiske lotus	50

9. MÅNEN, DEUS LUNUS, PHOEBE.....	52
Et blikk på månemyten.....	52
En nøkkel for månen	54
Kopier og originaler	56
Månen tokjønnet.....	57
10. TRE-, SLANGE- OG KROKODILLEDYRKING.....	62
Symbolets degenerasjon.....	63
Den syvhodede drage	64
Drage og krokodille.....	65
11. DEMON EST DEUS INVERSUS.....	67
Døden er liv	68
Englenes fall.....	70
Legendens forvandling	72
12. DE SKAPENDE GUDENES TEOGONI	74
Punktet i sirkelen.....	75
Logos eller ordet.....	76
Skapelsens faktorer.....	78
Hierarkienes identitet innen alle religioner	80
Forskjellen mellom ariske og semittiske systemer.....	85
13. DE SYV SKAPELSER.....	86
Gnostiske og hinduiske fremstillinger.....	87
De syv puraniske ”skapelsene”	89
14. DE FIRE ELEMENTER	95
”Gudene” og ”elementene”	96
Elementenes språk.....	97
Hedensk og kristen dyrking av elementene.....	98
15. OM KWAN-SHI-YIN OG KWAN-YIN.....	101
Kwan-Shi-Yin og fallisismen	101
Den virkelige mening	102

§ 1. SYMBOLIKK OG DIAGRAMMER

Et symbol er alltid, for den som har øye for det, en mer eller mindre klar åpenbaring av det gudelige. Gjennom alt glimter det noe av en guddommelig ide. Ja, enda det høyeste tegn menneskene noensinne har sett og omfavnet, korset selv, skulle ellers ikke ha noen mening, uten en tilfeldig, ytre betydning.

CARLYLE

Studiet av den skjulte mening av enhver religiøs og profan legende, uansett folkeslag, stort eller lite – og i særdeleshet Østens tradisjoner – har opptatt en stor del av forfatterinnens liv. Hun er blant dem som er overbevist om at ingen mytologisk beretning, eller tradisjonell hendelse i et folks forklore, noensinne har vært ren fantasi, men at alle bygger på et faktisk, historisk grunnlag. Her avviker hun fra de symbologer, uansett deres store renommé, som ikke finner noe i myter, unntatt ytterligere bevis på den overtro som var typisk for fortidens mennesker, og som tror at all mytologi har sprunget ut av og bygger på *solmyter*. Disse overfladiske tenkere er beundringsverdig satt på plass av Gerald Massey, poet og egyptolog, i en forelesning om ”Fortidens og nåtidens månedyrking”. Hans treffende kritikk er verd å gjengi her, da den stemmer så godt med våre egne følelser, som kom til uttrykk så tidlig som i 1875, da ”Isis Unveiled” ble skrevet.

I de siste tretti årene har professor Max Müller i sine bøker og forelesninger, i *Times* og i forskjellige tidsskrifter, og fra Royal Institution’s talerstol, fra prekestolen i Westminster Abbey og fra sin lærestol i Oxford, hevdet at mytologi er en språklig sykdom, og at den gamle symbolikken er et resultat av en slags primitiv sinnsforvirring.

”Vi vet”, sier Renouf i sin Hibbert-forelesning, i samme ånd som Max Müller, ”vi vet at mytologi *er* en sykdom som fremtrer på et bestemt stadium av den menneskelige kultur.” Dette er ikke-evolusjonistenes overfladiske forklaring, og slike forklaringer blir fremdeles akseptert av den britiske offentlighet, som henter sine meninger fra andre. Professor Max Müller, Cox, Gubernatis og andre forkjempere av solmyten har fremstilt den opprinnelige mytemakeren som en slags germanisert hindu-metafysiker, som projiserer sin egen skygge på en mental tåke og som taler med stor oppfinnsomhet om røyk, eller i det minste *skyer*, så himmelen over blir som kupelen i et drømmeland, fylt med fantasibilder fra urtidens mareritt ! De ser de eldste tiders mennesker i sitt eget bilde og anser dem for å ha hatt en pervers tilbøyelighet til selvmystifikasjon, eller som Fontenelle uttrykker det, ”til å se ting, som ikke er der.” De har feilaktig fremstilt fortidens mennesker, som om de fra første stund har vært forledet av en aktiv men utøyet fantasi til å tro på alle mulige innbilninger, som direkte og til stadighet ble motbevist av deres egne daglige erfaringer; som tåpelige fantaster omgitt av barsk virkelighet, som banket sine erfaringer inn i dem på samme måte, som isfjell setter sitt merke på undersjøiske skjær. Til dette er å si at man en dag vil erkjenne at disse anerkjente lærere ikke har vært nærmere mytologiens og språkets begynnelse enn Burns dikter Willie har vært nær Pegasus. Min kommentar er at det ikke er annet enn en drøm fra den metafysiske teoretikers side at mytologi skulle være uttrykk for noe sykkelig ved språket eller ved noe som helst annet enn hans egen hjerne. Mytologiens opphav og mening er slett ikke blitt forstått av disse solmytedykkere og værskiftere ! Mytologi var i de eldste tider den opphavelige *tenkemåte*. Den bygget på naturlige fakta og kan fremdeles verifiseres ved fenomener. Det finnes intet vanvittig, intet irrasjonelt i den, når den betraktes i lys av evolusjonen, og når dens uttrykksmåte ved tegnspråk virkelig forstås. Det vanvittige består i å forveksle den med historie eller guddommelig åpenbaring.¹ Mytologien inneholder menneskehetens eldste vitenskap, og det som opptar oss mest her – når den på ny blir forstått korrekt, er at den da vil avlive alle de falske trosoppfatninger, som den uvitende har frembrakt.² I moderne språkbruk blir et utsagn ofte betegnet som mytisk i den grad det er usant; men den gamle mytologien var ikke et forfalskningssystem i den forstand. Dens fabler var måter å avsløre fakta på, og de var verken falsknerier eller fiksjoner....Når egypterne for eksempel avbildet månen som en *katt*, var det ikke fordi de var så uvitende at de trodde månen var en katt, eller fordi de hadde så livlig fantasi at de syntes månen liknet på en katt. Kattemyten var heller ikke *en videreføring av en billedlig talemåte*, likeså lite som de

¹ Når det gjelder *guddommelige åpenbaring*, er vi av samme mening, men ikke med hensyn til ”den menneskelige historie” . . . For det finnes ”historie” i de fleste av Indias allegorier og ”myter”, og hendelser, virkelige og faktiske hendelser, skjuler seg i dem.

² Når disse ”falske, trossystemer” forsvinner, vil de sanne, forhistoriske realiteter komme for dagen, særlig innen den ariske mytologien, de gamle hinduers og enda den før-homeriske greske mytologi.

hadde til hensikt å lage gåter...De hadde simpelthen lagt merke til at katten kunne se i mørke og at dens øyne ble store og nesten lysende om natten. Månen var nattens øye på himmelen, og katten tilsvarte den på jorden. Derfor ble den velkjente katten brukt som symbol og et naturlig tegn for og et levende bilde på månekloten ... Av dette fulgte at solen, som om natten sto nede i underverdenen, også kunne kalles en katt, da *den også så i mørket*. "Katt" heter på egyptisk *mau*, som betyr en som ser, av *mau*, å se. En forfatter som skriver om myologi påstår at egypterne "forestilte seg at det var en stor katt bak solen, som var pupillen i kattens øye". Denne tanke er nokså ny og en av Müllers ideer. Månen *som katt* var solens øye, *fordi den reflekterte sollyset*, og fordi øyet gjengir bildet i sitt speil. I form av gudinnen Pasht vokter katten på solen, mens den med poten trykker ned og knuser hodet på mørkets slange, som sies å være solens evige fiende. . .

Dette er en svært korrekt fremstilling av månemyten, sett fra et astronomisk synspunkt. Selenografi³ er imidlertid den minst esoteriske del av månesymbolikken. For virkelig å mestre – hvis det må være meg tillatt å lage et nytt ord – *selenognosis*, må man dyktiggjøre seg i mer enn dens astronomiske betydning. Månen (se 9. *Månen, Deus Lunus, Phoebe*) er – som vist i 6. sang i del I – nært beslektet med jorden og er mer direkte forbundet med alle mysteriene ved vår klode enn selv Venus-Lucifer, jordens okkulte søster og *alter-ego*.

De utrettelige undersøkelser, som vestlige, især tyske symbolister, har gjort i løpet av det foregående og dette århundre, har fått enhver okkultist og de fleste fordomsfrie studerende til å innse at uten symbolikkens hjelp (med sine syv avdelinger, som man i dag ikke kjenner noe til) er det ikke mulig å forstå de gamle skriftene korrekt. Symbologien må forstås i alle sine aspekter, da hvert folkeslag hadde sine særlige uttrykksmetoder. Kort sagt, ingen egyptiske papyruskrifter, indiske palmebladshåndskrifter, assyriske skrifttavler eller hebraiske pergamentruller, bør leses og fortolkes *bokstavelig*.

Det vet enhver forsker nå. Alene Gerald Massey's utmerkede forelesninger er i seg selv tilstrekkelige til å overbevise enhver *åpensinnet* kristen om at aksept av Bibelens døde bokstav fører til større villfarelser og overtro enn alt som noensinne er utviklet av de ville øyboerne i Sørhavet. Men selv de mest sannhetselskende og sannhetssøkende orientalistene, både de som studerer arierne så vel som egypterne, synes å være blinde for det faktum at ethvert symbol i papyrus- og palmebladshåndskrifter er en diamant med mange fasetter, hvor hver enkelt ikke bare kan fortolkes på flere måter, men også referer seg til flere vitenskaper. Et eksempel er den nylig gjengitte fortolkningen av katten som symbol for månen, et siderisk-jordisk bilde, hvor månen hos andre folkeslag hadde mange andre betydninger.

Som en lærd frimurer og teosof, avdøde Kenneth Mackenzie, har påvist i sitt verk *Royal Masonic Cyclopædia*, er det stor forskjell på et *emblem* og et *symbol*. Det første "omfatter en lengre tankerekke enn et symbol, som snarere må sies å illustrere et eller annen særskilt tema." Ulike lands symboler – for eksempel sol- og månesymbolene – som hver illustrerer et slikt særskilt tema, utgjør samlet et esoterisk emblem. Dette er da "et konkret, synlig bilde eller tegn som viser prinsipper, eller en rekke prinsipper, som kan gjenkjennes av de som har fått en særlig undervisning (innviede)." For å si det enda tydeligere er et emblem *vanligvis en rekke grafiske bilder*, som kan sees og forklares allegorisk, som panoramisk viser en fortløpende tankerekke. Puranaene er således skrevne emblemer. Det samme er Det gamle og Det nye testamente eller Bibelen og alle andre eksoteriske, hellige skrifter. Som samme autoritet påviser:

Alle esoteriske samfunn har gjort bruk av emblemer og symboler; slik som det pytagoreiske samfunn, det eleusiske, Egypts hermetiske brødre, rosenkreuzerne og frimurerne. Det vil ikke være passende å avsløre disse emblemene for alle og enhver, og *en ganske liten endring* kan gi emblemet eller symbolet en helt annen betydning. De magiske seglene, som bygger på visse numeriske prinsipper, er av dette slag og uttrykker en hel lære for de som har lært å gjenkjenne dem, selv om de for de uinnviede kan synes uhyrlige og latterlige.

Ovennevnte samfunn er alle forholdsvis nye, da ingen av dem går lenger tilbake enn middelalderen. Hvor viktigere er det ikke dermed for de som studerer den eldste arkaiske skole å være forsiktig med ikke å avsløre hemmeligheter, som er langt viktigere for menneskeheten (med henblikk på faren ved at de skulle falle i hendene på uvitende) enn noen av de såkalte "frimurerhemmeligheter", som nå er blitt, som franskmennene sier, en polichinelle-hemmelighet.⁴ Men denne restriksjon gjelder bare symbolets og emblemets psykologiske eller rettere psykisk-fysiologiske og kosmiske betydning, og det bare delvis. Selv en adept må avslå å gi opplysninger om forhold, som gjør det mulig å forbinde psykiske eller

³ månebeskrivelse, av Selene = månen. *o.a.*

⁴ ..som alle kjenner, *o.a.*

fysiske elementer, slik at de kan frembringe skadelige eller gode virkninger. Men han er alltid rede til å avsløre den gamle tenknings hemmelighet for den seriøse studerende om alt som angår historie, som skjuler seg under den mytologiske symbolikk, og således gi ham enda noen holdepunkter for et tilbakeblikk på fortiden, når det gjelder nyttige opplysninger om menneskets opprinnelse, rasenes utvikling og geognosien.⁵ Likevel klages det i dag, ikke bare fra teosofene, men også fra noen få andre som er interessert i temaet: "Hvorfor avslører ikke adeptene det de vet?" Til dette kan man svare, Hvorfor skulle de, når vi på forhånd vet at ingen vitenskapsmann vil akseptere, enda som en hypotese og langt mindre som en teori eller et aksiom, de fakta som da ville bli meddelt. Tror de på eller har de akseptert den okkulte filosofis ABC, slik den fremstilles i *The Theosophist*, *Esoteric Buddhism* og andre bøker og tidsskrifter? Er ikke selv det lille som er meddelt blitt latterliggjort og bespottet og stilt opp mot Huxleys og Häckels "dyre-" og "apeteori" på den ene side og Adams ribben og eplet på den andre? Tross disse lite misunnelsesverdige utsikter gis det likevel en mengde opplysninger i dette verket, hvor menneskets opprinnelse, klodens evolusjon og menneske- og dyrerasesenes utvikling er så utførlig behandlet, som forfatterinnen er i stand til.

De bevis som er frembrakt til støtte for den gamle lære, er spredt rundt i alle de gamle sivilisasjoners hellige skrifter. Puranaene, Zend Avesta og de gamle klassikere er fulle av dem; men ingen har noensinne tatt seg bryet med å samle og sammenstille disse fakta. Grunnen er at alle slike beretninger ble registrert symbolsk, og at selv de dyktigste og mest skarpsindige blant våre arianologer og egyptologer altfor ofte har vært hemmet av en eller annen forutinntatt mening og enda oftere ved et ensidig syn på den hemmelige betydning. Selv en liknelse er et uttalt symbol, oppdiktet eller en fabel mener noen; en allegorisk fremstilling av virkelighetens begivenheter og fakta, sier vi. Fordi man alltid kan hente moral fra en liknelse, som var en sannhet og en kjensgjerning i menneskelivet, således hentet de, som var bevandret i hieratiske vitenskaper, virkelige historiske hendelser fra emblemer og symboler, som var bevart i de gamle tempelarkivene. Enhver nasjons religiøse og esoteriske historie ble bevart ved symboler. Den ble aldri uttrykt med klare ord. Alle de eldste rasers tanker og følelser, all deres åpenbarte og ervervede lærdom og viten ble billedlig uttrykt i allegorier og fabler. Hvorfor? Fordi *det talte ord innehar en kraft*, som vår tids "vismenn" *verken kjenner eller aner*. Fordi lyd og rytme står i nær forbindelse med de tidligere fire elementene, og fordi en og annen vibrasjon i luften med sikkerhet vil vekke tilsvarende krefter, som etter omstendighetene vil frembringe gode eller dårlige resultater. Ingen elev fikk noensinne tillatelse til med uforbeholdne uttrykk å gjengi historiske, religiøse eller virkelige begivenheter av noen art, for å unngå enda en gang å tiltrekke de krefter, som sto i forbindelse med hendelsene. Slike begivenheter ble bare meddelt ved innvielsene, og enhver elev måtte registrere dem med passende symboler, som han selv tenkte ut, og som senere ble gjennomgått av hans mester, før de endelig ble godkjent. Slik ble det kinesiske alfabetet etter hvert skapt, og slik ble de hieratiske symbolene på et tidligere tidspunkt utviklet i det gamle Egypt. I det kinesiske språk, hvis skrifttegn kan leses med ethvert språk,⁶ som nesten er likeså gammelt som Thots egyptiske alfabet, har hvert ord et tilsvarende symbol i billedform. Språket inneholder mange tusen slike symbolbokstaver eller logogrammer, som hver betegner et helt ord, mens egentlige bokstaver eller et alfabet ikke finnes i det kinesiske språket mer enn hva som var tilfelle med det egyptiske språk på et langt senere tidspunkt.

Vi vil nå forsøke å forklare de viktigste symboler og emblemer, da det uten en forutgående kjennskap til i hvert fall de metafysiske symbolene vil bli svært vanskelig å forstå del IV, som omhandler menneskets utvikling.

Det vil ikke være riktig å starte en esoterisk tydning av symbolismen uten å gi vår anerkjennelse til han, som i dette århundre har gjort den største innsats på dette område, ved å oppdage hovednøkkelen til den gamle, hebraiske symbolikk, som er sterkt tilknyttet metrologien,⁷ en av nøklene til det universelle mysteriespråket. Vi takker Ralston Skinner fra Cincinnati, forfatteren av "The Hebrew-Egyptian Mystery and the Source of Measures". Av natur en mystikerer og kabbalist, har han i mange år arbeidet med dette emne, og hans anstrengelser er visselig blitt kronet med suksess. Med hans egne ord:

⁵ Læren om jordskorpens beskaffenhet, o.a.

⁶ En japaner som ikke forstår et eneste kinesisk ord, kan således, hvis han treffer en kineser som aldri har hørt hans eget språk, samtale skriftlig med ham, og de vil forstå hverandre fullstendig, fordi deres skrifttegn er symbolske.

⁷ Vitenskapen om mål og vekt, o.a.

Forfatteren er ganske sikker på at det fantes et eldgammelt språk, som i dag og frem til vår tid synes å være gått tapt, men som det likevel finnes rikelig spor etter. . . Forfatteren oppdaget at det geometriske forholdstall (tallet for forholdet mellom en sirkels diameter og dens omkrets) var eldgammelt, og at det sannsynligvis var den guddommelige opprinnelse til lineære mål . . . Det synes nesten å være bevist at det samme geometriske system, de samme tall, forhold og mål var kjent og anvendt på det nordamerikanske kontinent selv før kunnskapen kom til semittene. . . .

Det merkelige ved dette språket var at det kunne inngå i et annet og skjules slik at det bare kunne oppfattes av de som var opplært til det; med bokstaver og stavelstegn som betegnet og virket som tall, geometriske figurer, bilder eller ideogrammer og symboler, og hvor den tilsiktede mening ble bestemt og fremhevet ved hjelp av liknelser i form av beretninger eller deler av slike. Men de kunne også uttrykkes atskilt, selvstendig og på forskjellig måte som bilder, i steinarbeider eller i jordkonstruksjoner.

For å klarlegge en tvetydighet med hensyn til uttrykket språk: Primært skulle ordene uttrykke tanker ved menneskelig tale. Men sekundært kan det innebære å uttrykke tanker ved hjelp av ethvert annet middel. Dette gamle språket er sammensatt slik i den hebraiske tekst at man ved bruk av skriftegnene i førstnevnte språk, forsettlig kan meddele en helt annen tankerekke enn den som uttrykkes ved lesning av lydtegnene. Dette sekundære språket fremstiller i tilslørt form ideer, gjengivelser i fantasien av håndgripelige ting, som kan skildres i bilder, og av ting som kan klassifiseres som virkelige uten å være håndgripelige. Tallet 9 kan for eksempel betraktes som en realitet, selv om det ikke har noen konkret eksistens. På samme måte kan månens omløp, atskilt fra månen som foretar dette omløp, gi anledning eller være årsak til en virkelig ide, selv om et slikt omløp ikke har noen substansiell virkelighet. Dette idespråket kan bestå av symboler, som innskrenker seg til vilkårlige uttrykk og tegn, som bare dekker et meget begrenset antall begreper og som er ganske verdiløse, eller det kan være av nesten umåtelig verdi med hensyn til den menneskelige sivilisasjon. Et bilde av et eller annet i naturen kan gi anledning til forestillinger om tilhørende emner og stråle ut i forskjellige, ja enda motsatte retninger, like- som eikene i et hjul, og frembringe naturlige virkeligheter på områder, som ligger fjernt fra den tanke, som tilsynelatende kom til uttrykk ved lesningen av det første, innledende bilde. En forestilling kan avføde en annen, som den er forbundet med; men i så fall må alle ideer uansett hvor uforenlige de synes, ha utspring i det opprinnelige bilde og være harmonisk forbundet eller beslektet med hverandre. . . . Hvis den illustrerte ideen derfor er fundamental nok, kan den således føre til en forestilling om selve kosmos, også med detaljer om dets oppbygning. En slik bruk av et vanlig språk er nå foreldet; men det er blitt et spørsmål for forfatteren, om det ikke en gang i en fjern fortid var vært et slikt verdensspråk, som var i bruk overalt, men som etter hvert som dets hemmelige uttrykksmidler ble bedre utformet, ble reservert for en utvalgt klasse eller kaste. Med dette mener jeg at folke- og moderspråket like fra sin første begynnelse ble anvendt som redskap for denne særegne meddelelsesmåten. Vitnesbyrdene for dette er meget sterke, og det ser faktisk ut som at det i menneskehetens historie, av grunner vi i hvert fall i øyeblikket ikke kan oppspore, er gått tapt et fullkomment språk og et fullkomment, vitenskapelig system – som vi vil kalle fullkommen, fordi det var inngitt av og hadde guddommelig opprinnelse.

”Guddommelig opprinnelse” betyr ikke her en åpenbaring fra en antropomorfisk Gud på et fjell med torden og lynild, men som vi forstår det, et språk og et vitenskapelig system som ble gitt den første menneskehet av en mer avansert *menneskehet*, så mye mer avansert at den var *guddommelig* i den første menneskehets øyne. Kort sagt en ”menneskehet” fra andre sfærer, en forestilling som ikke inneholder noe overnaturlig, men som aksepteres eller forkastes alt etter den grad av innbildskhet og arroganse blant de den fremlegges for. Hvis dagens professorer bare ville innrømme at de ikke vet noe eller ikke vil akseptere noe om det diskarnerte menneskes fremtid – selv om denne fremtid kan bli full av overraskelser og uventede avsløringer for dem når deres egoer en gang har frigjort seg fra deres tette legemer – ville den materialistiske vantro ikke ha så gode vilkår som den har. Hvem av dem vet eller kan si hva som vil skje når denne klodes livsperiode er utløpt, og vår moder jord faller i sin siste søvn? Hvem er dristig nok til å benekte at vår menneskehets *guddommelige egoer* – i hvert fall de utvalgte blant de masser som går videre til andre sfærer – *ikke selv vil bli de ”guddommelige” lærere* for en ny menneskehet, frembrakt av dem på en ny klode, som er kalt til liv og aktivitet av vår jords diskarnerte ”prinsipper”? (Konferer 6. sang i del I.) Alt dette kan ha vært FORTIDENS erfaringer, og disse uvanlige beretninger ligger skjult i forhistoriske tiders ”mysteriespråk”, det språk som nå kalles SYMBOLISME.

§ 2. MYSTERIESPRÅKET OG DETS NØKLER

Oppdagelser, som store matematikere og kabbalister nylig har gjort, beviser uten skygge av tvil at alle teologiske systemer fra det første og eldste og frem til det seneste ikke bare stammer fra en felles kilde av abstrakte trosforestillinger, men fra ett universelt, esoterisk mysteriespråk. Disse lærde har nøkkelten til dette gamle verdensspråket, og de har med hell, om enn bare *en gang*, dreiet den om i den hermetisk lukkede dør, som fører til mysterienes hall. Det store eldgamle system som fra forhistorisk tid var kjent som den hellige visdomsvitenskapen, som finnes og kan spores i enhver gammel og ny religion, hadde og har stadig sitt verdensspråk – og som frimurere Ragon mistenkte – hierofantenes språk, som så og si har syv ”dialekter”, som hver gjelder og er særlig tilpasset et av naturens syv mysterier. Hvert hadde sin egen symbolikk. Naturen kunne således enten forstås i helhet eller betraktes fra et av sine spesielle aspekter.

Beviset for dette ligger inntil denne dag i de store vanskeligheter, som orientalistene i alminnelighet og indologer og egyptologer i særdeleshet blir stilt overfor, når arienes allegoriske skrifter og de hieratiske optegnelser fra gamle Egypt skal fortolkes. Dette skyldes at de aldri vil erindre at alle de gamle beretningene er skrevet i et språk, som var kjent og anvendt av alle folkeslag i oldtiden, men som nå bare er forståelig for noen få. Likesom de arabiske tall som forstås av mennesker i enhver nasjon, eller det engelske ordet *and*, som for franskmannen blir til *et* og for tyskeren til *und*, osv., men som i alle siviliserte nasjoner simpelthen kan uttrykkes ved tegnes &, således hadde alle ordene i dette mysteriespråket samme betydning for ethvert menneske uansett nasjonalitet. Flere ansette menn som for eksempel Delgarme, Wilkins og Leibnitz har forsøkt å gjeninnføre et slikt universelt, *filosofisk* språk; men Demaimieux er den eneste som i sin *Pasigraphie* har bevist at det er mulig. Valentinus’ system, som kalles den ”greske Kabbala” og som er basert på kombinasjoner av greske bokstaver, kunne tjene som mønster.

Mysteriespråkets mange fasetter har ført til antagelser av vidt forskjellige dogmer og riter i kirkeritualenes eksoterisme. Det er de som igjen ligger til grunn for de fleste av den kristne kirkes dogmer, for eksempel de syv sakramenter, treenigheten, oppstandelsen, de syv dødssynder og de syv kardinaldyder. Da mysteriespråkets syv nøkler alltid har vært bevoktet av de høyeste blant oldtidens innviede hierofanter, fikk nazareenes nye sekt bare adgang til den delvise bruk av noen få av de syv, på grunn av forræderi fra noen av de første kirkefedres side, som tidligere var tempelinnvidde. Noen av de første paver var innvidde; men de siste rester av deres viten er nå falt i hendene på jesuittene, som har omdannet dem til et system for svart magi.

Det påstås at INDIA (ikke med nåværende men fortidens grenser) er det eneste land i verden, som ennå blant sine sønner har adepter, som har kunnskap om alle de syv *undersystemer* og nøkkel til hele systemet. Etter Memphis fall begynte Egypt å miste sine nøkler, den ene etter den andre, og på Besorus’ tid hadde Kaldea bare tre igjen. Når det gjelder hebreerne, så viser deres skrifter bare et overfladisk kjennskap til de astronomiske, geometriske og numeriske systemer som symboliserer alle de menneskelige og særlig de fysiologiske funksjonene. De hadde aldri de høyere nøklene.

Den store franske egyptolog og Mariette Beys etterfølger, Gaston Maspero, skriver:

Hver gang jeg hører folk tale om Egypts religion, fristes jeg til å spørre om *hvilken* av de egyptiske religionene de taler om. Er det den egyptiske religion fra det fjerde dynasti eller den fra den ptolemeiske periode? Er det massenes religion eller de lærdes? Er det den religion man lærte i skolene i Heliopolis, eller den som utgjorde det thebanske presteskapets forestillingsverden? Mellom Memphis første grav, som bærer en *kartusj* som tilhører en konge av det tredje dynasti, og de siste steiner ved Esneh under Cæsar Philippus (araberen), er det en periode på minst fem tusen år. Foruten hyrdefolkets invasjon, de etiopiske og assyriske besittelser, persernes erobringer, den greske kolonisering og de tusen omveltninger i det politiske liv, hadde Egypt i løpet av disse fem tusen år gjennomgått mange moralske og intellektuelle forandringer. Kapittel XVII i *Dødeboken*, som synes å inneholde fremstillingen av verdenssystemet slik man oppfattet det i Heliopolis på de første dynastiers tid, er kjent for oss bare gjennom noen få kopier fra det 11. og det 12. dynasti. Hvert eneste av de vers det består av, var allerede på den tid fortolket på tre eller fire forskjellige måter, som var så ulike at demiurgen i henhold til en og annen skole var solilden – *Ra-shu*, eller urvannet. Femten århundrer senere var antall fortolkninger steget betydelig. Tidens gang

hadde endret forestillingene om universet og de krefter som styrte det. I løpet av de atten århundrer kristendommen har eksistert, har den dannet, utviklet og omformet de fleste av sine dogmer; hvor mange ganger kan ikke det egyptiske presteskap ha forandret sine dogmer i løpet av de femti århundrer, som ligger mellom Theodosius og de konger, som bygger pyramidene?

Her tror vi den fremragende egyptolog går for langt. De eksoteriske dogmene kan ofte være forandret men aldri de esoteriske. Han tar ikke hensyn til de fundamentale sannheters hellige uforanderlighet, som bare ble avslørt under innvielsens mysterier. De egyptiske prester *har glemt mye, men ikke endret noe*. Tapet av en god del av den opprinnelige lære skyldtes de store hierofanters plutselige død, som gikk bort før de fikk tid til å avsløre *alt* for sine etterfølgere, hovedsakelig som følge av manglende verdige arvtakere til deres viten. Likevel hadde de i sine ritualer og dogmer bevart det viktigste av den hemmelige læres grunnsetninger. I 17. kapittel av *Dødeboken* som Maspero omtaler, leser vi (1) at Osiris sier at han er *Toum* (den skapende kraft i naturen, som gir form til alle vesener, ånder og mennesker), selvavlet og selveksisterende, utgått fra *Noun*, den himmelske flod, som ble kalt gudenes *fader-moder*, urguden, som er kaos eller *dypet*, befruktet av den usynlige ånd. (2) Han har funnet *Shoo* (solkraften) på trappen i de åttes by (det godes og det ondes to firkanter), og han har tilintetgjort opprørets barn, de onde prinsipper i *Noun* (kaos). (3) Han er ild og vann, dvs. *Noun*, det første opphav, og han skapte gudene av sine lemmer – fjorten guder (to ganger syv), syv mørke og syv lyse guder (de kristnes syv ånder foran Guds trone og de syv mørke, onde ånder. (4) Han er eksistensens og værenhetens lov (v.10), *Bennoo* (eller Føniks, oppstandelsens fugl i evigheten), i hvilken natt følger dag og dag natt – en hentydning til den kosmiske oppstandelsens og de menneskelige reinkarnasjoners perioder, for hva kan meningen ellers være? ”Den veifarende, som passerer millioner av år, i den enes navn, og det store grønne (urhavet eller kaos) i den andres navn”(v.17), hvor den ene frembringer millioner av år, mens den andre oppsluker dem for igjen å gi dem tilbake. (5) Han taler om de syv lysende, som følger sin herre, og som skaper rettferdigheten (Osiris i *Amenti*).

Alt dette er nå påvist å ha vært kilden og opprinnelsen til de kristne dogmene. Det jødene fikk fra Egypt gjennom Moses og andre innvidde, ble tilstrekkelig forkludret og forvansket senere; og det kirken fikk fra begge, er enda mer misforstått.

Likevel er det nå bevist at deres system på dette særlige område av symbolikken – nemlig nøkkelen til astronomiens mysterier i forbindelse med forplantning og unnfangelse – er identisk med de ideer i de gamle religioner, hvorfra det falliske element i teologien har utviklet seg. Det jødiske system med hellige mål anvendt på religiøse symboler er det samme, hva angår de geometriske og numeriske kombinasjoner, som kaldeernes, grekernes og egypternes, som jødene opptok i de århundrer de levde i slaveri og landflyktighet blant disse folk.¹ Hva var dette systemet? Forfatteren av *The Source of Measures* er overbevist om at ”hensikten med *Mosebøkene* var med et slags kunstspråk å fremsette et geometrisk og numerisk system av eksakt vitenskap, som kunne legges til grunn for alle mål.” Piazz Smith tror det samme. Noen lærde har oppdaget at dette system og disse mål er identiske med de, som ble brukt ved oppførelsen av den store pyramide; men det er bare delvis tilfelle. ”Grunnlaget for disse mål var Parker-forholdet”, sier Ralston Skinner i ”The Source of Measures”.

Forfatteren av dette usedvanlige verk sier at han fant det ut fra bruken av det integrale forholdet mellom en sirkels diameter og omkrets, som ble oppdaget av John A. Parker fra New York. Dette forhold er 6561 for diameteren og 20612 for omkretsen. Han har videre funnet at dette geometriske forhold var meget gammelt og (sannsynligvis) den guddommelige opprinnelse til det som nå ved eksoterisk behandling og praktisk anvendelse er blitt til de britiske lengdemål, ”hvis grunnleggende enhet er en *tomme*, som var grunnlaget for et av de kongelige, egyptiske *alenmål* og for den romerske *foot*. Han oppdaget også at det fantes en modifisert form for forholdet, nemlig 113 til 355 (som forklares i dette verket), og at sistnevnte fra sin opprinnelse peker på det eksakte, integrale *pi* eller forholdet mellom

¹ Som vi har sagt i *Isis Unveiled*, II, sidene 438-439: ”Tross alle kontroverser og undersøkelser er historikerne og vitenskapen ennå i dag like uvitende som tidligere om jødernes opprinnelse. De kan likeså godt være de landsforviste chandalær fra gamle India, de ’murere’ som omtales av Vina-Svata, Veda-Vyasa og Manu, som de kan være Herodots fønikere, Josephus’ hyksosfolk, etterkommere av pali-hyrder eller en blanding av alle disse. *Bibelen* nevner tyriene som et beslektet folk og gjør krav på herredømme over dem ...Hvem de nå enn har vært, ble de kort etter Moses’ tid til et blandingsfolk, for det berettes i *Bibelen* at de fritt giftet seg ikke bare med kananitene men med folk av ethvert folkeslag eller rase, de kom i kontakt med.”

20612 og 6561, som også tjener som grunnlag for astronomiske beregninger. Forfatteren oppdaget at et system av *eksakt vitenskap, geometrisk, numerisk og astronomisk*, som bygget på disse forholdstallene og som ble funnet å være blitt anvendt ved byggingen av den store egyptiske pyramide, delvis var kjernen i *det språk*, som fantes i og var skjult i ordene i Bibelens hebraiske tekst. Tommen og to-fots regelen med 24 tommer som ble anvendt gjennom sirkelens elementer og de nevnte forhold, ble funnet å være det naturlige grunnlag for det egyptiske og hebraiske vitenskapelige system. Dessuten blir det tydelig at selve systemet ble ansett å ha guddommelig opprinnelse og være en guddommelig åpenbaring.” Men la oss nå se hva motstanderne av professor Piazzis Smiths pyramidemål sier.

Petrie synes å benekte dem og i det hele tatt å ha gjort kort prosess med Piazzis Smiths beregninger i forbindelse med *Bibelen*. Det samme gjør Proctor, som i mange år har vært den fremste til å forklare alle spørsmål i forbindelse med gamle kunster og vitenskaper som ”tilfeldige sammentreff”. I en omtale av ”den mangfoldighet av forhold, som ikke har noe med pyramiden å gjøre, og som er dukket opp samtidig som pyramideforskerne har forsøkt å knytte pyramiden til solsystemet”, sier han:

Disse sammentreff (som vil være der, selv om pyramiden ikke eksisterte) er i hele tatt mer eiendommelig enn noe sammentreff mellom pyramidens mål og astronomiske tall. De førstnevnte er likeså nøyaktige og bemerkelsesverdige som de er reelle; de siste som bare er *imaginære* (?) er bare funnet på en måte skoleelever kaller ”tilpassning”, og nye mål viser at hele arbeidet må gjøres om igjen. (*Petries brev til The Academy*, 17. desember 1881.)

Til dette bemerker Staniland Wake ganske riktig i sitt verk om ”The Origin and Significance of the Great Pyramid”, London 1882):

Det må likevel ha vært mer enn *bare rene sammentreff*, når pyramidens byggmestere hadde den astronomiske viten som kommer til syne ved dens fullkomne orientering og øvrige anerkjente astronomiske trekk.

De hadde denne viten, og det var ved denne ”kunnskap” programmet for MYSTERIENE og rekkefølgen av innvielsene var basert, og derav pyramidenes konstruksjon, som er det vedvarende og udødelige symbol for disse mysterier og innvielser på jorden, slik stjernenes baner er det på himmelen. Innvielsens syklus var en gjengivelse i miniatyr av den store rekke av kosmiske forandringer, som astronomene har kalt det tropiske år eller stjerneåret. Likesom de himmelske legemer ved slutten av stjerneåret (25.868 år) vender tilbake til de samme relative posisjoner, som de hadde ved dets begynnelse, slik gjenvinnes det indre menneske ved slutten av innvielsene den opprinnelige tilstand av guddommelig renhet og kunnskap, som det hadde, da det startet sine jordiske inkarnasjoner.

Moses, som var innviet i den egyptiske mysteriefortolkning, baserte de religiøse mysterier i den nye nasjon han grunnla på de samme abstrakte formler, som var utledet av dette stjerneåret, som han symboliserte i form av og ved målene for tabernaklet, som det antas han bygget i ørkenen. På dette grunnlag konstruerte de senere jødiske yppersteprestene allegorien om Salomos tempel – en bygning som aldri har eksistert, noe mer enn Salomon selv, som er en solmyte i likeså høy grad som frimurerens Hiram Abi, som Ragon klart har påvist. Når målene i dette allegoriske tempel, som er et symbol på innvielsesyklusen, sammenfaller med den store pyramiden, skyldes det at førstnevnte er avledet av sistnevnte gjennom Moses’ tabernakel.

At vår forfatter ubestridelig har oppdaget *en* og kanskje *to* av nøklene blir til fulle demonstrert i det nylig siterte verk.² Man trenger bare å lese det for å fornemme en tiltakende overbevisning om at den skjulte betydning av allegoriene og liknelsene i begge testamentene nå er avslørt. Men det er like sikkert om ikke mer at han i langt høyere grad har sitt eget geni enn Parker og Piazzis Smith å takke for denne oppdagelsen. For som vi nettopp har påvist, er det ikke så sikkert at de mål for den store pyramide som de bibelske pyramideforskere anvender, er hevet over mistanke. Et bevis for dette finnes i F. Petries verk ”The Pyramids and Temples of Gizeh”, samt i andre bøker, som er skrevet ganske nylig for å imøtegå nevnte beregninger, som i disse kalles *partiske*. Vi ser at nesten alle Piazzis Smiths mål avviker fra de senere og mer omstendelige mål Petrie har gjennomført, som avslutter innledningen av sin bok med disse ord:

Hva gjelder resultatene av hele undersøkelsen, vil mange teoretikere kanskje være enige med en amerikaner, som trodde fullt og fast på pyramideteoriene, da han kom til Gizeh. Jeg hadde den fornøyelse å være sammen med

---

² Ralston Skinners ”The Source of Measures”, o.a.

ham et par dager, og under det siste måltid vi inntok sammen, sa han til meg i en bedrøvet tone: ”Jeg føler som om jeg har vært i en begravelse. La endelig de gamle teorier få en anstendig begravelse; men vi må passe på at vi ikke i farten kommer til å begrave noen av de sårede levende.”

Hva gjelder J.A. Parkers beregning i alminnelighet og hans tredje påstand i særdeleshet har vi rådspurt noen fremragende matematikere, og vi gjengir hovedinnholdet av det de sa:

Parkers resonnement bygger mer på følelsesmessige enn på matematiske betraktninger og savner logisk begrunnelse. Hans tredje sats, nemlig at –

sirkelen er den naturlige basis og begynnelse for alle flater, og at kvadratet som den matematiske vitenskap har anvendt, er kunstig og vilkårlig –

– er et eksempel på en vilkårlig påstand, som man i matematisk forstand ikke kan stole på. Det samme gjelder i enda høyere grad hans syvende sats, som lyder:

Da sirkelen er den opprinnelige form i naturen og derfor grunnlaget for alle flater, og da sirkelen måles ved og er lik kvadratet av radius bare i forhold til halve omkretsen, så er omkretsen og radius og ikke kvadratet av diameteren, arealers eneste naturlige og legitime element, hvor alle alminnelige former gjøres lik kvadratet og sirkelen.

Den niende satsen er et bemerkelsesverdig eksempel på feiltenkning, og det er nettopp denne Parkers kvadratur bygger på. Den lyder:

Sirkelen og den likesidede trekant er hverandres motsetninger i forhold til alle sine konstruksjonselementer. Den del av diameteren i en sirkel, som er lik diameteren i et kvadrat, er derfor omvendt proporsjonal med diameteren i en likesidet trekant, hvis areal er en, osv. osv.

Om vi i denne sammenheng antar at en trekant kan sies å ha en radius slik som en sirkel – for det Parker kaller trekantens radius, er radius i en sirkel innskrevet i trekanten og derfor slett ikke radius for trekanten – og samtidig aksepterer alle de øvrige fantasifulle, matematiske påstandene han anvender som premisser, hvorfor må vi da konkludere, når den likesidede trekant og sirkelen er motsetninger i sine konstruksjonselementer, at diameteren i enhver gitt sirkel er omvendt proporsjonal med diameteren i enhver gitt tilsvarende trekant? Hvilken nødvendig forbindelse er det mellom premissene og konklusjonen? Dette resonnement er ukjent innen geometrien og vil ikke bli akseptert av en strikt matematiker.

Det har imidlertid mindre betydning for den virkelige metafysiker om den britiske tomme har eller ikke har sin opprinnelse i det eldgamle, esoteriske system. Halston Skinners esoteriske tyding av Bibelen blir heller ikke mindre korrekt om pyramidens mål ikke svarer til målene fra Salomos tempel eller Noas ark, osv. eller fordi matematikere forkaster Parkers teorier om sirkelens kvadratur. Skinners tyding bygger først og fremst på kabbalistiske metoder og på de verdier rabbinerne tillegger de hebraiske bokstavene. Men det er svært viktig å fastslå om de mål som ble anvendt ved utviklingen av ariernes symbolske religion, ved oppførelsen av deres templer, i de tall som er oppgitt i Puranaene og særlig i deres kronologi, deres astronomiske symboler, syklusenes varighet og andre beregninger, er de samme som er brukt i de bibelske mål og tegn. For det vil vise at jødene må ha fått sine mål fra India, med mindre de har fått dem fra egypterne gjennom Moses, som var presteinnviet. Uansett videreførte de dem til de første kristne. Derfor er det okkultistene og kabbalistene som er de ”rette” arvinger til KUNNSKAPEN eller den hemmelige visdom, som stadig finnes i Bibelen, for bare de kan forstå dens virkelige mening, mens uinnvidde jøder og kristne klynger seg til formen og dens døde bokstav. At dette målsystem førte til oppfinnelsen av de to gudenavnene Elohim og Jehova og til deres tillempling til fallisismen, samt at Jehova ikke er en ikke særlig smigrende etterligning av Osiris, er nå påvist av forfatteren av ”The Sources of Measures”. Men både hans og Piazzis Smiths arbeider er preget av inntrykket av (a) at israelittene har førsterett til systemet, fordi hebraisk er et *guddommelig* språk, og (b) at dette verdensspråket stammer fra en direkte åpenbaring!

Den siste hypotese er bare riktig i den forstand, som den oppfattes i avslutningen av forrige avsnitt, men det gjenstår å fastlegge den guddommelige ”åpenbarerens” natur og vesen. For de uinnvidde vil hypotesen om førsteretten naturligvis bero på (a) åpenbaringens indre og ytre vitnesbyrd, og (b) med hver enkelt forskers individuelle forutfattede meninger. Dette kan likevel ikke forhindre den teistiske kabbalist, eller den panteistiske okkultist, å tro hva de vil, og ingen av dem vil kunne overbevise den

andre. De informasjoner historien gir er for sparsomme og utilfredsstillende til at noen av partene vil kunne bevise overfor skeptikerne hvem av dem som har rett.

På den andre side blir de bevis tradisjonen gir så konsekvent forkastet at vi ikke gjør oss noen forhåpninger om å få spørsmålet avgjort i vår tidsalder. I mellomtiden vil den materialistiske vitenskap le upartisk av så vel kabbalister som okkultister. Men når det omstridte spørsmål om førsteretten er henlagt, vil filologien og den sammenlignende religionsvitenskap til sist bli tatt i skole og bli tvunget til å erkjenne riktigheten av den felles påstand.³ I stedet for å rynke på nesen av det antatte ”sammensurium av tåpelig oppspinn og overtro”, som den brahmiske litteratur generelt blir beskrevet som, burde de fremste forskere bestrebe seg for å lære det symbolske verdensspråket med dets numeriske og geometriske nøkler. Men det vil neppe lykkes hvis de deler den tro at det jødiske, kabbalistiske systemet rommer nøkkelen til *hele* mysteriet, for *det gjør det ikke*. Heller ikke andre nåværende skrifter har den i sin helhet, for selv ikke vedaene er fullstendige. Enhver gammel religion er bare et kapittel eller to av den bok, som inneholder de opprinnelige mysteriene, og bare den østlige *okkultisme* kan rose seg av å være i besittelse av hele hemmeligheten med dens *syv* nøkler. I dette verk vil vi gjøre sammenligninger og forklare så mye som mulig. Resten overlates til leserens egen intuisjon. Når vi sier at *den østlige okkultisme har hemmeligheten*, hevder vi ikke dermed at vi besitter en ”fullstendig” eller tilnærmedesvis fullstendig viten, noe som ville være helt urimelig. Vi oppgir hva vi vet, og det jeg ikke kan forklare, må den studerende selv finne ut av.

Men selv om vi antar det vil gå århundrer før man behersker det universelle mysteriespråket, er det som noen forskere hittil har oppdaget i Bibelen fullt ut tilstrekkelig til å bevise påstanden – matematisk. Da judaismen har benyttet to av syv nøklene, og da disse nøkler nå er oppdaget, dreier det seg ikke lenger om enkelte personers spekulasjoner og hypoteser og minst av alt om ”sammentreff”, men om å tyde de bibelske tekstene korrekt, slik enhver som har kjennskap til aritmetikk tyder og verifiserer en addisjon.⁴ Om noen år vil dette system gjøre slutt på den rent bokstavelige oppfatning av Bibelen og alle andre eksoteriske religioner og åpenbare den virkelige, utilslørte mening med dogmene.

Dermed vil denne unektelig mening, hvor ufullstendig den enn er, avsløre tilværelsens mysterium og dessuten fullstendig endre de moderne vitenskapers antropologi og etnologi og særlig kronologien. Det falliske element, som finnes i ethvert gudsnavn og i alle beretningene i Det gamle (og til en viss

³ Påstandene vil bli godkjent en etter en, etter hvert som den ene vitenskapsmann etter den andre blir tvunget til å akseptere de fakta, som blir avslørt av den *hemmelige lære*, selv om de bare sjelden eller aldri innrømmer at det er noen som er kommet dem i forkjøpet med disse påstander. I de dager da Piazzi Smith ble betraktet som en autoritet om pyramiden i Gizeh, gikk hans teori ut på at porfyrsarkofagen i kongens kammer var ”*måleenheten* for de to mest opplyste nasjoner på jorden, England og Amerika”, og at den ikke var annet enn en ”kornbinge”. Dette bestred vi på det sterkeste i *Isis Unveiled*, som ble utgitt på den tiden, og pressen i New York (særlig *The Sun* og *The World*) gikk imot oss, fordi vi hadde våget å kritisere og korrigere en slik stjerne på lærdommens himmel. På side 519 i 1. bind hadde vi sagt at Herodot, da han skrev om denne pyramiden ”kunne ha tilføyd at den eksternt symboliserte *det skapende prinsipp i naturen* og illustrerte *prinsippene for geometrien, astrologien og astronomien*. Internt var den en majestetisk helligdom, hvor mysteriene ble utført i dens dunkle kammere, og hvor veggene ofte hadde vært vitne til innvielsesscener for medlemmer av den kongelige familie. Porfyrsarkofagen, som den kongelige, skotske astronom, professor Piazzi Smith, har nedklassert til en kornbinge, var den *døpefont*, som neofyten ”gjenfødt” steg opp av og ble adept.”

Den gang lo man av vår påstand. Vi ble beskyldt for å ha våre ideer fra Shaws ”galenskaper”, en engelsk forfatter, som har påstått at sarkofagen ble anvendt ved feiringen av Osiris’ mysterier. (Vi hadde aldri hørt om denne forfatteren.) Nå, seks-syv år senere skriver Staniland Wake på side 93 i sin artikkel om ”The Origin and Significance of the Great Pyramid”:

”Om det såkalte kongens kammer sier en begeistret pyramideforsker: ”De polerte veggene, de fine materialene, de storslagne proporsjoner og den opphøyede plassering er talende vitnesbyrd om kommende herligheter, – om ikke fullkommenhetens kammer i Cheops’ grav, så sannsynligvis det sted, som den innvidde fikk adgang til etter at han hadde passert den smale, oppstigende gangen og det store galleriet med dets uanselige avslutning, som gradvis forberedte ham for det siste stadium av de HELLIGE MYSTERIER.”

Hadde Staniland Wake vært teosof, ville han kanskje ha tilføyd at den smale, oppstigende gangen, som fører til kongens kammer, virkelig hadde en ”snever port”, den samme ”snevre port” som ”fører til livet”, eller den nye, åndelige gjenfødelse som Jesus hentyder til i Matteusevangeliet 7, 13, og at det var denne port i innvielsestemplet, som forfatteren, som nedskrev disse ord, som skal være uttalt av en innviet, tenkte på.

⁴ Alt vi har sagt i *Isis Unveiled* er nå bekreftet i ”Egyptian Mystery”, eller ”The Source of Measures”, ved å lese Bibelen med den numeriske og den geometriske nøkkel.

grad i Det nye) testamentet vil også med tiden i betydelig grad endre de moderne, materialistiske synspunkter på biologi og fysiologi.

Befrikk for sin moderne motbydelige råskap, vil disse forestillinger om naturen og mennesket, på grunnlag av himmellegemene og deres mysterier, avsløre utviklingen av det menneskelige sinn og vise hvor naturlig en slik tankegang var. De såkalte falliske symboler er blitt anstøtelige bare på grunn av det materielle og animalske elementet i dem. Slik de opprinnelig oppsto blant urtidens raser, var de bare naturlige, på grunn av deres personlige kjennskap til sine androgyne forfedre som de første fenomenale manifestasjoner i egne øyne av kjønnesatskillelse og det tilhørende mysterium om hvordan det hadde foregått. Om senere raser, særlig "det utvalgte folk", har fornedret symbolene, så påvirker ikke det deres opphav. Den lille semittiske stamme – en av de minste greiner av den sammenblandede 4. og 5. underrase (den mongolsk-turanske og den indo-europeiske etter at det store kontinentet var nedsunket) – kunne bare oppfatte sin symbolikk i den betydning den var tillagt i de nasjoner, hvor den var utgått. På Moses' egen tid var symbolikken kanskje ikke så grov som den ble senere, da den kom under behandling av Ezra, som omformet alle mosebøkene. Som eksempel er historien om faraos datter (kvinnen), Nilen (det store dyp og vannet) og guttebarnet som hun finner flytende i en liten sivbåt, ikke opprinnelig en beretning fra og ved Moses. Den finnes i eldre fragmenter skrevet på babylonske leirtavler i historien om kong Sargon,⁵ som levde lenge før Moses. Hva kan vi logisk slutte av dette? At vi ganske avgjort er berettiget til å hevde at den historie Ezra forteller om Moses, hadde han hørt da han oppholdt seg i Babylon, og at han brukte den allegoriske beretningen om Sargon på den jødiske lovgiver. 2. Mosebok er kort sagt ikke skrevet av Moses, men sammensatt av eldre stoff av Ezra.

I så fall, hvorfor skulle ikke denne adept i den senere kaldeiske og sabeiske fallosdyrkelse ha innført andre symboler og bilder, hvor det falliske element fremtrådte i langt grovere form? Vi hører at israelittenes opprinnelige tro var helt annerledes enn den som århundrer senere ble utviklet av talmudistene og før dem av David og Hezekiah.

Tross det eksoteriske element som nå finnes i de to testamenter, er alt dette fullt tilstrekkelig til å klassifisere Bibelen som et esoteriske verk og til å forbinde dens hemmelige system med indisk, kaldeisk og egyptisk symbolikk. Alle de bibelske symboler og tall, som bygger på astronomiske observasjoner – da astronomi og teologi er nært forbundet – finnes i indiske eksoteriske og esoteriske systemer. Disse tall og deres symboler, zodiaktegnene, planetene, deres aspekter og noder – det siste begrepet anvendes til og med innen moderne botanikk for å atskille maskuline og feminine planter – kjennes

⁵ På side 224 i *Assyrian Antiquities* sier George Smith: "I Sennacheribs palass i Kouyunjik fant jeg et annet fragment av den eiendommelige beretning om Sargon ... som jeg har utgitt i min oversettelse i *Transactions of the Society of Biblical Archaeology*, 1. bind, del I, side 46." Sargon, den babylonske Moses' hovedstad, "var den store by Agadi, som semittene kalte Akkad, og som i 1. Mosebok (10, 10) omtales som Nimrods hovedstad. ... Akkad lå i nærheten av byen *Sippara* ved Eufrat nord for Babylon." (Se *Isis Unveiled*, II, siden 442-443.) Et annet merkelig *sammentreff* er at navnet på nabobyen *Sippara* er det samme som navnet på Moses' hustru – *Zipporo* (2. Mosebok, 2, 21). Historien en selvsagt en behendig tilføyelse av Ezra, som ikke kan ha vært *uvitende om den*. Denne eiendommelige beretning finnes på bruddstykker av leirtavler fra Kouyunjik og lyder slik:

1. Sargona, den mektige konge, kongen av Akkad, er jeg.
2. Min mor var en prinsesse, men min far kjente jeg ikke. En av min fars brødre hersket over landet.
3. I byen Azupiran, som ligger ved Eufrats bredder.
4. Unnfanget min mor prinsessen meg; med smerte fødte hun meg.
5. Hun la meg i en sivbåt, som hun tettet med bek.
6. Hun satte båten på floden, som ikke druknet meg.
7. Floden brakte meg til vannbærerer Akki.
8. Akki, vannbærerer, løftet meg med sitt hjertes ømhet opp.

Og nå 2. *Mosebok*: "Og da hun (Moses' mor) ikke lenger kunne holde ham skjult, laget hun en båt av sivrør, tettet den med jordbek og tjære, og la gutten i den og satte den mellom sivene på elvebredden. (kap. 2, 3.)

"Denne historien", sier G. Smith, "er antatt å ha funnet sted omkring år 1600 f. Kr., noe før den tid da Moses antas å ha levd. Da vi vet at Sargons ry nådde Egypt, er det meget sannsynlig at denne beretningen har forbindelse med den hendelse, som omtales i 2. *Mosebok*, for enhver handling har tendens til å gjenta seg, når den en gang er utført. Nå da professor Sayce har hatt mot til å skyve årstallene for de kaldeiske og assyriske konger to tusen år tilbake i tiden, må Sargon ha levd minst 2000 år før Moses. (Se professor Sayce' *Lectures* om temaet.) Denne innrømmelse er tankevekkende, men det mangler et null eller to i disse årstallene.

i astronomien som *seksstiler*, *kvartiler* osv. og har vært i bruk i uminnelige tider av de gamle nasjonene og har i en forstand samme betydning som de hebraiske tallene. De eldste former for elementær geometri må være oppstått ved iakttakelse av himmellegemene og deres grupperinger. Derfor er de eldste symboler i den østlige esoterisme sirkelen, punktet, trekanten, firkanten, femkanten og sekskanten og andre plane figurer med forskjellige sider og vinkler. Dette viser at kjennskapet til og bruken av geometrisk symbolikk er like gammel som verden selv.

Med dette som utgangspunkt er det lett å forstå, hvordan naturen, selv uten guddommelige læreres hjelp, kan ha undervist den eldste menneskehet i grunnprinsippene for et numerisk og geometrisk symbolspråk.⁶ I alle de gamle, symbolske skrifter finner vi derfor tall og figurer anvendt til å uttrykke og nedskrive tanker. Med enkelte avvik er de alltid de samme som brukes, og de har sin opprinnelse i de første figurene. Evolusjonen og korrelasjonen av kosmos' mysterier, dets vekst og utvikling – åndelig og fysisk, abstrakt og konkret – ble først registrert med forskjellige geometriske figurer. Alle kosmogonier begynte med en sirkel, et punkt, en trekant og en firkant opp til tallet 9, hvor syntesen ble den første linje og en sirkel – den pytagorisk mystiske *dekade*, den samlede sum, som omfattet og uttrykte mysteriene i hele kosmos, registrert hundre ganger mer utførlig i det hinduiske system for den som kan forstå dets mystiske språk. Tallene 3 og 4 og summen 7, samt 5, 6, 9 og 10 er selve hjørnesteinene i de okkulte kosmogonier. Denne dekade og dens tusener av kombinasjoner finnes overalt på kloden. Man finner den i Hindustans og Sentralasias huler og klippetempler, på steiner og pyramider i Egypt og Amerika, i Ozimandyas' katakomber, i gravhaugene i de snøkleddede, kaukasiske fjell, i Palenques ruiner, på Páskeøya og over alt, hvor oldtidens mennesker satte sin fot. Tre- og firetallet, trekanten og firkanten eller de universelle symboler for det mannlige og kvinnelige prinsipp eller det første aspekt av den utviklende guddom er forevige så vel i himmelens Sydkors, som i det egyptiske korset med håndtak. Som det utmerkes uttrykkes:

Når kubusen foldes ut fremkommer enten kors av tau-formen, den egyptiske form, eller den kristne korsform ... Hvis det første forbindes med en sirkel, fremkommer korset med håndtak...Med tallene 3 og 4 på korset, vises en form for den (hebraiske) gullysestake (i det aller helligste). Av $3 + 4 = 7$ og $6 + 1 = 7$ dager fremkommer *ukens sirkel* som solens syv lys. Dernest ga uken med 7 lys opphav til *måneden* og *året*, og slik markerer den også tiden for en fødsel...Ved å forbinde korsformen med formen 113:355, fullstendig gjøres symbolet ved at det festes et menneske til korset.⁷ Dette mål ble koordinert med forestillingen om menneskelivets opprinnelse; herav den falliske form.⁸

Sangene viser at korset og disse tallene spilte en fremtredende rolle i den eldgamle kosmogoni. Vi vil imidlertid benytte oss av de vitnesbyrd, som samme forfatter har samlet i det avsnitt han med rette kaller "de første spor av disse symboler", for å vise at disse og deres esoteriske betydning var de samme overalt på kloden:

Etter et overblikk over tallformenes natur...blir det av største interesse å undersøke når og hvor kjennskapet og bruken av dem første gang ble kjent. Er de blitt åpenbart i det vi kaller historisk tid – en periode som er av meget ny dato når vi tar menneskehetens alder i betraktning? Det synes faktisk som om mennesker har kjent dem i lengre tid før de gamle egyptere enn tiden fra oss til de gamle egyptere.

Páskeøyene midt i Stillehavet er fjelltoppene av et *nedsunken kontinent*. Disse toppene er tett besatt med kypiske statuer, som er restene av et stort kulturfolks sivilisasjon, som nødvendigvis må ha bebodd et meget utstrakt område. På baksiden av disse billedstøttene finner man korset med håndtak i en modifisert form, slik at det følger omrisset av den menneskelige skikkelse. En fullstendig beskrivelse med plansjer, som viser landet med de mange statuer samt med kopier av dem finnes i januarnummeret av *London Builder* fra 1870.

I et av de første numre av *Naturalist*, som utgis i Salem, Massachusetts, finnes det en beskrivelse av noen meget gamle og eiendommelige figurer, som er hugget inn i en bratt fjellvegg i Sør-Amerika, og som er langt eldre enn nålevende raser. Det merkelige ved disse funnene er at de viser tegninger av et menneske utstrakt på et

⁶ Som en påminnelse om hvordan Moses' *esoteriske* religion flere ganger ble undertrykt, og erstattet av dyrkelsen av Jehova, som ble gjeninnført av David, for eksempel ved Hezekiah, les sidene 436-442 i 2. bind av *Isis Unveiled*. Det må helt sikkert ha vært en meget god grunn for at saddukeerne, som forsynte Judea med nesten alle yppersteprestene, holdt fast ved Moses' lover og forkastet de såkalte "Mosebøkene", synagogens Pentateuk og Talmud.

⁷ Vi minner igjen om hinduen Wittoba som var korsfestet i rommet og betydningen av det "hellige tegnet", *svastikaen*, og at Platon korsfestet (som en X) mennesket i rommet.

⁸ "Source of Measure".

kors,⁹ slik at det av formen av *mennesket* utgjør et *kors*, på en slik måte at korset kan oppfattes som mennesket og mennesket som korset, noe som dermed symbolsk fremstiller den symbolske gjensidigheten av de fremstilte formene.

Vi vet fra aztekernes sagn at de hadde en fullstendig beretning om *syndfloden*... Baron Humboldt sier vi må søke etter landet Aztalan, aztekernes opprinnelige land, så langt mot nord som i det minste til 42. breddegrad, som de utvandret fra og til sist slo seg ned i Mexicos dal. Her blir jordhaugene fra det fjerne nord til de elegante steinpyramider og andre bygninger, som vi nå finner ruinene av. Likheten mellom de aztekiske og de egyptiske ruiner er velkjent... Etter å ha undersøkt hundrevis av dem er Attwater overbevist om at de hadde kjennskap til astronomi. Humboldt gir følgende beskrivelse på en av de mest fullkomne av aztekernes pyramider:

"Denne pyramiden (i Papantla) som har syv etasjer, er slankere enn noe annet monument av denne art man ennå har oppdaget; men høyden er ikke imponerende, bare 57 fot, og grunnflaten måler ikke mer enn 25 fot på hver side. Den er imidlertid bemerkelsesverdig i en henseende: Den er utelukkende oppført av tilhugget stein, som er usedvanlig store og meget pent formet. Tre trapper fører opp til toppen, og trinnene er utsmykket med hieroglyfiske skulpturer og små *nisjer*, som er arrangert med stor symmetri. Antall slike nisjer synes å hentyde til de 318 *enkelte og sammensatte tegnene for dagene i deres borgerlige kalender*."

318 er den gnostiske verdien for Kristus, bemerket forfatteren, og det berømte antall av Abrahams opplærte og omskårne tjenere. Når man tar i betraktning at 318 er en *abstrakt og universell verdi*, som uttrykker diametrens forhold til omkretsen, som en enhet, blir dette talls anvendelse ved utformingen av en borgerlig kalender innlysende.

De samme figurer, tall og esoteriske symboler er funnet i Egypt, Peru, Mexico, Påskeøya, India, Kaldea og Sentral-Asia – korsfestede mennesker og symboler på rasenes avstemning fra guder – og likevel forkaster vitenskapen tanken om *en annen menneskerase enn den* som er skapt i *vårt* bilde. Teologien klynger seg til de 6000 år som skal være gått siden skapelsen, antropologien lærer at vi nedstemmer fra apene, og geistligheten fører slekten tilbake til Adam, som levde 4004 år f.Kr.!!

Skal man av frykt for å bli kalt overtroisk tåpe eller enda en *løgner* avholde seg fra å føre bevis – som er likeså gode som andres – bare fordi den dag ennå ikke er opprunnet, da vitenskapen eller rette de lærde, som forsker på symbolikkens område, har fått alle de SYV NØKLENE utlevert? Skal vi, når vi stilles overfor de overveldende oppdagelsene som geologer og antropologer har gjort om menneskehetens alder, for å unngå den sedvanlige straff som venter enhver som forviller seg bort fra teologiens eller materialismens slakne landevei, holde fast ved de 6000 år og den "spesielle skapelse" og i underdanig beundring akseptere at vi nedstemmer fra apene? Nei, ikke så lenge man vet at de hemmelige opptegnelsene inneholder de nevnte SYV NØKLER til mysteriet om menneskets tilblivelse. Hvor feilaktig, materialistisk og ensidig de vitenskapelige teorier enn er, kommer de likevel sannheten tusen ganger nærmere enn det teologiske hjernespinnet, hvis tid er ved å være omme for alle andre enn de mest blinde og hardkokte fanatikere.¹⁰ Vi har altså bare valget mellom enten blindt å akseptere vitenskapens slutninger eller ta avstand fra den og fryktløs imøtegå den, idet vi holder oss til den hemmelige læres ideer og er innstilt på å ta konsekvensene.

Men la oss se om ikke vitenskapen i sine materialistiske spekulasjoner, ja selv teologien, som i sin dødsdøds kamp kjemper for å få de 6000 år som er gått siden Adam til å stemme overens med Charles Lyells "Geological Evidences of the Antiquity of Man", ikke uten selv å vite det rekker oss en hjelpende hånd. Etter hva de lærdeste etnologer innrømmer, er det allerede umulig å forklare forskjellene innen den menneskelige rase, med mindre man aksepterer den hypotese at *det ble skapt flere Adamer*. De omtaler om "en hvit og en svart, en rød og en gul Adam."¹¹ Var de hinduer som skulle oppregne Vamadevas gjennfødsler etter *Linga Purana* kunne de ikke ha sagt noe mer. I Shivas gjentatte inkarnasjoner blir han nemlig i en kalpa fremstilt som *hvit*, i en annen som *svart* og i en tredje som *rød*, hvoretter kumaraen blir "fire ynglinger med *gul* hudfarge". Som Proctor ville si, taler dette merkelige

⁹ Se senere beskrivelsen av den første ariske innvielsen, om Visvakarma som korsfester solen, "Vikkartana", berøvet sine stråler – på en korsformet treplanke.

¹⁰ Det ville kanskje være riktigere å si at noen av teologiens forsvarere må være gått fra forstanden, for hva skal man ellers tro, når man ser at de tåpeligheter som er resultatet av en bokstavelig fortolkning av *Bibelen*, stadig forsvares offentlig med samme heftighet som tidligere, og man hører teologer hevde at skjønt "den hellige skrift omhyggelig avholdes seg fra (?) å yte noe direkte bidrag til vitenskapen, har den *aldri* støtt på noe utsagn, som ikke kan tåle å bli betraktet i lys av den AVANSERTE VITENSKAP"!!! (*Primeval Man*, side 14.)

¹¹ "Primeval Man Unveiled, or the Anthropology of the Bible", av den (ukjente) forfatter av "Stars and the Angels", 1870, side 195.

"sammentreff" bare til fordel for vitenskapens intuisjon, da Shiva Kumara helt enkelt er en allegorisk fremstilling av menneskerasene i løpet av menneskets tilblivelse. Men det har ført til enda et intuitivt fenomen – denne gang innen teologenes rekke. I en fortvilet anstrengelse for å beskytte den guddommelige åpenbaring mot geologers og antropologers skånselsløse og veltalende oppdagelser bemerket den ukjente forfatter til "Primeval Man" at "det ville være sørgelig, om Bibelens forsvarere skulle komme i den situasjon at de enten ble nødt til å benekte geologenes slutninger eller oppgi tanken om at den hellige skrift er inspirert" – og han finner et kompromiss, ja han bruker et tykt bind til å bevise at "Adam ikke var det første menneske,¹² som ble skapt på denne jord." ...De oppgravde restene av det før-adamittiske menneske "undergraver ikke vår tro på skriften men forsyner oss med ytterligere bevis om dens sannferdighet". (Samme sted side 194.) Hvordan det? På den lettest tenkelige måte, for forfatteren hevder at heretter "kan vi (geistigligheten) la vitenskapsmennene fortsette sine studier uten å gjøre forsøk på å tvinge dem gjennom frykt for kjetteri." (Hvilken lettelse dette må være for herrene Huxley, Tyndall og Charles Lyell!) Den bibelske beretning *begynner ikke*, som vanligvis antatt, *med skapelsen*, men med dannelsen av Adam og Eva *millioner av år etter* at vår planet var skapt. Hva den hellige skrift angår, er dens forutgående historie ennå ikke skrevet... "Det kan ha levet ikke en, men tjue forskjellige raser på jorden før Adams tid, likesom det kan eksistere tjue forskjellige menneskeraser på andre kloder. (Side 55.) .. Hvem eller hva kan de andre raser da ha vært, når forfatteren likevel hevder at Adam var *det første menneske av vår rase*? Det var DEN SATANISKE RASE OG RASENE! "Satan (var) aldri i himmelen, og engler og mennesker (er) av samme art." Det var den føradamiske rase av "engler, som syndet". Satan var "denne verdens første fyrste", leser vi. Etter at han var død som følge av sitt opprør, ble han på jorden som en *diskarnert ånd* og fristet Adam og Eva. "Den sataniske rases første tider kan særlig i *Satans egen levetid* ha vært en forholdsvis rolig periode med en patriarkalsk sivilisasjon – en Tubal-Kain og Jubal-periode, da både vitenskap og kunst søkte å slå rot i den forbannede jord... Hvilket emne for et episk dikt! ...Det er uungåelige hendelser, som har skjedd. Vi ser for oss . . . urtidens glade elsker, som beiler til sin rødmende brud en duggvåt aften under de danske eiketrær, som den gangen vokste, hvor det nå ikke gror noen eiketrær . . . den gåhårige patriark...og de uskyldige små, som boltrer seg ved hans side...tusen slike bilder stiger frem for vårt øye"! (Sidene 206-207.)

Dette tilbakeblikk på den *sataniske* "rødmende brud" i Satans uskyldsdager taper ikke i poesi, hva den vinner i originalitet, tvert imot. Vår tids kristne brud – som ikke altfor ofte rødmmer nå for tiden i sine muntre, moderne elskeres nærvær – kunne enda lære litt moral av denne Satans datter, som hennes første menneskelige biograf i sin overstrømmende fantasi har skapt. Disse bilder – som man for fullt ut å verdsette dem må lese om i det verk, hvor de skildres – er alle skapt i den hensikt å forlike den åpenbarte skrifts ufeilbarlighet med Charles Lyells "Antiquity of Man" og andre farlige, vitenskapelige verker. Men det er ikke til hinder for at det kan ligge noe sant og virkelig til grunn for dette hjernespinnet, som forfatterinnen ikke har våget å navngi, ja ikke en gang å utgi under et psevdonym. Hans føradamiske raser – som ikke er sataniske, men simpelthen atlantere, og som, før de ble det, var hermafroditter - nevnes både i Bibelen, hvis den fortolkes esoterisk, og i den hemmelige lære. De SYV NØKLER åpner døren til de syv store rotrasers og de syv kalpaers fortidige og fremtidige mysterier. Skjønt vitenskapen utvilsomt vil forkaste esoterismens beretning om menneskets tilblivelse, ja enda dens geologi, i likeså høy grad som den avviser tanken om de sataniske og føradamiske raser, føler vi oss likevel – til tross den hellige skrift – forvissnet om at når man først omtrentlig behersker mysterie-språket, vil vitenskapsmennene, som ikke har noen annet utvei av sine vanskeligheter, akseptere den eldgamle lære hvis de blir tvunget til å velge mellom de to standpunktene.

¹² Særlig i lys av det bevis som finnes i den autoriserte Bibelen selv i skapelsesberetningens 4. kap. 16. og 17. vers, som forteller at Kain dro til Nods land og der tok en hustru.

§ 3. URSTOFFET OG DEN GUDDOMMELIGE TANKE

Da det vil synes ufornuftig å hevde at vi allerede kjenner alle eksisterende årsaker, må det om nødvendig være tillatt å forutsette *en helt ny faktor*.

Hvis vi, som ennå ikke er strengt nøyaktig, går ut fra at bølgeteorien forklarer alle fakta, står vi over å skulle avgjøre, om det dermed er bevist at det finnes en bølgende eter. *Vi kan ikke positivt hevde at ingen annen antagelse kan forklare kjensgjerningene.* ....Det erkjennes at Newtons atomhypotese brøt sammen på interferens, og i øyeblikket er det ingen motteori. Når det dreier seg om alle slike hypoteser, er det likevel i høy grad ønskelig å finne en eller annen ytterligere bekræftelse eller et *vitnesbyrd* fra annet hold om DEN ANTATTE ETERENS eksistens. ....Noen hypoteser består av antagelser med hensyn til legemers detaljerte struktur og funksjon. Ifølge sakens natur kan disse antagelser aldri bevises ved direkte midler. Deres eneste fortjeneste er *deres egnethet til å uttrykke fenomener*. De er REPRESENTATIVE FIKSJONER. ("Logic" av Alexander Bain, LL,D, 2. del, side 133.)

Eteren – denne *hypotetiske* Proteus, en av den moderne vitenskaps "representative *fiksjoner*", hvis eksistens man ikke desto mindre i lang tid aksepterte – er et av de lavere "prinsipper" av det vi kaller urstoffet (på sanskrit akasha), en av oldtidens *drømmer*, som nå igjen er blitt den moderne vitenskapsens drøm. Det er den største og dristigste av oldtidsfilosofenes gjenlevende spekulasjoner. For okkultistene er imidlertid både ETEREN og urstoffet realiteter. For å si det enkelt er ETEREN astralliset, og urstoffet er AKASHA, DEN GUDDOMMELIGE TANKES *upadhi*.

I nåtidens språk ville det være bedre å kalle denne tanke KOSMISK TANKEVIRKSOMHET eller ånd, og eteren *kosmisk substans* eller stoff. Disse, eksistensens alfa og omega, er bare to *fasetter* av den ene, absolutte eksistens. Denne henvendte man seg aldri til eller omtalte ved noe navn i oldtiden, unntatt allegorisk. I den eldste ariske rase, den hinduiske, besto de intellektuelle klassers gudsdyrkelse aldri (som hos grekerne) i en hengiven tilbedelse av skjønne former og kunst, som senere ledet til antropomorfisme. For mens den greske filosof tilba formen, og bare den hinduiske vismann "forsto det egentlige forhold mellom jordisk skjønnhet og evig sannhet" – forsto de uopplyste i enhver nasjon ikke på noe tidspunkt verken det ene eller det andre.

De forstår det ikke selv i dag. GUDSBEGREPETS utvikling går hånd i hånd med menneskets egen intellektuelle utvikling. Det er tilfellet i en slik grad at selv det edleste ideal, som en bestemt tidsalders religiøse ånd kan heve seg til, bare vil fremstå for de filosofisk innstilte i en senere tidsalder som en grov karikatur! Selv filosofene måtte *innvies i erkjennelsens mysterier* før de kunne få en korrekt oppfatning av de gamles tanker om dette høyst metafysiske emne. Uten en slik innvielse vil det for enhver tenker være en "så langt kan du komme, men ikke lenger", bestemt av hans intellektuelle kapasitet, likeså klart og umiskjennelig som den karmaloven setter for enhver nasjons eller rases fremskritt i løpet av dens livsperiode. Uten innvielse vil samtidens religiøse tenkning alltid få vingene klippet og ikke være i stand til å heve seg høyere, for både idealistiske og realistiske tenkere, ja selv fritenkere, er bare resultater og det naturlige produkt av sine respektive omgivelser og tidsperioder. Begges idealer er bare det uunngåelige resultat av sitt temperament og det trinn i intellektuell utviklingen, som nasjonen kollektivt har oppnådd. Derfor har, som vi allerede har sagt, moderne, vestlige metafysikere selv i sin høyeste flukt vært meget langt fra sannheten. Mange av de nåværende agnostiske spekulasjoner om eksistensen av den "første årsak" er ikke noe annet enn tilsørt materialisme. Det er bare terminologien som er annerledes. Selv en så stor tenker som Herbert Spencer taler noen ganger om det "ukjennelige" med uttrykk som røper den dødelige innflytelsen av materialistisk tenkning, som lik en het ørkenvind har herjet med de ontologiske spekulasjonene og fått dem til å visne.¹

¹ Når han for eksempel kaller den "første årsak" det UFATTBARE, en "kraft som *manifesterer seg* gjennom fenomener", og "en uendelig, evig *energi*" (?), er det tydelig at han bare har forstått det *fysiske* aspekt av tilværelsens mysterium – og bare den kosmiske substans' energier. Det likeså evige aspekt av den ENE VIRKELIGHET, den kosmiske tankevirksomhet, er helt utelatt (likesom dens numenon, som ikke synes å eksistere i den store tenkers bevissthet). Denne *ensidige* måte å gripe problemet på skyldes utvilsomt hovedsakelig den fordervelige, vestlige praksis med å underordne bevisstheten eller betrakte den som et "biprodukt" av molekylær bevegelse.

Fra den fjerde rases tidligste tider, da man bare tilba ånden og mysteriet var åpenbart, og ned til den greske kunsts siste storhetsperiode i kristendommens første tid, var det bare hellenerne som offentlig våget å reise et alter for den UKJENTE GUD. Hva Paulus enn må ha tenkt i sitt dypeste sinn, da han overfor atenerne erklærte at denne "ukjente", som de uvitende dyrket, var den sanne Gud han selv forkynte, og at denne guddom *ikke var "Jehova"* (se "Den hellige av de helligste" i del 5), og heller ikke var "verdens og alle tings skaper". For det er ikke "Israels Gud", men oldtidens og de nåværende panteistenes "ukjente Gud", som "ikke bor i templer gjort med hender." (*Apostlenes gjerninger*, 17, 24.)

Den guddommelige tanke kan ikke defineres og meningen forklares på annen måte enn gjennom den kosmiske substans' utallige manifestasjoner, hvor den *fornemmes* åndelig av de som er i stand til det. Å uttrykke det slik etter å ha definert den som den abstrakte, upersonlige, kjønnsløse og ukjente guddom, som må være utgangspunkt for enhver kosmogoni og dens påfølgende evolusjon, er det samme som å ikke si noe. Det er som å løse en transcendental ligning for å finne de virkelige verdiene og bare disponere et antall *ukjente* størrelser. Denne ukjente guddom finnes i de eldste symbolske opp-tegnelser, hvor den som vi allerede har vist, fremstilles som et grenseløst mørke, hvor det fremstår et første sentralpunkt i hvitt, som derved symboliserer hvordan det samtidige og evige ÅND-STOFF kommer til syne i fenomenenes verden før dens første differensiering. Når "den ene blir to", kan det omtales som ånd og stoff. Til "ånd" regnes enhver manifestasjon av bevissthet, enten den er reflekterende eller direkte, og av *ubevisst hensiktsmessighet* (for å anvende et moderne uttrykk innen såkalt vestlig *filosofi*), slik den gir seg til kjenne gjennom livsprinsippet og i naturens underkastelse av den uforanderlige lovs majestetiske orden. "Stoff" må betraktes som objektiviteten i dens reneste abstraksjon, det selveksisterende grunnlag, hvis syvfoldige, manvatariske differensieringer utgjør den objektive virkelighet som ligger til grunn for fenomenene i enhver fase av bevisst eksistens. I de universelle pralaya-periodene eksisterer ikke den kosmiske tankevirksomhet, og den kosmiske substans' forskjellige differensierte tilstander er oppløst i sin opprinnelige tilstand av abstrakt, potensiell objektivitet.

Den manvatariske impuls innledes ved at den kosmiske tankevirksomhet (det "universelle sinn") igjen våkner, samtidig og parallelt med tilsynekomsten av kosmisk substans – som under manvataræen er redskap for førstnevnte – fra sin udifferensierte *pralaya*-tilstand. Så speiler den absolutte visdom seg i sin tankevirksomhet ved en transcendental prosess som ligger over den menneskelige bevissthets fatteevne, som resulterer i kosmisk energi (*Fohat*). Ved å pulsere gjennom den trege substansens masse, vekker Fohat den til virksomhet og styrer dens første differensieringer på alle syv plan av den kosmiske bevissthet. Det er således *syv protyler* (som de nå kalles), mens arierne i oldtiden kalte dem de syv praktier eller naturer, som hver utgjør det *relativt* homogene grunnlag, som under den tiltakende uensartethet (i løpet av universets evolusjon) differensieres til den fantastiske kompleksitet som fenomenene viser på de ulike fornemmelsesplanene. Uttrykket "relativt" er anvendt bevisst, fordi alene eksistensen av en slik prosess, hvor den udifferensierte, kosmiske substans deler seg i syv primære evolusjonsgrunnlag, tvinger oss til å betrakte hvert enkelt plans *protyl*² som bare et *mellomstadium* substansen gjennomgår på sin vei fra den abstrakte tilstand til den fullt objektive.

Den kosmisk tankevirksomhet sies å være ikke-eksisterende i pralaya-periodene, av den enkle grunn at det ikke finnes noe eller noen som kan oppfatte dens virkninger. Det kan ikke manifesteres bevissthet, halvbevissthet, eller selv "ubevisst hensiktsmessighet", uten gjennom et stoffredskap. Det vil si at ånden på dette vårt plan, hvor den menneskelige bevissthet *i sin normale tilstand* ikke kan heve seg over det som er kjent som transcendental metafysikk, bare gjennom en samling av molekyler eller stoff kan velle opp i en strøm av individuell eller underbevisst subjektivitet. Og da stoffet, atskilt fra sansning, er en ren abstraksjon, er begge disse aspekter av det ABSOLUTTE – den kosmiske substans og den kosmiske tankevirksomhet – gjensidig avhengig av hverandre. For å unngå forveksling og misforståelse burde man strengt tatt kunne bruke uttrykket "stoff" om alle de objekter det er mulig å sanse, og uttrykket "substans" om *numena*, da *vårt* plans fenomener er frembringelser fra det sansende egoet – modifikasjoner av dets egen subjektivitet – kunne alle de "tilstander av stoffet, som represente-

² Uttrykket *protyl* skyldes den berømte kjemiker William Crookes, som har tildelt denne betegnelse til *pre-materie*, hvis man kan kalle opprinnelig og rent homogent substans dette, hvis eksistens vitenskapen antar men ennå ikke har funnet i atomets totale innhold. Men urmateriens tiltakende deling i atomer og molekyler finner imidlertid sted etter utviklingen av de syv *protylene*. Det er den siste av disse Crookes søker etter, nå da han nylig har oppdaget muligheter for at den finnes på vårt plan.

rer summen av sansede objekter” bare ha en relativ og rent fenomenal eksistens for vårt plans beboere. Eller som moderne idealister ville si, samspillet mellom subjekt og objekt resulterer i sansegjenstanden eller fenomenet. Men dette fører likevel ikke nødvendigvis til den konklusjon at det er slik på alle andre plan, og at samspillet mellom disse to på deres syv differensierte plan resulterer i en syvfoldig sum av fenomener, som likeledes *i seg selv* ikke eksisterer, selv om de er konkrete realiteter for de vesener hvis erfaringer de utgjør en del av, på samme måte som de fjell og elver rundt oss er reelle sett fra en fysikers standpunkt, men uvirkelige sanseillusjoner sett fra en metafysikers. Det ville være feil å si eller bare forestille seg noe slikt. Sett fra den høyeste metafysikkens standpunkt er hele universet, gudene inkludert, en illusjon; men illusjonen for den som selv er en illusjon er forskjellig på hvert bevissthetstrinn; og vi har likeså lite rett å dogmatisere om de mulige egenskapene ved et egos sanseevne på for eksempel det sjette plan, som vi har til å identifisere vår oppfatning eller gjøre den til standard for en maur og *dens* bevissthetsform. Atskilt fra vår bevissthet³ er det rene objekt ukjent for oss, når vi lever på planet for vår tredimensjonale verden, da vi bare kjenner de mentale tilstander det vekker i det sansende ego. Så lenge kontrasten mellom subjekt og objekt varer; det vil si så lenge vi har glede av våre fem sanser og intet mer, og ikke vet hvordan vi skal atskille vårt altfornekkende *ego* (det høyere selv) fra sansenes treldom, vil det ikke være mulig for det *personlige* ego å bryte gjennom den barrieren som skiller det fra kunnskapen om *tingen i seg selv (eller substansen)*. Dette ego, som skrider frem mot stadig større subjektivitet, må innhente alle de erfaringer som kan gjøres på ethvert plan. Men først når enheten har smeltet sammen med ALTET, enten på dette eller et annet plan, og både subjekt og objekt forsvinner fra nirvana-tilstandens absolutte negasjon (negasjon bare *sett fra vårt plan*). Først da har egoet besteget allvitenhetens tinder og kjenner tingene i seg selv og nærmet seg den enda større gåte, som selv den høyeste Dhyān-Chohan må bøye seg for i taushet og uvitenhet – det uutsigelige mysterium som vedantistene kaller PARABRAHMAN.

Av denne grunn har alle som har forsøkt å gi et navn til dette uerkjennelige prinsipp bare fornedret det. Alene det å tale om kosmisk tankevirksomhet – unntatt i dens *fenomenale* aspekt – er som å putte urkaos på en flaske eller å sette en etikett på EVIGHETEN.

Hva er da "ursubstansen", dette gåtefulle som alkymien alltid taler om, og som i alle tidsaldre har vært gjenstand for filosofisk spekulasjon? Hva kan den i siste instans være, enda i sin *fenomenale*, førdifferensierte tilstand? Selv om *den* er ALT i den manifesterte natur er den *ingenting* for våre sanser. Den omtales med ulike navn i enhver kosmogoni, påberopes i enhver filosofi og viser seg selv i dag å være det PROTEUS i naturen, som unnlater å la seg sanse. Vi rører ved den, men føler den ikke, vi ser på den uten å se den, vi innånder den, men legger ikke merke til den, og vi hører og lukter den uten å ha den minste anelse om at den er der, for den er i ethvert molekyl av det vi i vår illusjon og uvitenhet betrakter som materien i enhver av dens tilstander eller oppfatter som en fornemmelse, en tanke eller en følelse. . . Den er kort sagt "upadhiet" eller redskapet for ethvert mulig fysisk, mentalt eller psykisk fenomen. I *skapelsesberetningens* første setninger, i den kaldeiske kosmogoni, i de indiske *Puranaer* og i den egyptiske *Dødebok*, overalt åpner den manifestasjonsperioden. Den kalles "kaos" og vannene, som ånden ruget over, en ånd fremkommet fra det ukjente, uansett hvilket navn den gis. (*Se 4: Kaos, Theos, Kosmos.*)

Forfatterne av Indias hellige skrifter går dypere ned i tingenes opphav enn Thales eller Job, for de sier:

"Fra INTELLIGENS (som kalles MAHAT i Puranaene) sammen med UVITENHET (Iswar, en *personlig* guddom), *ledsaget av sine fremdrivende krefter*, hvor egenskapen treghet (*tamas*, følelsesløshet) dominerer, utgår *eteren* – fra eter luft, fra luft varme, fra varme vann, fra vann jord "med alt på den". "Fra DETTE, det samme SELV, oppsto eteren", sier vedaen. (*Taittiriya Upanishad II, 1.*)

Det er dermed klart at det ikke er *denne* eter – utviklet på fjerde trinn fra en *utstrømning* av intelligens "sammen med uvitenhet" – som er det høye prinsipp, det *guddommelige* vesen som grekerne og romerne dyrket i sin kollektive tilstand under navnet "Pater omnipotens *Æther*" og "Magnus *Æther*". Den syvfoldige inndeling og de talløse underavdelinger og differensieringer som de gamle gjorde av

³ Kosmisk tankevirksomhet, samlet i et prinsipp eller *upadhi* (grunnlag), resulterer i det individuelle egos bevissthet. Dens manifestasjon varierer med *upadhiet*s grad. Gjennom den *upadhi* som kalles *manas*, veller den for eksempel frem som tankebevissthet. Gjennom det finere differensierte *buddhi*-stoff (materiens sjette tilstand), som har *manas*-erfaringene som basis, kjennes den som en strøm av åndelig INTUISJON.

eterens kollektive krefter, fra den ytre rand av virkninger, som vår vitenskap kjenner så godt, og opp til den "ubestemmelige substans", som en gang ble antatt å være "rommets eter", men som nå er i ferd med å bli forkastet, har alltid vært en irriterende gåte for enhver kunnskapsgren. Dagens mytologer og symbologer, som er forvirret av denne uforståelige forherligelsen på den ene side og nedvurderingen av det samme guddommelige vesen og i de samme religiøse systemer på den andre side, blir ofte drevet til de mest latterlige misforståelser. Kirken, som står fast som en klippe i hver og en av alle sine opprinnelige feiltolkninger, har gjort eteren til bolig for sine sataniske legioner.⁴ Hele de "falne" englers hierarki er her, *kosmokratene* – eller "verdensbærerne" (ifølge Bossuet), *Mundi Tenentes* – "verdensholderne" som Tertullian kaller dem, og *Mundi Domini* – "verdensherredømmene", eller "verdensherskerne", *Curbati*, "de avbøyde" osv., som gjør stjernene og himmellegemene i deres baner til – djevler!

Forskjellen mellom de syv tilstander av eter (i seg selv en av de syv kosmiske prinsipper) – mens eteren for de gamle var *universell ild* – fremgår av de påbud som ble gitt av Zoroaster og Psellus. Førstnevnte sa: "Rådspør den bare når den er uten form eller skikkelse," *absque forma et figura*, som betyr uten flammer eller brennende kull. "Bry deg ikke om den, når den har form," forklarer Psellus; "men adlyd den, når den ikke har form, for da er den *hellig ild*, og alt den da avslører for deg, er sant."⁵ Dette viser at eteren, som er et aspekt av akasha, inneholder flere aspekter eller "prinsipper".

I alle oldtidens nasjoner ble eter guddommeliggjort i sitt ubestemmelige aspekt og kraft. Virgil kalles Jupiter *Pater omnipotens Æther*, "den store Eter".⁶ Hinduene har også plassert den blant sine guddommer under navnet akasha (syntesen av eteren). Og forfatteren av det *homoioimeriske* filosofisystem, Anaxagoras av Clazomenæ, trodde fullt og fast på at alle tings åndelige prototyp så vel som deres elementer kunne finnes i den grenseløse eter, hvorfra de oppsto og utviklet seg, og som de vendte tilbake til – en okkult lære.

Dette gjør det dermed klart at det er fra eteren i dens høyeste syntetiske aspekt, når den var menneskeliggjort, at den første forestilling om en personlig, kreativ guddom oppsto. Hos de filosofiske hinduene er elementene *tamas*, dvs. ikke opplyst av *intellektet*, som de formørker.

Vi trenger nå å komme til bunns i spørsmålet om den mystiske betydning av "urkaoset" og rotprinsippet, og vise hvordan de i fortidens filosofier var forbundet med akasha, som feilaktig oversettes med eter, og med *maya* (illusjon) – hvor *Ishwara* er det mannlige aspekt. Senere skal vi omtale det *intelligente* "prinsippet", eller rettere de usynlige *immaterielle* egenskapene hos de synlige og materielle elementene, som "utgikk fra *urkaos*".

For "Hva er urkaoset annet enn eter?" spørres det i "ISIS UNVEILED". Det er ikke den *moderne* eter, som erkjennes i dag, men den som *var* kjent av de gamle filosofer lenge før Moses' tid, den eter som med alle sine mystiske og okkulte egenskaper i seg selv inneholdt frøet til universets skapelse. Den *høyere* eter eller akasha er den himmelske jomfru og mor til hver eneste, eksisterende form og ethvert vesen. Fra sitt skjød gir hun eksistens til materie og liv, krefter og handlinger, så snart hun er blitt "befruktet" av den guddommelige ånd. Eter er hinduenes aditi, og den er akasha. Elektrisitet, magnetisme, varme, lys og kjemiske reaksjoner er så dårlig forstått selv nå at nye fakta stadig utvider grensene for våre kunnskaper. Hvem vet hvor denne proteusaktige kjempe, eterens makt ender, eller hva som er dens mystiske opphav? Hvem kan benekte den ånd som arbeider i den, og som utvikler alle synlige former av den?

Det er en enkel oppgave å vise at de kosmologiske legendene over hele verden bygger på en kunnskap de gamle hadde om disse vitenskaper, som i vår tid har alliert seg for å understøtte evolusjonslæren, og at fortsatt forskning vil vise at disse gamle var langt bedre kjent med de faktiske forhold om evolusjonen enn vi er nå, og at den omfattet både dens fysiske men også den åndelige aspekter. "For de gamle filosofer var evolusjonen et universelt teorem, en lære som omfattet det *hele* og et etablert

⁴ For det er på denne måte kirken har fortolket 12. vers i 6. kapittel i brevet til efeserne. "For vi kjemper ikke mot kjøtt og blod, men mot herskere, mot makter, mot herskerne over denne verdens mørke." Senere omtaler Paulus den åndelige *ondskap* UTSPREDD I LUFTEN – "*Spiritualia nequitiae caelestibus*", hvor den latinske teksten anvender ulike navn for denne "ondskap", de uskyldige "elementalene". Men kirken har rett denne gangen, men det er feil å kalle dem alle djevler. ASTRALLYSET eller den lavere eter *er* full av bevisste, halvbevisste og ubevisste vesener, men kirken har mindre *makt* over dem enn over usynlige mikrober eller av en myggesverm.

⁵ *Effatum XVI*, "Oracles of Zoroaster."

⁶ *Georgica*. 2. bind.

prinsipp, mens våre moderne evolusjonister bare er i stand til å presentere oss for spekulative teorier, med *særskilte*, om ikke helt *negative* påstander. Det er nytteløst for representantene for vår moderne visdom å avslutte debatten og late som om spørsmålet er avgjort, bare fordi den langt senere mosaiske uklare fremstilling kolliderer med den ”eksakte vitenskaps” klare fortolkning.” (*Isis Unveiled.*)

Om vi vender oss til ”Manus lover (eller påbud)” finner vi prototypen for alle disse ideene. Selv om de for det meste er tapt (for den vestlige verden) i sin originale form, og forkvaklet av senere tekstforfalskninger og tillegg, har de likevel bevart tilstrekkelig av sin gamle ånd til å vise sin karakter. ”Ved å fjerne mørket, ble den selveksisterende herre” (*Vishnu, Narayana, osv.*) manifestert, ”og da han ønsket å frembringe vesener fra sin essens, skapte han i begynnelsen bare vann. I dette kastet han frø . . . som ble et gyllent egg.” (V.6,7,8,9.) Hvor kommer denne selveksisterende herre fra? Han kalles DET og omtales som ”et ugjennomtrengelig mørke, uten bestemte egenskaper og uerkjennelig, som det var fullstendig i søvn.” (V. 5.) Etter å ha oppholdt seg i dette egget et helt, guddommelig år, splitter han ”som i verden kalles Brahmâ” egget i to, og fra den øvre delen former han himmelen, fra den nedre jorden og fra midten skyene og ”vannenes permanente sted”. (12, 13.)

Men like etter disse versene følger det noe som er viktigere for oss, da det svarer fullstendig til vår esoteriske lære. Fra vers 14 til 36 fremstilles evolusjonen i samme rekkefølge som beskrevet i den esoteriske filosofi. Dette kan ikke så lett motsies. Selv Medhatithi, Viraswamins sønn, forfatter av kommentarene ”Manubhasya”, som ifølge vestlige orientalist daterer seg til 1000 år e.Kr. bistår oss med sine bemerkninger til å avsløre sannheten. Han var enten uvillig til å bidra med mer, fordi han kjente sannheten som måtte holdes tilbake fra allmennheten, eller så var han forvirret. Likevel viser det han bidro med klart nok det syvfoldige prinsipp i mennesket og i naturen.

La oss starte med 1. kapittel av ”påbudene” eller ”lovene” etter den selveksisterende herre, den *umanifesterte* logos av det ukjente ”mørke”, som manifesteres i det gylne egg. Det er fra dette ”egg”:

(11.) Det som er den udelte (udifferensierte) evige årsak, som *er og ikke er*; fra det utgikk det mannlige vesen som i verden kalles Brahmâ. . .

Her finner vi, som i alle ekte filosofiske systemer, ”egget” eller sirkelen (eller nullet), grenseløs evighet, som omtales som DET⁷ og Brahmâ, den første, eneste *enhet*, omtalt som en *mannlig* gud; dvs. det befruktende prinsipp. Det er $\bigcirc$ eller 10 (ti), dekadene. På det syvfoldige plan *eller vår verden* kalles det Brahmâ. På den *forente dekade*, i virkelighetens verden, er denne Brahmâ en illusjon.

(14.) ”Fra selvet (*atmanah*) skapte han sinnet, (1) *som er og ikke er*, (2) og fra sinnet ego-ismen (selvbevissthet), herskeren, (3) herren.”

(1.) Sinnet er *manas*. Medhatithi, kommentatoren, observerer med rette at det er omvendt og viser at det allerede har skjedd en forfalskning og forandring, for det er *manas* som utspringer av *ahamkara* eller (universell) selvbevissthet, som *mahat* i mikrokosmos utgår fra *mahat*, *eller maha-buddhi* (buddhi i mennesket). For *manas* er dual, som Colebrooke har vist og oversatt ved ”*det tjener både fornuften og handlingene* og er et organ som er beslektet med de øvrige.” ”De øvrige” betyr her at *manas*, vårt *femte* prinsipp (det femte, fordi kroppen ble regnet som det *første*, som er det omvendte av korrekt, filosofisk rekkefølge)⁸, som er forent med *atma-buddhi* og de lavere, fire prinsipper. Herav vår lære, nemlig at *manas* etterfølger *atma-buddhi* til *devachan* og at det lavere (bunnfallet, resten av) *manas* forblir med *kama-rupa* i *limbus* eller *kama-loka*, ”skallenes” oppholdssted.

(2.) Det er betydningen av *manas*, som ”*er og ikke er*”.

(3.) Medhatithi oversetter det med ”den som er bevisst i jeget” eller egoet, og ikke ”herskeren” som orientalistene bruker. Derfor oversetter de vers 16 slik: ”Etter å ha latt de subtile deler av de umåtelig klare seks (det store selv og de fem sanseorganene) inngå i selvets elementer (*Atmamatrasu*), skapte han også alle vesener.”

Når det ifølge Medhatithi skulle være *matra-chit* istedenfor ”*Atmamatrasu*” og dermed leses som:

”Etter å ha gjennomtrengt alle de subtile deler av de umåtelig klare seks ved selvets elementer, skapte han alle vesener.”

Denne siste fortolkningen må være den korrekte, da han, *selvet*, er det vi kaller *atma* og dermed utgjør det syvende prinsipp, syntesen av de ”*seks*”. Det mener også utgiveren av *Manava-dharma Shastra*, som synes intuitivt å ha gått langt dypere inn i filosofiens ånd enn oversetteren av ”Manus forskrifter”, den nylig avdøde dr. Burnell, for han tviler ikke mye i valget mellom Kullukas tekst og

⁷ Den ideelle topp i Pytagoras’ trekant. Se del 5, 8 ”Korset og sirkelen” og 10 ”Korset, et førkristelig symbol”.

⁸ Se A. Coke Burnells oversettelse, utgitt av Ed. W. Hopkins.

Medhatithis kommentarer. Idet han forkaster Kullukas *tanmatra* eller subtile elementer og *atmamatra-su* sier han, idet han anvender prinsippene for det kosmiske *selv*: ”De seks synes å være *manas* pluss de fem prinsippene eter, luft, ild, vann og jord”; ”etter å ha forent fem deler av disse seks med det åndelige element (det *syvende*), skapte han (så) alle eksisterende ting”. *Atmamatra* er derfor det åndelige atom i motsetning til de elementære og ikke-refleksive ”elementene av ham selv”. Derfor korrigerer han oversettelsen av vers 17 til: ”Da de subtile former av denne enes legemlige former avhenger av disse seks, kaller de vise formen hans *carira* (sharira) – og han sier at ”elementene” her betyr deler (eller prinsipper), en fortolkning som bygger på vers 19, som sier:

19. ”Dette ikke-evige (univers) utgår fra det evige ved hjelp av de subtile elementer eller former fra disse syv meget strålende prinsipper” (*purusha*).

I sin kommentar til denne fortolkning av Medhatithi, bemerker utgiveren at ”de fem elementene pluss sinnet (*manas*) og selv-bevisstheten (*ahamkara*)⁹ betyr som før”; ”subtile elementer” eller ”fem formdeler” (eller prinsipper). For vers 20 viser i sin omtale av disse fem elementene eller ”fem formdelene” (*rupa pluss manas* og selv-bevisstheten) at de utgjør de ”syv *purusha*” eller *prinsipper*, som i Puranaene kalles de ”syv prakritier”.

Videre omtales disse ”fem elementene” eller ”fem delene” i vers 27 som ”de atomiske deler som kan ødelegges”, som derfor ”ikke er *nyanyas* atomer”.

Denne skapende Brahmâ, som utgår fra verdensegget eller det gylne egg, forener i seg selv både det mannlige og kvinnelige prinsipp. Han er i korthet den samme som alle de skapende Protologoi. Det kunne imidlertid ikke sies det samme om Brahmâ som om Dionysus: ”πρωτόγονο διφυή τρίγονο Βακχείου Ανακτα Αγρον ἀρρηθόν κρύφιν δικέρωτα δίμορφον”¹⁰ – en lunar Jehova, en sann Bacchus, med David dansende naken foran sitt *symbol* i arken – fordi det aldri ble avholdt noen utsvevende Dionysus-fester i hans navn og til hans ære. All slik offentlig dyrkelse var eksoterisk, og overalt ble de universelle symbolene forvrenget, slik Krishnas symboler nå blir av vallabacharyaene i Bombay, *bar-negudens* tilhengere. Men er disse folkelige guder den *sanne guddom*? Er de toppunktet og syntesen av den syvfoldige skapelse, inkludert mennesket? Aldri! Hver og en av dem, hedenske som kristne, befinner seg på den guddommelige bevissthets syvfoldige stige. Også Ain-Soph sies å ha manifestert seg gjennom de *syv bokstavene i Jehovas navn*. Etter at han hadde tilegnet seg den ukjente og ubegrensede plass, ble han av de som dyrket ham gitt de syv englene foran tronen – hans *syv prinsipper*. Likevel omtales de i nesten enhver skole. I den rene sankhya-filosofien blir *mahat*, *ahamkara* og de fem *tanmâtraene* kalt de *syv prakritiene* (eller naturene), og de regnes fra *maha-buddhi* eller mahat og ned til jorden. (Se *Sankhya Karika* III og kommentarene).

Likevel, hvor forvrenget Ezra enn har gjort de opprinnelige *elohistiske* versjonene av rabbinske hensyn, hvor frastøtende den *esoteriske* betydning i de hebraiske rullene til tider kan være, langt mer enn dets ytre *slør* eller *innpakning*¹¹ – så snart de *jehoviske* delene er fjernet, er Mosebøkene fulle av ren okkult og uvurderlig viten, særlig i de første seks kapitlene.

Lest ved hjelp av kabbalaen finnes et uforlikkelig tempel av okkulte sannheter og en dyp skjønnhet skjult under strukturen, hvis *synlige* struktur til tross dens tilsynelatende symmetri, ikke kan stå for den kjølige fornufts kritikk eller avsløre sin alder, for den tilhører alle aldre. Det finnes mer visdom skjult under Puranaenes og Bibelens *fabler* enn i alle eksoteriske *fakta* og vitenskaper i verdenslitteraturen og mer sann OKKULT vitenskap enn det finnes eksakt kunnskap innen alle akademier. Eller, uttrykt enda klarere og sterkere, det fins like mye esoterisk visdom i noen deler av de *eksoteriske* Puranaene og Mosebøkene enn det finnes nonsens og forsettlige barnslige fantasier i dem, når de bare leses bokstavelig og gis drepene fortolkninger som er så typisk for de store dogmatiske religionene og særlig innen sektene.

La hvem som helst lese de første versene av 1. kapittel i skapelsesberetningen og reflektere på dem. Der kommanderer ”Gud” *en annen* ”gud” til å *utføre sin befaling* – selv i den *forsiktede* protestantiske, engelske oversettelse av James den førstes autoriserte utgave.

⁹ *Ahamkara* som universell selv-bevissthet har som *manas* et trefoldig aspekt. For denne oppfatning av ”jeget”, eller ens *ego*, er enten *sattva*, ”ren stillhet”, eller fremtrer som *rajas*, ”aktiv” eller forblir *tamas*, ”stagnerende” i mørket. Det tilhører himmelen og jorden og antar begge egenskaper.

¹⁰ :den opprinnelige, tokjønnete, tre ganger fødte Bacchus-konge, hellig, hemmelighetsfull, skjult, tohornet og tofoldig, o.a.

¹¹ Se ”De helligste av de hellige”.

I ”begynnelsen” – fordi det hebraiske språket mangler ord for å uttrykke begrepet evighet¹² – skapte ”Gud” *himmel* og *jord*, og jorden var ”øde og tom”, mens nevnte himmel egentlig ikke er himmelen, men ”dypet”, *kaos*, innhyllet i mørke.¹³

”Og GUDS ånd svedde over vannene” (2. vers) eller det uendelige rommets store dyp. Og denne ånd er *Narayana* eller Vishnu.

”Og Gud sa: La det bli en hvelving . . .” (6. vers) og den andre ”Gud” adlød og ”*laget* hvelvingen” (7. vers). ”Og Gud sa: La det bli lys”, og ”det ble lys”. Dette betyr slett ikke lys, men som i kabbalaen den androgyne ”Adam Kadmon” eller Sefira (*åndelig lys*), for de er ett; eller ifølge den kaldeiske ”Tallenes bok” de *sekundære* engler, hvor de første er de Elohim som *samlet* er den ”skapende” *guden*. For hvem rettes disse befalinger mot? Og hvem er det som befaler? Det som befaler er den *evige lov*, og den som adlyder er Elohim, den kjente kvantitet som handler innen og med *x*, eller koeffisienten av det ukjente kvantum, den ENE kraftens *krefter*. Alt dette er okkultisme, som finnes i de gamle SANGENE. Det er fullstendig likegyldig om vi kaller disse ”kreftene” Dhyan-Chohaner eller *Ofanim*, som apostelen Johannes gjør.

”Det ene, universelle lys, som mennesket oppfatter som mørke, eksisterer evig”, sier den kaldeiske ”Tallenes bok”. I det fremtrer periodisk den ENERGI, som reflekteres i ”dypet” eller i kaos, oppbevaringsstedet for de fremtidige verdener, som når den først er vekket stimulerer og befrukter de latente kreftene, som alltid finnes i den som evige potensialer. Så våkner Brahmåene og Buddhaene – de andre evige kreftene – og et nytt univers blir til . . .

I *Sepher Jesireh*, den kabbalistiske skapelsesboken, gjentar forfatteren åpenbart Manus ord. Der fremstilles den guddommelig substans som å ha eksistert fra evigheten, grenseløs og absolutt, og det er fra den ånden har utgått.¹⁴ ”En er den levende Guds ånd, velsignet være DENS navn, som lever i all evighet! Stemmen, ånden og ordet, dette er den hellige ånd.”¹⁵ Dette er den abstrakte, kabbalistiske treenighet, som de kristne fedrene så hensynsløst har menneskeliggjort. Fra denne trefoldige ENE utgår hele kosmos. Først utgår nummer TO, eller luft (Faderen), det kreative elementet, fra den ENE. Så utgår nummer TRE, *vannet* (Moderen) fra luften, og *eter* og *ild* kompletterer de mystiske fire, Arba-il.¹⁶ ”Når den skjulte av de skjulte ønsket å avsløre seg selv, lager han først et punkt (urpunktet, eller den første Sefirot, luft eller den hellige ånd), skapt i en hellig form (de to Sefirot, eller det himmelske menneske), og dekker den med en rik og strålende kledning, som er verden.”¹⁷

”Han gjør vinden til sine budbringere og flammende ild til sine tjenere”, sier Jezireh, og viser dermed til de senere fortolkede elementene¹⁸ og at ånd gjennomtrenger ethvert atom i kosmos.

¹² Ordet ”evighet”, som kristne teologer oversetter med ”for evig og alltid”, eksisterer ikke i det hebraiske språket – verken som ord eller betydning. *Oulam*, sier Le Clerc, brukes bare som tid når begynnelsen og slutten ikke er kjent. ”Det betyr ikke ”*evigvarende*” og ordet *for alltid* i det gamle testamentet betyr bare ”lengde”. Den kristne betydning av ”evighet” brukes heller ikke i Puranaene. I Vishnu Purana står det tydelig at evig og udødelig bare betyr ”en eksistens inntil kalpaens slutt” (Bok II, kap. viii.)

¹³ Orfisk teogoni er i sin ånd helt orientalsk og indisk. De suksessive forandringer den har gjennomgått har atskilt den sterkt fra den gamle kosmogoniens ånd, som fremgår ved å sammenligne den med Hesiods teogoni. Likevel bryter den sanne arisk-hinduisk ånd frem overalt både i Hesiods og den orfiske teogoni. (Se James Darmesteters bemerkelsesverdige verk, *Cosmogonies Aryennes*, i hans *Essais Orientaux*.) Derfor er den opprinnelig greske oppfatning av kaos den samme som i de hemmelige visdomsreligionene. Hos Hesiod er kaos derfor uendelig, grenseløs, uten begynnelse og slutt, en abstraksjon som på samme tid er synlig og nærværende. ROMMET fylt med mørke er urstoffet i sin *førkosmiske* tilstand. I etymologisk forstand er kaos rommet, ifølge Aristoteles, og rommet er *den evig usette* og ukjente guddom i vår filosofi.

¹⁴ Den *manifesterte* ånd. Absolutt, guddommelig ånd er ett med absolutt, guddommelig substans. Parabrahm og Mulaprakriti er i essens ett. Derfor er også kosmisk tankevirksomhet og kosmisk substans ett etter sin opprinnelse.

¹⁵ ”Sepher Jesireh”, kap. 1, Mishna ix.

¹⁶ Samme sted. Det er fra *Arba* Abraham kommer fra.

¹⁷ ”Sohar”, I, 2a.

¹⁸ ”Sepher Jezireh”, Mishna ix, 10. Overalt i *Apostlenes gjerninger* kaller Paulus de usynlige, kosmiske vesener for ”elementer”. (Se den greske teksten.) Men nå er elementene nedgradert til og begrenset til atomer, som man hittil ikke vet noe om, og som bare er ”barn av nødvendigheten” som eter også er – som vi uttalte i ”ISIS”. ”De stakkars opprinnelige elementene har lenge vært forvist, og våre ambisiøse fysikere konkurrerer om hvem som skal tilføye enda en til den nyskapte skare av seksti såkalte elementære stoffer.” Samtidig raser det en krig innen moderne kjemi om begreper. Vi nektes retten til å kalle disse stoffene ”kjemiske elementer”, for de er ikke ”ori-

Dette "urstoffet" kaller noen *kaos*. Platon og pytagoreerne kalte det *verdenssjelen* etter at det var blitt befruktet av ånden av *det* som svever over de opphavelige vannene, eller *kaos*. Kabbalistene sier at det var ved å avspeile seg i dem at det overskyggende prinsipp *skapte* blendverket av et synlig, manifestert univers. Selv om det er *kaos* før og *eter* etter "avspeilingen", er det fremdeles guddommen som gjennomtrenger rommet og tingene. Det er den usynlige, ufattelige tingenes ånd og det usynlige, men likevel altfor håndgripelige fluidum som stråler ut fra den sunne magnetisørens fingre, for det er vital elektrisitet – LIVET selv. Marki de Mirville kalte det spottende for "den tåkeaktige allmektighet", mens teurgene og okkultistene frem til denne dag kaller det "den levende ild". Det finnes ikke en hindu som om morgenen praktiserer en bestemt form for meditasjon, som ikke kjenner dens virkninger.¹⁹ Det er "lysets ånd" og *magnes*. Som det ganske riktig uttrykkes fra av våre opponenter, er *Magus* og *magnes* to grener som vokser fra den samme stammen, som resulterer i det samme. I denne betegnelsen av den "levende ild" kan vi også oppdage meningen med den forvirrende setningen i *Zend-Avesta*, som sier det finnes "en ild som gir kunnskap om fremtiden, viten og vennligsinnnet tale", dvs. som utvikler en ekstraordinær veltalenhet i sybillen, i den sensible og selv hos visse talere.

Denne "ild" er omtalt i alle hindubøker, som i kabbalistiske verker. *Zohar* forklarer den som den "hvite, skjulte ild i *Resha trivrah*" (det hvite hode), hvis vilje får dette ildfluidum til å strømme ut med 370 bølger i enhver av universets retninger. Den er identisk med "slangen som forflytter seg med 370 sprang" i *Siphrah Dzenioota*, som – når det "perfekte menneske" er frembrakt; dvs. når det *guddommelige* menneske, metatron, tar bolig i *dyremennesket* – blir *tre ånder*, som etter vår teosofiske fremstilling er atma-buddhi-manas. (Se del 5, 3 "De mange betydninger av striden i himmelen".)

Ånden, eller kosmisk tankevirksomhet og kosmisk substans – hvor et *prinsipp* er eter – er *ett* og inkluderer ELEMENTENE i den betydning Paulus tillegger dem. Disse elementer er den tilslørte syntese som representerer Dhyan-Chohanene, devaene, Sefirot, amshaspende, erkeengler, osv., osv. Vitenskapens eter – Berosus' *ilus* eller kjemiens *protyl* – utgjør så å si det *råmateriale* (relativt) som de nevnte "byggerne" bruker til å forme systemene i kosmos, idet de følger den evige plan som stammer fra den GUDDOMMELIGE TANKE. Det finnes "myter" blir vi fortalt. "Ikke mer enn eteren og atomene", svarer vi. Disse to er *absolutte* nødvendigheter i den fysiske vitenskap, og "byggerne" er absolutte nødvendigheter innen metafysikken. Vi provoseres med: "Du har aldri sett dem." Vi spør materialisten: "Har du noensinne sett eter, *dine atomer* eller din KRAFT?" I tillegg har en av de største av de vestlige evolusjonsforkjemperne i moderne tid, A.R. Wallace, en av Darwins medarbeidere, i en diskusjon om det naturlige utvalgs utilstrekkelighet til alene å forklare menneskets fysiske form, erkjent "høyere intelligensers" styrende virksomhet som en "nødvendig del av den store lov som styrer vårt fysiske univers". ("Contributions to Theory of Natural Selection".)

Disse "høyere intelligenser" er *okkultistenes* Dhyan-Chohaner.

I virkeligheten er det få myter i ethvert religiøst system som fortjener en slik betegnelse, som ikke både har en *historisk* og et *vitenskapelig* grunnlag. Som Pococke ganske riktig bemerker "blir myter nå påvist å være fabler i samme grad som vi misforstår dem og sannheter i forhold til slik de en gang ble forstått".

---

ginale prinsipper av selveksisterende essenser som universet ble skapt av", ifølge Platon. Slike forestillinger forbundet med ordet *element* var godt nok for den "gamle greske filosofi", men moderne vitenskap forkaster dem, for som professor Crookes sier: "de er uheldige begreper", og den eksperimentelle vitenskap vil ikke ha "noe å gjøre med noen andre essenser enn de som kan sees, luktes eller smakes. Den overlater de andre til metafysikerne . . ." Vi må føle oss takknemlige selv for såpass mye.

¹⁹ Da vi omtalte dette tema i *Isis Unveiled* sa vi at det var: "De gamles kaos, zoroasternes hellige ild, eller parsernes *Atash-Behram*; Hermes-ilden, de gamle germaneres st. elmsild, Cybeles lyn, Apollos brennende fakkel, flammen på Pams alter, den uslukkellige ilden på Akropolis' og Vestas tempel, ildsluen på Plutos hjelm, de strålende gnistene på Dioskuriens luer, på Gorgons hode, på Pallas' hjelm, på Merkurs stav, den egyptiske Phthara, den greske (nedstigende) *Zeus Cataibates* som Pausanias omtaler, pinsehøytidens ildtunger, Moses' brennende busk, ildsøylene i 2. Mosebok og Abrams brennende lampe, den evige ilden i det "bunnløse hullet", dampene fra det delfiske orakel, rosenkreutzernes stjernelys, de hinduiske adepters AKASHA, Eliphaz Levi's astrallys, megnetisørens nerveaura og fluidum, Reichenbachs *od*, Rhurys *psychod* og ekteniske kraft, sersjant Cox' psykiske kraft og noen naturforskeres atmosfæriske magnetisme, galvanisk kraft og til sist, elektrisitet. Alt dette er bare ulike navn for flere ulike manifestasjoner eller virkninger av den samme mystiske, altgjennomtrengende årsak, den greske *Archeus*. Vi kan nå tilføye: den er alt dette og mye mer.

Den klareste og rådende forestilling – som finnes i all fortidig tenkning når det gjelder kosmisk evolusjon og den første ”skapelse” av vår klode med alt dens innhold, organisk og *uorganisk* (et uvanlig ord for en okkultist) – er at hele kosmos stammer fra den GUDDOMMELIGE TANKE. Denne tanke gjennomsyrer materien, som er like evig som den ENE VIRKELIGHET, og alt som lever og ånder utvikles fra utstrømningene fra den ENE *tidløse* – Parabrahm-Mulaprakriti, den evige, ene rot. Den første av disse er et aspekt av det sentrale punkt som er vendt innover mot områder som er helt utilgjengelig for det menneskelige intellekt og en absolutt abstraksjon; men i sitt aspekt som *Mulaprakriti* – den evige rot til alt – gir den i det minste en vag forestilling om tilværelsens mysterium.

”Derfor fikk de lære i de *indre* templene at dette synlige univers av ånd og materie bare er det konkrete avbilde av den ideale abstraksjon, som ble bygget etter modell av den første GUDDOMMELIGE IDE. Dermed eksisterer vårt univers siden evigheten i en latent tilstand. Den sjel som belivet dette rent åndelige univers er den sentrale sol, den høyeste guddommen selv. Det var ikke den *Ene* som bygger ideens konkrete form, men den førstefødte; og da den ble konstruert etter dodekaederens²⁰ geometriske form,²¹ behaget det den førstefødte å bruke tolv tusen år på dens skapelse. Dette tallet kommer til uttrykk i den tyrrenske kosmogoni, som viser at mennesket ble skapt i det sjettede årtusen. Dette stemmer med den egyptiske teori om 6.000 ”år”²² og med hebraiske beregninger. Men dette er den eksoteriske formen. De *hemmelige* beregningene forklarer at de ”tolv tusen og de 6.000 årene” er BRAHMAS ÅR, hvor en av Brahmås *dager* er 4.320.000.000 år. I sin *Cosmogony* deklarerer Sanchoniathon²³ at når vinden (ånden) ble forelsket i sine egne prinsipper (kaos), fant det sted en intim forening, som ble kalt *pothos*, og fra den sprang frøene til alt. Kaoset visste ikke om sitt eget avkom, for det hadde ikke *bevissthet*, men dets omfavelse med vinden frembrakte *Môt* eller *ilus* (dynn).²⁴ Fra dette utgikk skapelsens sporer og frembringelsen av universet.

Zevs-Zen (eter) og Chthonia (den kaotiske jord) og Metis (vannet), hans hustruer, Osiris – også en gud som representerte eter, den første utstrømning av den høyeste guddommen, Amun, den primære lyskilden – og Isis-Latona, gudinne for jord og vann igjen; Mithras,²⁵ den klippefødte guden, symbolet for den mannlige, jordiske ild, eller det personifiserte urlyset, og Mithra, ildgudinnen, på samme tid hans mor og hans hustru, det rene ild-elementet (det aktive eller mannlige prinsippet) betraktet som lys og varme, i forening med jord og vann, eller materie (det kvinnelige eller passive element i den kosmiske skapelsesprosess). Mithras er sønn av Bordj, det persiske verdensfjell,²⁶ som utstrålte ham som en skinnende lysstråle. Brahmâ, ildguden, og hans fruktbare gemalinne, og den hinduiske *Agni*, den skinnende guden hvis kropp utstråler tusen forherligende stråler og *syv* ildluer, som visse brahmaner ennå i dag bærer med en *evig* ild; Shiva, personifisert ved hinduenes verdensfjell *Meru*; disse fryktelige ildguder, som legenden sier har steget ned fra himmelen, lik den jødiske Jehova, i *en søyle av ild*, og et dusin andre arkaiske dobbeltkjønnede guddommer, forkynner høylytt sin skjulte betydning. Hva kan disse dobbeltmytene bety annet enn den første skapelsens psyko-kjemiske prinsipp? Den *første evolusjon* med sin trefoldige manifestasjon som ånd, kraft og materie; den guddommelige *forening* med sitt utgangspunkt, allegorisert som foreningen mellom *ild* og vann, resultatene av den elektrifiserende ånd, foreningen av det mannlige aktive prinsipp med den kvinnelige passive element, som blir foreldre til sitt jordiske barn, kosmisk materie, *prima materia*, hvis sjel er eter og hvis skygge er ASTRALLYSET!” (ISIS UNVEILED).

De fragmenter av systemene som nå har nådd frem til oss blir forkastet som absurde fabler. Ikke desto mindre er den okkulte vitenskap – som har overlevd selv den store oversvømmelsen som druknet de antediluvianske kjempene og med dem minnene om dem, med unntak av i Den hemmelige lære, i Bibelen og i andre skrifter – holder fremdeles nøkkelen til alle verdens problemer.

La oss anvende denne nøkkelen på de sjeldne fragmenter av de for lengst glemte kosmogonier og på grunnlag av disse spredte deler forsøke å reetablere den hemmelige læres kosmogoni, som en gang var kjent overalt. Nøkkelen passer til alle. Ingen kan seriøst studere fortidens filosofier uten å oppdage det slående sammenfall av oppfattelser i alle sammen – svært ofte i deres ytre form og alltid ved den bakenforliggende mening – som ikke er noe tilfeldig sammentreff, men som skyldes et felles grunnlag; og at det i menneskehetens barndom fantes ett språk, en kunnskap og en universell religion; da det

²⁰ : et legeme med tolv femkanter, *o.a.*

²¹ Platon: ”Timæus”.

²² Leseren bør innse at med ”år” mener det her ”tidsaldre” og ikke bare perioder med tretten månemåneder i hver.

²³ Se den greske oversettelsen ved Philo Byblus.

²⁴ Cory: ”Ancient Fragment”.

²⁵ Mithras ble blant perserne betraktet som *Theos ekpetros* – klippens gud.

²⁶ Bordj kalles et ild-fjell – en vulkan. Derfor inneholder det ild, berg, jord og vann, de mannlige eller aktive og de kvinnelige eller passive elementer. Myten er tankevekkende.

ikke fantes noen kirker, trosformer eller sekter, og da enhver var sin egen prest. Hvis det kan påvises at menneskenes religiøse forestillinger allerede i tidsaldre som er stengt fra vårt innsyn som følge av tradisjonens frodige vekst, utviklet seg på en ensartet og felles måte på alle deler av kloden – blir det innlysende at uansett hvor man ble født, i det kalde nord eller det brennende sør, i øst eller i vest, så ble tenkningen inspirert av de samme åpenbaringer, hvor menneskeheten overalt utviklet seg i skyggen av det samme KUNNSKAPENS TRE.

§ 4. KAOS – THEOS – KOSMOS.

DISSE tre er rommets innhold, eller som en lærd kabbalist definerte det: ”Rommet, det altomfattende og uomfattede, er den primære legemliggjørelse av usammensatt enhet . . . med ubegrenset utstrekning.”¹ Men ”ubegrenset utstrekning av hva?” – spør han, og gir det korrekte svar – ”Den *ukjente som inneholder alt, den ukjente FØRSTE ÅRSÅK*.” Dette er den mest korrekte definisjon og det mest esoteriske og sanne svar, fra ethvert aspekt av okkult lære.

ROMMET, som besserwissere i sin uvitenhet og tendens til å forandre og ødelegge enhver eldre filosofisk forestilling, har fremstilt som ”en abstrakt ide” og et *tomrom*, inneholder i realiteten og er *universets legeme* med dets syv prinsipper. Det er et legeme av ubegrenset utstrekning, hvis *PRINSIPPER* i okkult terminologi – som hver i sin tur er syvfoldig – bare manifesterer seg i vår fenomenale verden i en av *sine underinndelings* groveste form. ”Ingen har noensinne sett elementene i deres komplett-het”, forteller læren. Vi må søke etter visdommen i de fortidige menneskers originale uttrykk og i deres synonymer. Selv blant de siste av dem – jødene – viser deres kabbalistiske lære denne forestilling; hvor rommet ble kalt ”det store havet” som inneholdt en syvhodet slange. ”I begynnelsen skapte *Alhim* himlene og jorden; de 6 (Sefirot) . . . De skapte seks, og alle ting bygger på dem. Og disse (seks) bygger på *kraniets syv former* opp til høyhetenes høyhet. (*Siphrah Dzenioota*, i, § 16. Se også del 5, ”Fortidige inndelinger og mystiske tall.”)

Vind, luft og ånd har alltid vært synonymer for alle folkeslag. *Pneuma* (ånd) og *Anemos* (vinden) hos grekerne, og *Spiritus* og *Ventus* blant latinerne, var konvertible begreper selv om de var atskilt fra den opprinnelige forestillingen om livets ånde. I vitenskapens ”krefter” ser vi bare den *materielle effekt av den åndelige påvirkning* etter en eller annen av de fire opprinnelige elementene, overført til oss av den 4. rase, slik vi vil overføre eter (eller rettere en grov underinndeling av den) i sin helhet til den sjette rotase. Dette forklares i teksten i denne følgende del.

Fortidens mennesker mente ”kaos” *ikke hadde bevissthet* fordi det representerte og inneholdt i seg selv (hvor kaos og rommet er synonymer) alle elementene i deres grove og udifferensierte tilstand. De gjorde eter, det femte elementet, til en syntese av de andre fire, for eter blant de greske filosofer var ikke dens bunnfall – som de visste mer om enn vitenskapen i dag gjør – som med rette ble antatt å være en formidler av mange av de kreftene som manifesterte seg på jorden. Deres eter var hinduenes *akasha*, mens den eter fysikken aksepterer bare er en av dets underinndelinger på vårt plan – kabbalistenes *astrallys* med alle sine *onde* og gode virkninger.

I forhold til eterens essens, eller det usette rommet, som ble ansett som guddommelig fordi det var guddommenes antatte slør, ble det betraktet som mediet mellom dette og neste liv. Fortidens mennesker trodde at når de dirigerende, aktive ”intelligensene” (gudene) trakk seg tilbake fra noen del av eteren *i vårt rom* – de fire områdene de overvåker – så ble den delen overlatt til det ondes besittelse på grunn av fraværet av det *gode*.

Eksistensen av ånd i den felles formidleren, eteren, ble nektet av materialismen, mens teologien gjorde den til en personlig gud. Men kabbalisten mener begge er feil og sier at i eteren representerer elementene bare materie – naturens blinde kosmiske krefter, mens ånd representerer intelligensen som styrer dem. De ariske, hermetiske, orfiske og pytagoreiske kosmologiene, samt Sanchoniathons og Berosus’ lære, bygger alle på en ubestridelig formel, nemlig at eter og kaos, eller med Platons språk, bevissthet og materie, er universets opprinnelige og evige prinsipper, som er helt uavhengig av alt annet. Eteren var det altbelivende, intellektuelle prinsipp, mens kaos var et formløst flytende prinsipp, uten ”form eller forstand”, mens foreningen av de to frembrakte universets eksistens, eller rettere den universale verden, den første androgyne guddom, hvor kaotisk materie ble dens legeme og eteren dens sjel. På et *fragment fra Hermias* heter det: ”Kaos, som ved sin forening med ånden oppnådde *bevissthet*, strålte av glede og frembrakte således *protogonos* (det førstefødte) lys”.² Dette er den universelle treenighet, som bygget på fortidige menneskers metafysikk, som ved analogiske resonnementer sammen-

¹ ”Nes Aspects of Life” av Henryk Pratt.

² I ”Theogony” kaller Damascius det Dis, ”alle tings forvalter”. Cory, ”Ancient Fragments”, side 314.

lignet mennesket, mikrokosmos, som er en forening av intellekt og materie, med makrokosmos eller det store univers.” (*Isis Unveiled*.)

”*Naturen avskyr tomrom*”, sier peripatekerne, som selv om de på sin måte var materialister, kanskje forsto hvorfor Demokrit og hans lærer Levkippus forklarte at det første prinsipp for alle ting som var forbudt med universet var atomer og et *vakuum*. Det sistnevnte betyr bare en *latent* guddom eller kraft, som før dens første manifestasjon da den ble VILJE – og ga disse atomene deres første impuls – var det store *intet*, Ain-Soph, eller INGEN-TING og derfor overfor enhver sansning var et tomrom – eller KAOS.

Dette kaos ble imidlertid ”verdens sjel” ifølge Platon og pytagoreene. Ifølge hinduenes lære gjennomtrenger guddommen i form av eter (akasha) alle ting, og teurgene kalte den derfor for ”den levende ild”, ”lysets ånd”, og noen ganger *magnes*. Det var den høyeste guddommen selv som ifølge Platon bygget universet i dodekaederens geometriske form, og dets ”førstefødte” ble født av kaos og urlyset (sentralsolen). Denne ”førstefødte” var imidlertid bare summen av ”byggernes” hærskarer, de første konstruktive kreftene, som i eldre kosmogonier kaltes *de gamle* (som var født av dypet eller kaos) og det ”første punkt”. Han er den såkalte Tetragrammaton, lederen for de syv lavere Sefirot. Det var kaldeernes tro. Jøden Philo skriver meget respektløs om ”disse kaldeerne”, som var hans forfedres første læremestere at ”de mente kosmos *blant alle eksisterende ting* (?) er et enkelt punkt, som enten selv var Gud (Theos) eller inneholdt Gud og omfattet alle tings sjel”. (Se hans ”*Migration of Abraham*”, 32.)

Kaos-Theos-Kosmos er bare tre aspekter av deres syntese – ROMMET. Man kan aldri ha håp om å løse mysteriet med denne *Tetraktis* ved å henholde seg til det rent bokstavelige i de gamle filosofier, som fremdeles er i behold. Men selv om disse KAOS-THEOS-KOSMOS = ROMMET er identisk i all evighet, som det ene ukjente rommet, vil antagelig ikke det siste ord om det være kjent før i vår syvende runde. Likevel er de allegoriske og metafysiske symbolene om denne opprinnelige og *perfekte* KUBUS bemerkelsesverdige, selv i de eksoteriske Puranaene.

Også der er Brahmâ *Theos*, som utvikles av *kaos*, eller det store ”dyp”, vannene, hvor ånden eller ROMMET, personifisert av *ayana*, den ånd som beveger seg over overflaten av det fremtidige grenseløse kosmos – stille svever over i de første timene etter oppvåkning. Der er også Vishnu, som sover på Ananta-Sacha, evighetens store slange, som vestlig teologi som ikke kjenner kabbalaen – den eneste nøkkel som kan åpne Bibelens hemmeligheter – har gjort til – djevelen. Det er det første *triangel* eller den pytagoriske *triade*, ”de tre aspektenes gud”, før den gjennom den uendelige sirkelens fullkomne kvadratur blir forvandlet til ”Brahmâ med de fire ansikter”.

”Fra ham som er og likevel ikke er, fra den ikke-eksisterende evige årsak fødes væren-Purusha”, sier Manu, lovgiveren. I *Isis Unveiled*³ sies det:

I egyptisk mytologi symboliseres Kneph, den evige *uavslørte* gud, ved evighetens slange som omsirkler en vannkrukke med hodet over vannene, som den ruger på med sin ånde. I dette tilfellet er slangen Agathodæmon, den gode ånd. I sitt motsatte aspekt er den Kakodæmon – den onde ånd. I den skandinaviske *Edda* faller honningduggen, frembrakt av gudene og de kreative og flittige Yggdrasil-biene, i løpet av natten, når luften er full av fuktighet. Innen nordisk mytologi symboliserer dette passive skapelsesprinsipp at universet skapes *fra vann*, og denne duggen er astrallyset i en av dets kombinasjoner og inneholder både kreative og destruktive egenskaper. I Besorus’ kaldeiske legender viser Oannes eller Dagon, idet han underviser folket om hvordan den første verden ble skapt av *vann* og at alle vesener oppsto fra denne *prima materie*. Moses lærte at bare jord og *vann* kan frembringe en levende sjel, og vi leser i den hellige skrift at urtene ikke kunne vokse før den evige hadde latt det *regne* på jorden. I den meksikanske *Popol-Vuh* blir mennesket skapt av *dynn* eller leire (*terre glaise*), som blir hentet under vannet. Brahmâ, sittende på sin lotus, skaper den store Muni (eller det første menneske) først etter å ha frembrakt *åndene*, som derved ble skapt før de dødelige, og han skapte det av *vann, luft og jord*. Alkymistene påstår at når den første eller før-adamittiske jord reduseres til sin første substans, er den i sitt *andre* forvandlingsstadium som klart vann, mens det første er ren *alkahest*.⁴ Denne ursubstans sies å inneholde essensen av alt som anvendes for å frembringe mennesket. Den inneholder ikke bare alle elementene i dets fysiske eksistens men også ”livets ånde” selv i sin latende tilstand, rede til å bli vekket. Dette stammer fra ”Guds ånd”, som ruger over vannene – KAOS. Dette stoff er i realiteten selve kaos. Det var fra dette Paracelsus påsto å kunne lage sine ”homunculi”⁵, og dette er grunnen for at Thales, den store naturfilosof, påsto at *vann* var prinsippet i alle ting i natu-

³ Bind 1, side 133.

⁴ *Alkahest* er et antatt universelt løsemiddel, som kan oppløse ethvert annet stoff. *o.a.*

⁵ *Homunculus* (flertall *homunculi*) er det lille menneske, som man tidligere trodde fantes enten i egget eller i spermene, som bare trengtes å ekspanderes for å bli et fullt menneske. *o.a.*

ren.⁶ . . . Job sier i kap. 26, 5 at ”døde ting dannes under vannene og derav deres beboere”.⁷ I originalteksten står det istedenfor ”døde ting” *Rephaim* (kjemper eller mektige, primitive mennesker), som evolusjonslæren muligens en dag kan føre vår nåværende rase tilbake til.”

”I skapelsens urtilstand”, sier Polier i sin *Mythologie des Indous*, ”hvilte det rudimentære univers, oversvømt av vann, i Vishnus skjød. Fra dette kaos og mørke oppsto Brahmâ, verdensarkitekten, balanserende på et lotusblad, som fløt (beveget seg) på vannene, ute av stand til å se annet enn vann og mørke.” Idet han registrerer denne sørgelige tingenes tilstand, uttaler Brahmâ med forferdelse for seg selv: ”Hvem er jeg? Hvor kommer jeg fra?” Så hører han en stemme:⁸ ”Rett tankene dine mot Bhagavat.” Brahmâ reiser seg fra sin flytende stilling og setter seg på lotusen i en kontemplerende posisjon og grunner på det evige, som ble tilfreds ved dette tegn på fromhet og sprer det opprinnelige mørket og åpner hans forståelse. ”Etter dette trer Brahmâ frem fra det universelle egg (uendelig kaos) som *lys*, fordi hans forståelse nå er åpnet, og han setter seg selv i arbeid: han *beveger* seg på de evige vannene, med Guds ånd innom seg, og i sin egenskap som vannenes *beveger* er han Vishnu eller *Narayana*.” Dette er selvsagt eksoterisk, men grunntanken er så nær opp til den egyptiske kosmogoni som mulig, som i sin åpningssetning viser Athtor,⁹ eller nattens mor (som representerer ubegrenset mørke), som det urelement som dekket det uendelige dyp, som var animert av vann og den eviges universelles ånd, som oppholdt seg alene i kaos. På samme måte åpner jødernes skrifter skapelseshistorien med Guds ånd og hans kreative utstrømning – en annen guddom.¹⁰

Zohar lærer at det er urelementene – de treenige ild, luft og vann – de fire kardinalpunktene og alle naturens krefter, som kollektivt danner VILJENS STEMME *Memrab* eller ”ordet”, det absolutt stille AL-TETS logos. ”Det udelbare punkt, ubegrenset og ukjennelig ”sprer seg utover det endeløse rommet og danner dermed et slør (Parabrahmans *mulaprakriti*) som skjuler det absolutte punkt. (*Jamfør nedenfor.*)

I alle folkeslags kosmogonier er det ”arkitektene”, hvis syntese er Demiurgos (”Elohim” i Bibelen), som former kosmos fra kaos, og som er den kollektive *Theos*, den ”mannlig-kvinnelige” ånd og materie. ”Ved flere (*yom*) fundament (*hasoth*) frembrakte Alhim jorden og himmelen”.¹¹ I Bibelen er det først *Alhim*, dernest Jahva-Alhim og til sist Jehova – etter atskillelsen av kjønnene i kapittel 4. Det kan bemerkes at ingen steder, unntatt i vår femte rases siste kosmogoni, ble det usigelige og unevnelige NAVN¹² – symbolet for den ukjente guddom, som bare ble brukt i MYSTERIENE – brukt i forbindelse med universets ”skapelse”. Det er ”bevegerne”, ”løperne”, *theoi* (fra *θέειν*, ”å løpe”) som utfører skapelsesarbeidet, den manvantariske lovs ”budbringere”, som innen kristendommen er blitt ”sendebudene” (*malachim*). Det samme synes å ha skjedd i forholdet mellom hinduisme og tidlig brahmanisme. For det er ikke Brahmâ som skaper i *Rig Verda*, men *prajapatiene*, ”tilværelsens herrer”, som er *rishiene*, hvor ordet *rishi* (ifølge professor Mahado Kunte) er forbundet med ordet for å bevege, å føre an, anvendt på dem i deres jordiske egenskap, når de som patriarker leder sine hærskarere på de syv elvene.

Dessuten, selve ordet ”Gud” i entall, som omfatter alle gudene – eller *theos* fra *theoi* – kom til de ”høyere” siviliserte nasjoner fra en merkelig kilde, en som helt og holdent og i aller høyeste grad var like *fallisk* som den ofte omtalte og likefremme *lingham* i India. Forsøket på å gjøre Gud til et synonym for det anglosaksiske ”god” er en forlatt tanke, for ikke i noe språk hvor begrepet varierer mer eller mindre, fra det persiske *khoda* til det latinske *Deus*, er det funnet noe tilfelle hvor Guds navn er forbundet med egenskapen *godhet*. For de latinske rasene stammer det fra det ariske *Dyaus* (dagen); for slaverne fra den greske Bacchus (*Bagh-bog*) og for de saksiske rasene direkte fra det hebraiske *Yodh* eller *Jod*. Det siste er ך – tallet 10, mannlig og kvinnelig, og *Jod* er den falliske *krok*. Derav det

⁶ For grekerne, var elvegudene, som alle var sønner av urhavet (kaos i sitt maskuline aspekt), de hellenske rasenes respektive forfedre. For dem var HAVET gudenes far, og dermed hadde de i denne forbindelsen foregrepet Thales senere teorier, som Aristoteles med rette bemerker. (Metafysikk I, 3, 5.)

⁷ Den norske bibeloversettelsen av 1930 lyder: ”Dødsrikets skygger skjelver, vannenes dyp og de som bor i dem.” *o.a.*

⁸ *Mantraenes* ”ånd” eller skjulte stemme, de latente krefters aktive manifestasjon eller okkulte potensial.

⁹ ..slik ordet staves i henhold til ”Archaic Dictionary”.

¹⁰ Vi mener ikke den nåværende og aksepterte Bibel, men den *virkelige* jødiske, som nå forklares kabbalistisk.

¹¹ Skapelsesberetningen, kap. 2, 4.

¹² Det er ”unevnelig” av den enkle grunn av det er ikke-eksisterende. Det har aldri vært et *navn* eller noe ord i det hele tatt, men en ide som aldri har kunnet uttrykkes. Et substitutt for det ble skapt på 1700-tallet.

saksiske *Godh*, det germanske *Gott* og det engelske *God*. Dette symbolske begrep kan sies å representere den fysiske ”menneskehets” skaper på det *jordiske* plan, men det hadde visse ingen ting å gjøre med dannelsen eller ”skapelsen” av ånd, guder eller kosmos!

Kaos-Theos-Kosmos, den treenige gud, er *alt i alle*. Derfor sies den å være mannlig og kvinnelig, god og ond, positiv og negativ, hele serien av motsatte egenskaper. I latent tilstand (i pralaya) er den ufattbar og blir den *ukjente guddom*. Den kan bare kjennes ved sine aktive funksjoner og derfor som *materie-kraft* og *levende ånd*, det gjensidige resultat eller uttrykk på det synlige plan av den ytterste og evig ukjente ENHET.

Denne trefoldige enhet frembringer så de fire primære ”elementene”,¹³ som i vår synlige jordiske natur er kjent som de syv (hittil *fem*) elementer, som hver kan deles i førtini (eller syv ganger syv) underelementer, hvorav kjemien kjenner rundt sytti. Ethvert kosmisk element slik som ild, luft, vann og jord har del av sitt urelements gode og dårlige egenskaper og er i sin natur god og ond, kraft (eller ånd) og materie, osv., osv.; og hver av dem er derfor på en og samme tid liv og død, helse og sykdom, aksjon og reaksjon. (Se 14, ”*De fire elementene*”). De former evig og alltid materie etter den aldri opphørende impuls fra det ENE element (den *ufattbare*), som i fenomenenes verden er representert ved eter, eller ”de udødelige guder som føder og gir liv til alle”.

I Solomon Ben Yehudah Ibn Gebirols filosofiske skrifter (som er oversatt i Isaac Myers *Kabbalah*, som nettopp er utgitt) sies det om universets struktur: ”. Yehudah begynte, står det skrevet: ”Elohim sa: La det bli en hvelving midt i vannene.” Kom og se, da den Hellige . . . skapte verden, skapte Han 7 himler ovenfor, 7 jorder nedenfor, 7 hav, 7 dager, 7 elver, 7 uker, 7 år, 7 ganger, og 7000 år som verden har vart. Den Hellige *er den syvende* av alle”, osv. (side 415).

Ved siden av å ha en merkverdig likhet med Puranaenes kosmogoni (Vishnu Purana, 1. bok), bekrefter det hele vår lære om 7-tallet, slik den kort er meddelt i ”*Esoteric Buddhism*”.

Hinduene har en endeløs rekke allegorier for å uttrykke denne ideen. I ur-kaoset, før det ble utviklet til de *syv hav* (Sapta Samudra) – symbol for de *syv gunaene* (betingede egenskaper), sammensatt av *trigunaene* (sattva, rajas og tamas, se Puranaene) – rommet det latent både *amrita* (udødelighet) og *visha* (gift, død, ondskap). Denne allegorien finnes igjen i beretningen om hvordan gudene ”kjernet havene”. *Amrita* er hevet over enhver guna, for den er i seg selv UBETINGET, men når den faller ned i den fenomenale verden blir den oppblandet med ONDSKAP, *kaos* med latent *theos* i seg, før kosmos blir utviklet. Derfor finner vi at Vishnu – som her representerer den evige lov – periodisk fremkaller kosmos til aktivitet – ”og av *urhavet* (grenseløst kaos) kjerne ut evighetens *Amrita*, som bare er forbedt guder og devaer. For å utrette dette trenger han *nagaene* og *asuraene*, som er demoner innen eksoterisk hinduisme. Hele allegorien er høyst filosofisk, og vi finner den gjentatt i ethvert filosofisk system. Platon, som helt hadde sluttet seg til Pytagoras’ ideer – som hadde hentet dem fra India – sammenstilte og offentliggjorde dem i en mer forståelig form enn den greske vismannens tallmystikk. Således lar Platon *kosmos* være ”sønnen”, hvis far og mor var den guddommelige tanke og materien.¹⁴

”Egypterne”, sier Dunlap,¹⁵ ”skilte mellom den eldre og yngre Horus, hvor førstnevnte var Osiris’ bror, mens sistnevnte var sønn av Osiris og Isis. Den første er *verdensideen* i Demiurgens sinn, ”født i mørke for verdens skapelse”. Den andre Horus er denne ”ideen”, som utgår av *Logos*, ikler seg materie og antar en faktisk eksistens.¹⁶

”Verdensguden, evig, grenseløs, ung og gammel, og av bølgende form”, sier de *kaldeiske oraklene*.¹⁷

Denne ”bølgende form” er et uttrykk som beskriver astrallysets bølgende bevegelser, som fortidens prester kjente godt til, selv om betegnelsen ”astrallys” ble gitt av martinistene.

Moderne vitenskap retter en hånende finger mot kosmostilhengernes overtro, som isteden å le av den burde følge anbefalingen fra en fransk vitenskapsmann og ”omstrukturere hele sin kosmo-psyko-

¹³ Moses’ kosmiske tabernakel, som han reiste i ørkenen, var *firkantet* og representerte de fire kardinalpunktene og de fire elementene, slik Josephus forteller sine lesere (*Antiq. I, viii, kap. xxii*). Ideen var hentet fra pyramidene i Egypt og i Tyre, hvor pyramidene ble søyler. Geniene eller englene hadde sine boliger i disse fire verdenshjørner. (Se 14, ”*De fire elementene*.”)

¹⁴ Plutarch, ”Isis and Osiris”, 1, vi.

¹⁵ ”Spirit History of Man”, side 88.

¹⁶ Mover’s ”Phoinizer”, 268.

¹⁷ Cory, ”Fragments”, 240.

logiske utdannelse”. *Satis eloquentiæ, sapientiæ parvum.*¹⁸ Kosmoslæren kan likesom panteismen i ytterste forstand uttrykkes med de samme ord som anvendes for Vishnu . . .”Han er bare den *ideale* årsak til de *krefter* som skal skapes i skapelsesarbeidet; og fra ham utgår de krefter som skal skapes, etter at de er blitt den reelle årsak. *Bortsett fra denne ideelle årsak*, er det ingen annen verden ellers kan henføres til. . . *Ved denne årsaks kraft* får enhver skapt ting sin tilpassede natur.” (*Original Sanskrit Texts, del IV, sidene 32, 33.*)

---

¹⁸ Meget veltalende, lite visdom, *o.a.*

§ 5. DEN SKJULTE GUDDOM, DENS SYMBOLER OG TEGN.

Logos eller den kreative guddom, ”ordet som ble kjød” i enhver religion, trenger å bli oppsporet til sin ytterste kilde og essens. I India er det Proteus med sine 1008 guddommelige navn og aspekter i hver av sine *personlige* forvandlinger fra Brahmâ-Purusha ned til de syv *guddommelige* rishiene og de ti *halv-guddommelige* Prajapatiene (som også er rishier) til de *gude-menneskelige* avatarene. Det samme gåtefulle problem med den ”ene i mange” og de mange i den ene finnes i andres panteon, i det egyptiske, det greske og det kaldeisk-jødiske, og i sistnevnte er forvirringen gjort enda større ved å presentere gudene som vanlige mennesker i form av patriarker. Disse blir nå akseptert av de som forkaster Romulus som myte og fremstilles som levende, historiske vesener. *Verbum satis sapienti*.¹

I Zohar er En-Soph også den ENE og den uendelige enhet. Dette var kjent for noen få av de lærde kirkefedrene, som var klar over at Jehova ikke var den ”høyeste” gud men en *trejterangs* kraft. Mens Irenæus klaget bittert over gnostikerne og sa . . . ”våre kjettere mener . . . at PROPATOR bare er kjent for den *enbårne* sønnen”² (som er Brahmâ for de øvrige), det vil si for intelligensen (*nus*), så nevnte han aldri at jødene gjorde det samme i deres virkelig *hemmelige* bøker. Valentinus, ”den dypeste av de gnostisk lærde”, fremholdt at ”det eksisterte en perfekt AION før Bythos, eller Buthon (den første far til den ufattbare natur, som er den andre Logos), som ble kalt Propator”. Det er dermed AION som springer som en stråle fra Ain-Soph (som *ikke skaper*), og AION er den som skaper, eller rettere, *gjennom* ham blir alt skapt og utviklet; for, som tilhengerne av Basilidian lærte: ”det fantes en høyeste gud, *Abraxax*, som skapte intelligensen” (*mahat* på sanskrit, *nus* på gresk). ”Fra intelligensen utgikk ordet, *Logos*, fra ordet forsynet (eller det guddommelige lys), og fra det dyd og visdom i fyrstedømmer, makter, engler, osv., osv.” Ved disse (englene) ble 365 æoner skapt. ”Blant de laveste faktisk, av de som laget denne verden, satte han (Basilides) jødernes gud sist av alle, som han nekter var en gud (og helt korrekt) bekrefter at han var en av englene”. Her finner vi derfor det samme systemet som i Puranaene, hvor den ufattelige lar falle et frø, som blir et gyllent egg, hvorifra Brahmâ oppstår. Brahmâ frembringer mahat, osv., osv. Sann esoterisk filosofi omtaler imidlertid aldri verken ”skapelse” eller ”evolusjon” slik de eksoteriske religionene gjør. Alle disse personliggjorte makter er ikke evolusjoner fra hverandre uten like mange aspekter av den ene og eneste manifestasjon av det ABSOLUTTE alt. Det samme system som gnostikerne anvender gjelder i de sefirotiske aspekter av Ain-Soph, men når *disse aspektene er i tid og rom* opprettholdes en viss orden i den rekkefølge de fremtrer. Derfor er det umulig å ikke legge merke til de store forandringer Zohar har gjennomgått etter påvirkning fra flere generasjoner kristne mystikere. For selv i Talmuds metafysikk kunne faktisk aldri det ”lavere” eller ”mindre ansikt”, mikroprosopus, bli plassert på planet for det samme abstrakte ideal som det ”høyere” eller ”større ansikt”, makroprosopus. Dette siste er i den kaldeiske kabbala en ren abstraksjon, ORDET eller LOGOS, eller DABAR (på hebraisk), hvor ordet, eller da det faktisk blir et flertall, ”ordene” – D(a)B(a)RIM, når det reflekterer seg selv, eller antar aspekt av en hærskere (av engler eller Sefirot, ”tallene”) er det fremdeles kollektivt ETT, og på det ideelle plan null, 0, ”ingen-ting”. DET er uten form og eksistens ”og ligner ikke på noe annet”.³ Og selv Philo kaller skaperen, den *Logos* som står nærmest Gud, ”den ANDRE GUD”, når han omtaler ”den andre guden som er hans (den høyeste gudens) VISDOM”.⁴ Guddommen er ikke Gud. Den er INTET og MØRKE. Den er navnløs og kalles derfor *Ain-Soph* – ”hvor ordet *Ayin* betyr ingenting”.⁵ Den ”høyeste gud” (den umanifesterte LOGOS) er dens sønn.

De fleste gnostiske systemer, som overleveres oss etter at kirkefedrene har skamfert dem, er heller ikke noe bedre enn de opprinnelige spekulasjonenes forkvaklede skall. Disse var aldri noensinne *til-*

¹ Et ord er tilstrekkelig for den vise, *o. a.*

² Som Mulaprakriti bare er kjent for Iswar, LOGOS, som han nå kalles av T. Subba Row i Madras. (Se hans *Bhagavagita*-foredrag.)

³ Franck, ”Die Kabbala”, side 126.

⁴ Philo, Quæst. et Solut.

⁵ Se Franck, ”Die Kabbala”, side 153. Se også 12. ”De skapende gudenes teogoni”.

gjengelig for den lesende allmennhet. Om deres skjulte mening eller esoterisme var blitt avslørt, ville de ikke lenger være esoterisk lære, så det kunne aldri skje. Bare Markus (lederen for Markusianerne i det 2. århundre), som forklarte at guddommen måtte betraktes under symbolet av *fire stavelser*, utga mer av de esoteriske sannhetene enn noen annen gnostiker. Men selv han ble ikke særlig godt forstått. For det er bare rent overfladisk eller helt bokstavtro i forhold til hans *Åpenbaring* at Gud synes å være en firfoldighet, nemlig: ”den usigelige, stillheten, faderen og sannheten”. I realiteten er dette helt feil og avslører bare enda en esoterisk gåte. Markus lære tilsvarer både de første kabbalistenes og vår, for han gjør guddommen til tallet 30 i *4 stavelser*, som i esoterisk oversettelse betyr triade eller *triangel*, og en firfoldighet eller et kvadrat, til sammen *syv*, som på det lavere plan utgjør de syv guddommelige eller hemmelige bokstaver som Guds navn består av. Dette trenger å påvises. I sin ”Åpenbaring”, i sin omtale av hvordan guddommelige mysterier uttrykkes ved bokstaver og tall, beretter Markus om hvordan den ”høyeste firfoldighet steg ned til meg (ham) fra en region som verken kan sees eller benevnes, i en *kvinnelig form*, fordi *verden ikke ville være i stand til å utholde det om hun skulle vise seg i en mannlig skikkelse*”, og avslørte for ham ”universets opphav, som tidligere ikke var fortalt verken til guder eller mennesker”.

Allerede den første setningen inneholder en dobbelt mening. Hvorfor skulle en kvinnelig skikkelse være lettere å utholde og lytte til enn en mannlig skikkelse? Rent overfladisk synes dette meningsløst. Men for den som kjenner mysteriespråket er meningen tydelig og klar. Den *esoteriske filosofi*, eller den hemmelige visdom, ble symbolisert ved en kvinnelig form, mens den mannlige skikkelsen sto for det *avslørte* mysterium. Fordi verden ikke var rede til å motta det, fordi den ikke kunne utholde det, måtte Markus’ åpenbaring meddeles allegorisk. Så skriver han:

”Når først den ufattbare, eksistens- og kjønsløse (den kabbalistiske Ain-Soph) begynte sitt fødselsarbeid (d.v.s. når timen for å manifestere seg selv var slagen) og ønsket at sitt usigelige skulle fødes (den første LOGOS, eller Æon, eller Aion), og at dets usynlige skulle ikles form, åpnet det sin munn og ytret ordet som til seg selv. Ordet (logos) manifesterte seg i form av den usynlige ene. Ytringen av det (usigelige) navn (ved ordet) skjedde på denne måte. Han (den høyeste Logos) ytret det første ordet av navnet sitt, som er en *stavelse på fire bokstaver*. Så ble den andre stavelsen tilføyd, *også på fire bokstaver*. Så den tredje, som består av *ti bokstaver*, og deretter den fjerde, som inneholder *tolv bokstaver*. Hele navnet består dermed av *tretti bokstaver og fire stavelser*. Hver bokstav har sin egen aksent og skrivemåte, men ingen av dem forstår eller fatter formen av hele navnet, - nei, ikke engang kraften av den bokstav som nærmest den selv (den eksistensløse og ufattbare).⁶ Alle disse lydene i forening er den kollektive eksistensløse, ufødte Æon, og *de* er de engler som alltid skuer Faderens ansikt⁷ (den Logos, den ”andre guden”, som står nærmest ”den ufattelige” Gud, ifølge Philo.”

Dette er så tydelig som fortidens esoteriske hemmelighold kunne gjøre det. Det er også kabbalistisk men mindre tilslørt enn Zohar, hvor de mystiske navnene eller egenskapene også er fire stavelser, ja selv tolv, førtito og syttito stavelserord! *Tetraden* viste Markus SANNHETEN i form av en naken kvinne og bokstaver for hvert lem av skikkelsen, hvor hodet hennes var Ω, halsen Ψ, skuldrene og hendene Γ og X, osv., osv. I dette gjenkjennes lett Sefira, hvor kronen (*Kether*) eller hodet er nummer *en*, hjernen eller Chochmah nummer 2, hjertet eller intelligensen (Binah) 3, og de andre syv Sefirot representerer kroppens lemmer. Det sefirotiske tre er universet, og Adam Kadmon personifiserer det i vesten slik Brahmâ gjør det i India.

Overalt ble de 10 Sefirot fremstilt som delt i de tre høyere, eller den åndelige *triade*, og den lavere syvfoldighet. Den sanne esoteriske mening av det hellige tallet syv er dyktig skjult i *Zohar*, men avsløres ved den dobbelte måte å skrive ”i begynnelsen” på, eller *Be-resheeth* og *Be-raishath*, hvor den siste er den ”høyere, eller den *øverste visdommen*”. Som Macgregor Mathers viser i sin *Kabbalah* (på side 47) og i T. Myers i sin *Qabalah* (på side 233), hvor begge disse kabbalister støttes av de beste fortidige autoriteter, har disse ordene en dobbelt og hemmelig betydning. *Braisheeth bare Elohim* betyr at de *seks*, som står under den *syvende* Sefirot, tilhører den lavere, materielle klasse, eller som forfatteren sier: ”Syv . . . gjelder den lavere skapelse, og tre det åndelige menneske, den himmelske prototypiske eller første Adam.”

⁶ Iswara eller Logos, kan ikke se Parabrahman, bare Mulaprakriti, sier foreleseren, i ”Fire foredrag om Bhagavatgita. (Se *Theosophist* for februar 1887.)

⁷ ”Nærværelsens syv engler” hos de kristne.

Når teosofere og okkultister sier at Gud ikke er noe VESEN, fordi DET er intet, *ingen-ting*, er de mer ærbødig og religiøst respektfulle overfor guddommen enn de som kaller Gud HAN og dermed gjør ham til et gigantisk MASKULINT vesen.

Den som studerer kabbala vil raskt finne den samme forestilling i dens forfatteres grunnleggende tenkning, de første og største hebraiske innvidde, som fikk sin himmelske visdom i Babylon fra de kaldeiske hierofantene, mens Moses fikk sin i Egypt. Zohar kan ikke godt bedømmes ved sine oversettelser til latin og andre språk, da alle slike ideer selvsagt ble avrundet og tilpasset de kristne utgivernes syn og *holdninger*; selv om dens forestillinger var identisk med alle andre religiøse systemer. De ulike kosmogonier viser at fortidens verdenssjel av alle folkeslag ble antatt å være den demiurgiske skaperens "sinn", som ble kalt "Moderen", *Sofia* (eller den feminine visdom) blant gnostikerne, *Sefira* blant jødene, Saraswati eller Vach blant hinduene, og *den hellige ånd er et feminint prinsipp*.

Det som derfor ble født fra dette prinsipp, *Kurios* eller Logos, var for grekerne "Guds sinn" (*nous*). "Nå betegner Koros (*Kurios*) intellektets rene og ublandede natur – visdom", sier Platon i "Kratylos"; og *Kurios* er Merkur, guddommelig visdom, og "Merkur er solen" ("*Arnobius*", vi, xii), som tilførte Thot-Hermes guddommelig visdom. Mens derfor alle folkeslags og religioners *Logoi* var samstemte (etter sine seksuelle aspekter) med verdens kvinnelige sjel eller det "store dyp", så var den guddom hvor disse *to i ett* hadde sitt opphav alltid skjult og kalt "den skjulte" og var bare indirekte forbundet med skapelsen,⁸ da den bare kan handle via den dobbelte kraft som stammer fra den evige essens. Selv Asklepios, som kalles "alles frelser", er identisk ifølge fortidens klassikere, med *Phta*, det egyptiske kreative intellekt (eller guddommelige visdom) og med Apollo, Baal, Adonis og Herkules (se *Dunlap's "Mystery og Adonis"*, side 23 og 95), og *Phta* er i et av sine aspekter "anima mundi", Platons universelle sjel, egypternes "guddommelige ånd", de første kristnes og gnostikernes "hellige ånd", *Akasha* for hinduene, og enda i sitt lavere aspekt, *astrallyset*. For *Phta* var opprinnelig "de dødes Gud", som mottok dem i sin favn, derav *Limbus* blant de greske kristne eller *astrallyset*. Det var først langt senere at *Phta* ble klassifisert blant solgudene. Navnet hans betyr "han som åpner", da han fremstilles å være den første som avslører den døde mumiens ansikt og kaller sjelen til liv i sin favn. (se *Maspero's "Bulaq Museum"*.) KNEF, den evig *uavslørte*, symboliseres ved evighetens slange, som slynger seg omkring en vannkrukke med hodet strakt over "vannene", som den befrukter med sin ånd – en annen form av den ene og samme forestilling om "mørket", hvor dens stråle beveger seg over vannene osv. Som "Logos-sjel" kalles denne *varianten* *Phta*; som Logos-skaper blir han *Imhot-pou*, sin sønn, "guden med det vakre ansiktet". I sine opprinnelige skikkelser var disse to de første kosmiske dualiteter, *Nut*, "rommet eller himmelen", og *Nu*, "ur-vannene", den androgyne enhet, og over dem var *Knefs skjulte* ÅNDEDRAG. Og til dem alle var viet marine dyr og planter, som *ibis, svane, gås, krokodille og lotus*.

Vender vi tilbake til den kabbalistiske guddom, er denne skjulte enhet $\aleph \iota \omega$ = $\tau \acute{o} \pi \acute{\alpha} \nu$ = *ἀπειρος*, endeløs, grenseløs, ikke-eksisterende, $\aleph$ så lenge som det absolutte er innen *Elom*,⁹ den bunnløse og ubegrensede tid. Som sådan kan ikke Ain Soph være skaperen eller utformerer av universet. Han kan heller ikke være *Aur* (lys). Derfor er Ain Soph også mørke. Den *tidløse* uendelighet og den *absolutte* grenseløse kan verken ville, tenke eller handle. For å gjøre det må den bli endelig, og det gjør den ved at dens stråle gjennomtrenger verdensegget – det ubegrenset rommet – og fremstår fra det som en endelig gud. Alt dette er overlatt til strålen som er latent i den ene. Når tiden er inne, vil den absolutte naturlig ekspandere sin indre kraft, i samsvar med den lov hvis innerste og bestemmende essens den er. Hebreerne aksepterte ikke egget som symbol, og de erstattet det med den "dobleste himmel", for korrekt oversatt skulle setningen "Gud skapte himmelen og jorden" bli: "I og ut av sin egen essens som et skjød (verdeseget) skapte Gud de to himlene". De kristne har imidlertid valgt duen som symbol for sin hellige ånd.

"Enhver som gjør seg kjent med $\aleph$ Merkaba og *lahgash* (himmelig tale og besvergelses) vil lære hemmelighetenes hemmelighet." *Lahgash* betyr nesten den samme som *Vach*, mantraenes skjulte kraft.

⁸ Vi bruker dette ordet som er sanksjonert og akseptert ved sin bruk og derfor mer forståelig for leseren.

⁹ Som Le Clerc har påvist betydde ordet *Elom* for de gamle jødene bare en tid hvis begynnelse og slutt ikke var kjent. Begrepet "evighet", eksisterte ikke i det hebraiske språk etter den betydning som for eksempel vedantinerne tilla Parabrahm.

Når aktivitetsperioden er inne, fremtrer fra Ain-Sophs evige essens Sefira, den aktive kraft, som kalles det opphavelige punkt, og kronen, *Kether*. Det er bare gjennom henne at den ”ubegrensede visdom” kan gi de abstrakte tankene konkret form. To sider av det øvre triangelet, høyresiden og basis, som symboliserer den usigelige essens og universet – dens manifesterte legeme, består av ubrutte linjer, mens den tredje, den venstre, er prikket. Det er gjennom denne siste Sefira fremtrer. Idet hun sprer seg i alle retninger, omslutter hun til sist hele triangelet. Med denne utstrømning blir hele den trefoldige triade formet. Fra det usynlige dugg som faller fra den høyere *enhetstriade* (hvor 7 sefirot gjenstår), *skaper* ”hodet”, Sefira, urvannene; dvs. kaos blir formet. Det er første stadium henimot en konkretisering av ånden som gjennom flere forvandlinger vil frembringe jord. ”Det kreves jord og vann for å skape en levende sjel”, sier Moses. Det kreves bilde av en marin fugl for å forbinde den med vann, det formerende kvinnelige elementet med egget og fuglen som befrukter det.

Når Sefira fremtrer som en aktiv kraft innenfra den latente guddom, er hun kvinnelig. Når hun påtar seg posisjonen som en skaper blir hun mannlig. Derfor er hun androgyn. Hun er ”fader og moder Aditi” i den hinduiske kosmogoni og i *den hemmelige lære*. Hvis de eldste hebraiske rullene var blitt bevart, ville moderne Jehova-dyrkere funnet mange og uskønne symboler for den *reative* guden. Frosken i månen, typisk med sin formerende evne, var den mest hyppige. Alle fugler og dyr som Bibelen nå regner som ”urene” var gudesymboler i gamle dager. Det var på grunn av at de var så hellige at de ble tilslørt med en maske av urenhet for å forhindre at de ble ødelagt. Kopperslangen var ikke det minste mer poetisk enn gåsen og svanen, hvis symbolene skal oppfattes bokstavelig.

Med Zohars ord: ”Det udelelige punktet, som ikke har noen grense og som ikke kan oppfattes på grunn av sin renhet og lysstyrke, ekspanderte *utenfra* og skapte en opplysthet som omga det udelelige punktet som et slør, som heller *ikke kunne sees* på grunn av sitt umåtelige lys. Også dette *ekspanderte utenfra* og denne ekspansjonen var dets bekledding. Gjennom slike stadige *utvidende* bevegelser oppsto til sist verden.” (*Zohar I, 20a.*) Den åndelige substansen som ble utsendt av det uendelige lyset er den første Sefira eller *Shekinah*: *eksoterisk* inneholder Sefira alle de andre ni Sefirot i seg. *Esoterisk* inneholder hun bare to, *Chockmah* eller *visdom*, ”en maskulin, *aktiv* kraft hvis guddommelige navn er *Jah* (יה) ” og *BINAH*, en feminin, passiv kraft, intelligensen, med det guddommelige navnet Jehova (יהוה), og disse to krefter danner sammen med den tredje Sefira den jødiske treenighet eller kronen, *KETHER*. De to Sefirot som kalles *Abba*, fader, og *Amona*, moder, er den dualitet eller dobbeltkjønnede *logos*, som de andre syv Sefirot utgår fra. (Se *Zohar*.) Denne første jødiske triade (Sefira, *Chockmah* og *Binah*) er den hinduiske *trimurti*.¹⁰ Uansett hvor tilslørt fremstillingen er i *Zohar* og enda mer i det indiske eksoteriske panteon, er hver eneste bestanddel i det ene forbundet med eller gjentatt i det andre. *Prajapatiene* er Sefirot. Medregnet *Brahmâ* er de ti, som reduseres til syv når *trimurti* og den kabbalistiske triade utskilles. De syv byggerne (skaperne) blir de syv *prajapatier*, eller de syv *rishier*, i samme rekkefølge som Sefirot blir skapere, patriarkene, osv. I begge de hemmelige systemene er den ene, universelle essens ufattbar og *inaktiv* i sin absolutthet og kan bare på en indirekte måte forbindes med byggingen av universet. I begge representerer den første det mannlig-kvinnelige eller androgyne prinsipp, og dets ti og syv utstrømninger – (*Brahmâ-Viraj*) og *Aditi-Vach* på den ene side og *Elohim-Jehova*, eller *Adam-Adami* (*Adam Kadmon*) og *Sefira Eva* på den andre, med deres *prajapatier* og Sefirot – i sin totalitet først av alt det arketyperiske menneske, *proto-logos*, og bare i deres sekundære aspekt blir de kosmiske krefter og astronomiske eller siderale legemer. Hvis *Aditi* er gudenes mor, *deva-matri*, så er *Eva* alt levendes mor. I sitt kvinnelige aspekt er de begge det ”himmelske menneskets” *shakti* eller formerende kraft, og de er begge sammensatte skapere. En ”*Gupta Vidya*” sutra sier: ”I begynnelsen ble en stråle fra *Paramarhika* (*den ene* og eneste sanne eksistens) manifestert i *Vyavaharika* (vanlig eksistens), som ble anvendt som en *vahan* for å nedstige til den universelle moder og for å få henne til å ekspandere (svelle, *brih*).” Og i *Zohar* står det: ”Den uendelige enhet, uten form og motstykke, anvendte det himmelske menneskes form, etter at det var skapt. Det ukjente lys¹¹ (mørket)

¹⁰ I det indiske panteon er den tokjønnede *Logos* *Brahmâ*, skaperen, og hans syv ”tankefødte” sønner de første *rishiene* – ”byggerne”.

¹¹ Rabbi *Simeon* sier: ”Å, mine venner, mine venner, mennesket som en utstrømning var både mann og kvinne så vel på ’faderens’ som på ’moderens’ side. Og dette er meningen med ordene: ’Og *Elohim* talte: La det bli lys, og det ble lys’ . . . og dette er det *tofoldige menneske*.” (*Auszüge aus dem Sohar*”, side 13 og 15.) I *skapelsesberetningen* representerte lys derfor den androgyne stråle eller det ”himmelske menneske”.

anvendte den himmelske form (אֱלֹהִים) av en vogn (מַדְכָּה) til å stige ned og ønsket å bli oppkalt etter denne formen, som er det hellige navnet Jehova.”

Som Zohar sier: ”I begynnelsen var kongens vilje, før all annen eksistens . . . Den (viljen) skisserte formen av alle ting som var skjult men som nå kom til syne. Og fra Ain Sophs hode utgikk det en forseglett hemmelighet, en tåket materiegnist, uten skikkelse eller form . . . Livet trekkes nedentfra og ovenfra fornyer kilden seg selv, havet er alltid fullt og sprer sitt vann overalt.” Guddommen blir dermed sammenlignet med et hav uten kyster, med vann som er ”livets kilde”. (Zohar iii, 290.) ”Det syvende palasset, livets kilde, er det første i rekkefølge ovenfra.” (ii, 261.) Derav den kabbalistiske læresetning fra den meget kabbalistiske Salomons lepper, som sier i sine ordspråk ix, i: ”Visdommen har bygget sitt hus, hun har tilhugget sine syv søyler.”

Hvor skulle alt dette sammenfall av ideer komme fra, om det ikke var noen opprinnelig UNIVERSSELL åpenbaring? De få eksemplene som hittil er påvist er som noen få strå i en høystakk i forhold til hva som vil bli påvist etter hvert som dette verk fortsetter. Selv om vi vender oss til den dunkleste av alle kosmogonier – den kinesiske, finner vi de samme ideer. *Tsi-tsai* (den selv-eksisterende) er det ukjente mørke, roten til *Wuliang-sheu* (grenseløs alder). Amitabhe og Tien (himmelen) tilkommer senere. Confucius’ ”store ekstreme” formidler samme ide, til tross hans ”strå”. Dette siste er en kilde til mye munterhet blant misjonærene. De ler av enhver ”hedensk” religion, forakter og hater sine kristne brødre med andre oppfatninger, og likevel tror alle som en på sin egen *bokstavelige* oppfatning av *skapelsesberetningen*. Vender vi oss til den kaldeiske oppfatning finner vi *Anu*, den skjulte guddom, den ene, hvis navn viser seg å ha sanskrit-oppav. *Anu*, som på sanskrit betyr ”atom”, aniyamsam aniyamsam (den minste av de minste) er Parabrahms navn innen vedantisk filosofi, hvor Parabrahm beskrives som mindre enn det minste atom og større enn den største sfære eller universet: ”*Anaganiam og Mahatorvavat*.” I de første versene av den akkadiske *skapelsesberetning*, som er funnet i kileskrifttekster på babylonske leirtavler og oversatt av George Smith, finner vi også *Anu* som den passive guddom eller Ain Soph, *Ble*, skaperen, Guds ånd (Sefira) som beveger seg på vannenes overflate og derfor selv er vann, og *Hea* verdenssjelen eller visdommen fra de tre i forening.

De første åtte versene lyder:

1. Himmelen hevet seg ikke ovenfor,
2. og ingen planter var vokset opp på jorden nedenfor.
3. Dypet hadde ikke sprenget sine grenser,
4. og kaos (eller vannene) Tiamat (havet) var den frembringende mor til dem alle. (Dette er den kosmiske Aditi og Sefira.)
5. Disse vannene i begynnelsen var utvalgt men –
6. et tre hadde ikke vokset, og en blomst hadde ikke foldet seg ut.
7. Fordi ingen av gudene hadde oppstått,
8. hadde ingen plante vokset, og det fantes ingen orden.

Dette var den kaotiske eller førkosmiske periode – den dobbelte svane og den mørke svane, som blir hvit når lyset blir skapt.¹²

Det symbol som er valgt for det universelle prinsippets majestetiske ideal vil synes å være beskjedent i forhold til dets hellige egenskap. En gås, eller en svane, kan uten tvil synes å være en upassende representasjon av åndens storhet. Likevel må de inneholde en eller annen dyp okkult betydning, siden de ikke bare figurerer i enhver kosmogoni og verdensreligion, men også ble valgt av middelalderens kristne, korsfarerne, som *redskap* for den hellige ånd, som ble antatt å lede hæren til Palestina for å sikre frelserens grav fra saracenernes hender. Skal vi tro professor Draper’s påstand i sin ”Intellectual Development of Europe”, ble korsfarerne under ledelse av Peter Eremitten ledet av den hellige ånd i form av en hvit gasse i selskap med en geit. Den egyptiske tidsguden, Seb, bærer en gås på sitt hode. Jupiter tar form av en svane. Det samme gjør Brahmâ, fordi roten til alt dette er mysterienes mysterium - VERDENSEGGET. (Se etterfølgende kapittel.) Man trenger å kjenne begrunnelsen for et symbol før man nedvurderer det. For de to elementene luft og vann finner vi ibisen, svanen, gåsen og pelikanen, krokodillen og frosken, lotusblomsten og vannliljen, osv., og dette er grunnen for at disse mest upassende symboler er valgt både blant moderne og fortidige mystikere. Pan, den store naturguden, ble vanligvis fremstilt i forbindelse med vannfugler, særlig gjess, og det samme ble andre guder. Om de

¹² De syv svanene som man tror kommer fra himmelen til Mansarovara-sjøen, er etter folkelig oppfatning Store Bjørns syv rishier, som antar den formen for å besøke det sted hvor vedaene ble skrevet.

guder gjessene var viet til senere ble priapiske¹³ guddommer, som følge av religionenes gradvise forfall, så følger det ikke av dette at vannfuglene var helliget Pan og andre falliske guddommer, slik noen av oldtidens spottefugler vil ha det til (*se Petronii Satyrice, cxxxvi*), men derimot at den avlende naturs abstrakte og guddommelige makt var blitt sterkt menneskeliggjort. Ledas svane viser heller ikke ”priapiske gjøremål og hennes forlystelse ved slike”, slik Hargrave Jenkins så kysk uttrykker det, for denne myten er bare en annen versjon av den samme filosofiske, kosmogoniske ide. Ofte forbindes svaner med Apollo, da de symboliserer vann og ild (og sollys) før atskillelsen av elementene.

Vår tids symbolister kan ha nytte av noen bemerkninger fra en velkjent forfatter, Lydia Maria Child:

Siden uminnelige tider er det i Hindustan blitt dyrket et symbol for skapelsen eller livets opprinnelse. . . . hvor Shiva eller Mahadeva ikke bare gjenskaper de menneskelige former, men også er det befruktende prinsipp, den formerende kraft, som gjennomtrenger universet. Modersymbolet har likeledes en religiøs bakgrunn. Denne ærbødighet overfor skapelsen av liv brakte de seksuelle symboler inn i Osiris-dyrkelsen. Er det så merkverdig at de viste slik ærbødighet overfor det store mysterium om den menneskelige fødsel? Eller er det *vi* som er urene, fordi vi ikke gjør det? *Intet rent og tankefullt sinn* kan betrakte dem slik. . . . Vi har reist langt, og veien har vært uren, siden disse gamle eremitter først gang talte om Gud og sjelen i deres første helligdommers høytidelige indre. La oss ikke le av deres måte å oppspore den uendelige og ufattelige årsak gjennom alle naturens mysterier, om vi ikke vil kaste vår egen grovhets skygge over deres patriarkalske uskyld.” (*Progress of Religious Ideas*, I. bind, side 17 og deretter.)

---

¹³ *priapiske*: maskuline, o.a.

§ 6. VERDENSEGGET

Hvor kommer dette universelle symbolet fra? Egget var et hellig symbol innen kosmogonien for et hvert folkeslag på jorden og ble æret både ved sin form og sitt indre mysterium. Fra menneskets første mentale forestillinger, ble symbolet kjent som det som mest suksessfullt viste tilværelsens opphav og hemmelighet. Den gradvise utvikling av det mest umerkelig frø innen det lukkede skallet, den indre prosessen, tilsynelatende uten noen ytre innblanding eller kraft, som fra et latent *ingenting* frembrakte et aktivt *noe*, som ikke krevde noe uten varme, og som etter gradvis å ha utviklet seg til et konkret, levende vesen, brøt seg gjennom skallet og fremtrådte for alle ytre sanser som et selvutviklet og selvskapt vesen – må ha vært et stående mirakel helt fra begynnelsen av.

Den hemmelige lære forklarer at denne ærbødighet skyldes de forhistoriske rasenes symbolikk. Den "første årsak" hadde i begynnelsen intet navn. Senere så tenkerne den i sine fantasier som en stadig usynlig, mystisk fugl som slapp et egg i kaos, og dette egget ble universet. Derfor ble Brahma kalt Kalahansa, "svanen i tid (og rom)". Han ble "evighetens svane", som ved starten på hver mahamanvantara la et "gyllent egg", som symboliserer den store sirkel, eller ○, som selv er et symbol for universet og dens sfæriske legemer.

Den andre grunnen for at den ble valgt som symbol for universet og for vår jord, var dens form. Den var en sirkel og en sfære, og vår klodes eggliknende form må ha vært kjent siden symbolikkens begynnelse på grunn av dens universelle aksept. Kosmos første manifestasjon som et egg var den mest alminnelig utbredte tro i gamle dager. Som Bryant påviser (iii, 165), ble dette symbolet brukt både av grekerne, syrerne, perserne og egypterne. I det 54. kapittel av de egyptiske ritualer fortelles det at Seb, tidens og jordens gud, har lagt et egg, eller universet, "et egg som ble unnfanget i timen for den store med tofoldige krefter". (Del V, 2,3, osv.)

I likhet med Brahmâ fremstilles Ra som avlet inne i universets egg. Den avdøde er "strålende inne i mysterielandets egg" (xxii, 1). For dette er "det egg som gir liv blant gudene" (xlii, ii). "Det er den store kakkende hønens egg, Sebs egg, hvorifra han utgår som en falk" (lxiv, 1,2,3; lxxvii, 1).

Hos grekerne beskrives det orfiske egg av Aristofanes, og det var del av de dionysiske og andre mysterier, hvor verdensegget ble æret og dets betydning forklart. Porfyry fremstiller det som et bilde av verden, *Ερμηνεύει δέ τὸ ὅλον κόσμον*. Faber og Bryant har forsøkt å vise at egget representerte Noas ark, som er en villfarelse med mindre det fortolkes rent allegorisk og symbolsk. Det kan ha representert arken bare som et synonym for månen, den *argha* som er bærer av livets universelle frø, men det hadde intet å gjøre med Bibelens ark. Uansett var den tro at universet i begynnelsen eksisterte i form av et egg alminnelig. Som Wilson sier: "En tilsvarende beretning om at den første ansamling av elementer kom i form av et egg finnes i alle de (indiske) Puranaene, med det vanlige tilnavnet Haima eller Hiranya, "gyllent", som i *Manu*". Hiranya betyr imidlertid "strålende", "skinnende" og ikke "gyllent", som påvist av den store indiske forskeren Swami Dayanand Sarasvati, i hans upubliserte polemikk med professor Max Müller. Som det sies i Vishnu Purana: "Intellektet (mahat) . . . inklusive de (umanifesterte) grove elementene, dannet et egg . . . hvor universets herre selv oppholdt seg, i egenkap av Brahmâ. I dette egget, o brahman, fantes kontinenter, hav og fjell, planetene og inndelingen av universet, gudene, demonene og menneskeheten." (1, kap. 2.) Både i Hellas og i India oppholdt den første synlige maskuline skapning, som forente i seg selv begge kjønnenes natur, seg i egget og utgikk fra det. For noen grekere var denne "verdens førstefødte" Dionysus, guden som utgikk fra verdensegget og som de dødelige og udødelige nedstammet fra. I den *rituelle* Dødeboken (xvii, 50) fremstilles guden Ra som strålende i sitt egg (solen), og han starter opp så snart guden *Shoo* (solenergien) vekker ham og gir ham impulsen. "Han er i det solare egg, det egg som er gitt liv blant gudene" (xlii, 13). Solguden utbryter: "Jeg er den kreative sjel i det himmelske dyp. Ingen ser mitt rede, og ingen kan bryte mitt egg. Jeg er herren!" (lxxxv).

I forhold til denne sirkulære form, hvor | utgår fra ○ eller egget, eller det mannlige fra det kvinnelige i det androgyne, er det merkelig å finne en forsker som sier at de fortidige arierne ikke kjente titalssystemet, fordi de gamle indiske manuskriptene ikke viser noen spor av det. Tallet 10, som var

universets hellige tall, var både hemmelig og esoterisk, både ett-tallet og null-tallet – eller sirkelen. Dessuten sier professor Max Müller at ”de to ordene *nulltallet* og *null*, som er det samme, er tilstrekkelig som bevis for at våre tall er hentet fra araberne.¹ Nulltallet er det arabiske ”cifron”, som betyr *tom*, en oversettelse av sanskritordet for ingenting, ”synya”, sier han.² Araberne hadde hentet sine tall fra Hindustan og påsto aldri at de selv hadde oppdaget dem.³ Når det gjelder pytagoreerne, trenger vi bare å vende oss til det gamle manuskriptet fra Boethius, *De Aritmetica*, utarbeidet i det sjette århundre, for blant de pytagoreiske tallene å finne både 1 og 0, som det første og siste siffer.⁴ Og Porfyry, som siterer fra den pytagoreiske *Moderatus*,⁵ sier at Pytagoras tall var ”hieroglyfiske symboler, som han anvendte for å forklare tingenes natur” eller universets opphav.

Selv om de gamle indiske manuskriptene på den ene side ikke viser noe spor av et titallssystem, og Max Müller konstaterer tydelig at han inntil nå ikke har funnet mer enn ni bokstaver (sanskrit-tallenes initialer), så har vi på den andre siden like gamle registreringer som gir det ønskede bevis. Vi tenker på skulpturene og de hellige bildene i det fjerne Østens eldste templer. Pytagoras hadde sine kunnskaper fra India, og vi finner at professor Max Müller bekrefter dette, i alle fall så langt som å la *ny*-pytagoreerne være de første som underviste i regning blant grekere og romere, og at ”de i Alexandria, eller i Syria, ble bekjent med de indiske tallene og anvendte dem i den pytagoreiske abakus” (våre tall). Denne forsiktige innrømmelse innebærer at Pytagoras selv bare kjente *ni* tall. Derfor kan vi nå begrunne å si at selv om det ikke foreligger noe sikkert (*eksoterisk*) bevis for at titallsystemet var kjent for pytagoreerne, som levde på slutten av den arkaiske tidsalder,⁶ så har vi tilstrekkelig bevis for at alle de tall Boethius oppgir, var kjent for pytagoreerne, selv før Alexandria ble bygget.⁷ Beviset finner vi hos Aristoteles, som sier at ”noen filosofer mener at ideer og tall er av samme natur og summerer seg opp til i alt TI”.⁸ Dette tror vi er tilstrekkelig til å vise at titallsystemet var kjent for dem i alle fall så tidlig som det fjerde århundret f.Kr., for Aristoteles synes ikke å behandle spørsmålet som en slags innovasjon fra nyplatonikernes side.

Men vi vet mer enn det. *Vi vet* at titallsystemet må ha vært kjent for menneskeheten i de eldste arkaiske tider, da hele den astronomiske og geometriske delen av det hellige prestespråket bygget på tallet 10, eller en kombinasjon av de mannlige og kvinnelige prinsipper, og fordi Keopspyramiden er bygget etter mål fra titallsystemet, eller rettere med tallenes ulike kombinasjoner med *null*. Dette ble det sagt tilstrekkelig om i *Isis Unveiled*, og det er unødvendig å gjenta det samme her.

Symbolismen for måne- og solgudene er så sammenblandet at det nærmest er umulig å skille slike symboler som egget, lotusen og de ”hellige” dyrene fra hverandre. *Ibis*-fuglen for eksempel, som ble behandlet med den største ærefrykt i Egypt, var helliget Isis, som ofte fremstilles med fuglehode, men den var også helliget Merkur eller Thoth, fordi denne guden antok dens form da den unnslopp Tyfon. Herodot forteller oss (Lib. II, c. 75) at det var to slags ibiser i Egypt, den ene *helt svart* og den andre svart og hvit. Den første sies å ha bekjempet og utryddet de bevingede slangene som hver vår kom fra Arabia og oversvømte landet. Den andre var helliget månen, fordi månen er hvit og skinnende på den siden vi ser, mens den er svart på den siden som aldri vender mot jorden. Denne *ibisen* dreper landslanger og skaper de største ødeleggelser blant krokodillenes egg og sparer dermed Egypt fra å få Nilen full av disse fryktelige krypdyrene. Det sies at fuglen gjør dette i måneskinnet og da blir hjulpet av *Isis*, som er det siderale symbol for månen. Men den virkelige esoteriske sannheten bak disse folkemyter var at Hermes, som Abenephius har påvist (*De cultu Egypti*) vokter over egypterne i form av denne fuglen og underviste dem i okkulte kunster og vitenskaper. Det betyr helt enkelt at *ibis religiosa* hadde og har ”magiske” egenskaper felles med mange andre fugler, særskilt albatrossen, og den mytiske hvite svane, evighetens og tiden svane, KALAHANSA.

¹ Se Max Müller's ”Our Figures”.

² En kabbalist vil være tilbøyelig til å tro at da det arabiske *cifron* stammer fra det indiske *synya*, ingenting, så må det jødisk kabbalistiske Sefirot (*Sefrim*) stamme fra ordet *cipher*, ikke i betydningen tomhet med det omvendte – ved skapelse gjennom tall og evolusjonsgrader. Og Sefirot er 10 eller ①.

³ Se Max Müller's ”Our Figures”.

⁴ Se King's ”Gnostics and their Remains”, 13. plate.

⁵ ”Vite Pythag”.

⁶ 608 f.Kr.

⁷ Byen ble bygget i 332 f.Kr.

⁸ ”Metafysikken”, vii, F.

Om det ikke var slik, hvorfor skulle da alle fortidens mennesker, som ikke var stort dummere enn vi er, ha så overtroisk frykt for å drepe bestemte fugler? Den som i Egypt drepte en *ibis*, eller en gyllen hauk – solens og Osiris' symbol – risikerte og kunne knapt unnsnippe døden. Noen nasjoners ærefrykt for fugler var så stor at Zoroaster i sine lover betegnet drap på dem som en avskuelig forbrytelse og derfor forbød det. I vår tid ler vi av alle slags spådomskunster. Hvorfor har da så mange generasjoner trodd på fuglers spådomskunster, og enda oomantikk,⁹ som Suidas forteller Orfeus utførte, som forklarte hvordan man på grunnlag av eggets plomme og hvite under bestemte forhold kan oppfatte hva den fuglen som ble født av dem ville ha sett i sitt korte liv. Dette okkulte kunststykke, som for 3000 år siden krevde den høyeste lærdom og de mest innviklede matematiske kalkulasjoner, har nå falt ned i glemselens dyp – og praktiseres nå av gamle kokker og spåkvinne som ved hjelp av eggehviten i et glass avleser tjenestepikenes muligheter for å skaffe seg ektemenn.

Likevel har selv de kristne fremdeles sine hellige fugler; for eksempel duen, som symbol for den hellige ånd. De har heller ikke glemt sine hellige dyr. De *evangeliske* dyrene tyren, ørnen, løven og engelen (i virkeligheten kjeruben eller serafen, slangen med ildvinger) er like hedensk som de egypterne og kaldeerne dyrket. Disse fire dyrene er i virkeligheten symboler for de fire elementene, og de fire *lavere* menneskelige prinsipper. Dessuten korresponderer de fysisk og materielt med de fire stjernebildene som så å si utgjør solgudens *suite* eller *følge* og som ved vintersolverv befinner seg på zodiakkens fire kardinalpunkter. Disse fire "dyr" kan sees i mange av de romerkatolske nye testamenter, hvor evangelistenes er *portrettert*. De er dyrene fra Ezekiels mercabah.

Som Ragon ganske riktig sier: "de fortidige hierofantene har kombinert dogmene og symbolene i sine religiøse filosofier så dyktig at de bare kan forklares fullt ut gjennom kombinasjon og kjennskap til *alle* nøklene". De kan bare *tilnærmelsesvis* fortolkes, selv om tre av de syv systemene avdekkes: det *antropologiske*, det *fysiske* og det *astronomiske*. De to hovedfortolkningene, den høyeste og den laveste, den åndelige og den fysiologiske, bevarte de i største hemmelighet inntil sistnevnte falt i hendene til de profane. Dette gjelder bare de *forhistoriske* hierofantene, hvor det som nå er blitt rent (eller urent) fallisk, for dem var en vitenskap like dyp og mystisk som biologi og fysiologi er nå. Dette var deres eksklusive besittelse, fruktene av deres studier og oppdagelser. De andre to omhandlet de kreative gudene (teogoni) og det skapende menneske; dvs. de ideelle og praktiske mysteriene. Disse fortolkninger var så dyktig tilslørt og kombinert at mange kunne gjøre en oppdagelse eller avsløre en mening, uten å forstå betydningen av de andre og kunne derfor ikke løse dem tilstrekkelig til å kunne gjennomføre noen farlige indiskresjoner. Den høyeste, den første og den fjerde – teogoniens forhold til antropogonien – var omtrent umulig å finne ut av. Vi finner bevis for dette i jødernes "hellige skrift".

Det er fordi slangen er eggleggende at den ble symbol for visdom og logoiene eller de *selvfødte*. I Philæas templer i øvre Egypt ble det kunstig laget et egg av leire tilsatt ulike dufter, som ble utklekket ved en bestemt prosess, og en *cerastes* (en hornet huggorm) ble født. Det samme ble gjort i det fortidige India med frembringelse av kobraer. Den *skapende* guden fremtrer fra egget som utstøtes fra Knephs munn – som en vinget slange – fordi slangen er symbol for allvisdommen. Hos hebreerne symboliseres han med den "flygende og ildfulle slange" for Moses i ørkenen. For de alexandrinske mystikerne ble han Ofio-Christos, gnostikernes logos. Protestantene forsøker å vise at allegorien om messingslangen og de "ildfulle slangene" refererer seg direkte til Kristus og korsfestelsen,¹⁰ men det har en langt nærmere relasjon, faktisk til *formeringens mysterium*, når ikke egget med sitt sentrale frø, eller *sirkelen med dens sentralpunkt* inkluderes. *Messingslangen* hadde ingen slik hellig betydning. Den ble heller ikke æret foran de "ildfulle slangene", og den var bare et naturligt botemiddel mot bitt fra dem. Den symbolske betydning av ordet "messing" er et feminint prinsipp samt det ildfulle, eller "gylne", det maskuline.¹¹

⁹ = spådommer ved hjelp av egg, o.a.

¹⁰ Og dette bare fordi messingslangen ble plassert på en stang! Det hadde en større henvisning til det egyptiske egget Mico som sto oppreist understøttet av den hellige *tau*, da egget og slanger er uatskillelige i Egypts symbolske trosformer, og fordi både ildfulle og messingslanger var *serafer*, "brennende, ildfulle" budbringere, eller Guds slanger, Indias *nagaer*. Uten egget var det et rent fallisk symbol, men sammen med det henviste det til kosmisk skapelse.

¹¹ "Messing var et metall som symboliserte den *nedre verden* . . . moderskjødets hvor livet startet . . . På hebraisk var ordet for slange *nakash*, som også betyr *messing*." Det sies i Moseboken at jødene i ørkenen klaget over at *det ikke fantes vann* (IV, 21, 5), hvorefter Herren sendte ildslanger som bet dem. Deretter for å imøtekomme Moses gir ham dem et botemiddel med en *messingslange* på en stang som de kunne beskue, hvorefter enhver

Som nettopp påvist er det stadige henvisninger i *Dødeboken* til egget. Den mektige Ra forblir i sitt egg gjennom striden mellom "opprørets barn" og *Shoo* (solenergien og mørkets drage) (kap. xvii). Den avdøde stråler i sitt egg, når han overgår til mysterielandet (xxii, i). Han er Sebs egg (liv, 1-3) . . . Egget var symbol for liv i *udødelighet* og evighet, og likeledes for det avlende skjød, mens *tau* som var forbundet med det, bare symboliserte liv og fødsel gjennom *forplantning*. Verdenssegget var plassert i *Khnoom*, "rommets vann", eller det feminine *abstrakte* prinsipp (hvor Khnoom med menneskehetens *fall* ned i forplantning og fallisme, ble Ammon, den *reative* gud). Når *Phtah*, "ildguden", bærer verdenssegget i sin hånd, blir symbolismen helt jordisk og konkret i sin betydning. Sammen med hauken, symbolet for Osiris-solen, er symbolet dobbelt: det henviser til begge liv – både det dødelige og det udødelige. I Kirchers *Ædipus Egyptiacus* (3. bind, side 124) kan det på et papyrusbilde sees et egg som flyter over mumien. Dette er håpets symbol og løfte om en *andre fødsel* for den *osirisblevne* døde. Sjelen hans vil etter tilstrekkelig renselse i Amenti, befrukte dette udødelighetens egg for å bli gjenfødt av det til et nytt liv på jorden. I den esoteriske lære er dette egget *devachan*, salighetens bolig, og den bevingede skarabeen er også et symbol for denne tilstanden. Den "bevingede klode" er en annen form av egget og har samme betydning som skarabeen, *Khopiroo* (fra roten *Khoproo*, "å bli", "å bli gjenfødt"), som henviser til menneskets reinkarnasjon og dets åndelige gjenfødelse.

I Mochus teogoni finner vi først eter, så luft, fra hvilket Ulom, den *begripelige* (*νοήτης*) guden (materiens synlige univers) fødes ut av verdenssegget. (Mövers *Phoinizer*, side 282.)

I de *orfiske* hymnene utvikler Eros-Fanes seg fra det guddommelige egg, som blir befruktet av de *eteriske vindene* som er "det ukjente mørkets ånd" – "Guds ånd" (ifølge K.O. Müller, 236), den guddommelige "ide", sier Platon, "som sies å kunne bevege eteren".

I den hinduiske *Katakopanishad* kommer den guddommelige ånden Purusha før urmaterien, "hvis forening frembringer den store verdenssjelen", maha-Atma, Brahmâ, livets ånd,¹² osv., osv.¹³ I tillegg finnes det mange sjarmerende allegorier om dette temaet i flere av brahminenes bøker. På et sted er det en kvinnelig skaper som først er et frø, så en dråpe himmelsk dugg og så et egg. I slike tilfeller – som det finnes for mange av til å kunne oppregne hver av dem – gir egget opphav til de fire elementene innen det femte, eter, og det er omgitt av syv lag, som senere blir de syv øvre og de syv nedre verdener. Når egget revner i to, blir skallet himmelen og innholdet jorden og hviten danner de jordiske vann. Så er det Vishnu som fremtrer fra egget med en lotus i sin hånd. Vinata, en datter av Saksha og ektefelle til Kasyapa ("den selv fødte utgått fra tiden", en av de syv "skaperne" av vår verden) frembrakte et egg, hvorifra Garuda utgikk, redskapet for Vishnu. Denne allegorien har bare relasjon til jorden, da Garuda er den store syklusen.

Egget var hellig for Isis. Av den grunn spiste Egypts prester aldri egg.¹⁴

Diodorus Siculus påstår at Osiris ble født fra et egg, slik som Brahmâ. Apollo og Latona ble født fra Leda egg, likesom Castor og Pollux – de strålende tvillingene. Og selv om buddhistene ikke tillegger sin grunnlegger samme opphav, så spiser de like lite som de gamle egyptere og moderne brahminere egg for ikke å ødelegge det livsfrø som finnes latent i dem og dermed bli skyldig i synd. Kineserne trodde at deres første menneske ble født fra et egg, som guden *Tien* lot falle fra himmelen til

som gjorde det ville . . . *få leve*. (?) Deretter samler "Herren" folket ved Beers brønn, gir dem vann (16.). Takknemlig sang Israel denne sangen "Vell opp, brønn" (17.). Når den kristne leser etter å ha studert symbologi, makter å forstå den indre betydning av disse tre symboler – *vann*, *messing*, *slangen* og noe få til – *i den forstand de gis i den hellige Bibel*, vil han neppe ønske å forbinde sin frelsers hellige navn med hendelsen om "messingslangen". Serafer (vingede ildslanger) er uten tvil forbundet med og uatskillelige fra forestillingen om "evighetens slange – Gud", som forklart i Kenealy's *Apocalypse*. Men ordet kjerub betydde også i en forstand slange, selv om den direkte betydning er annerledes, fordi kjerubene og de persisk bevingede "griffene" – vokterne av det gylne fjell – er de samme, og deres sammensatte navn viser deres egenskaper, da de er dannet av (kr) *en sirkel* og "aub" eller ob – slangen – og derfor en slange i en sirkel. Det fastslår messingslangens falliske egenskap og rettferdiggjør Hezekiak for å bryte det. (Se 2. kongebok 18, 4.) *Verbum satis sapienti*.

¹² Disse benevnelsene er identisk med *anima mundi* eller "verdenssjelen", kabbalistenes og okkultistenes astralys, eller "mørkets egg".

¹³ Weber, "Akademische Vorlesung", sidene 213 og deretter.

¹⁴ Isis blir omtrent alltid fremstilt med en lotus i den ene hånden og i den andre en sirkel og et kors (*crux ansata*), og egget var hellig for henne.

jorden i vannene.¹⁵ Dette symbolet blir fremdeles av noen vurdert som forklaringen på livets opphav, som er en vitenskapelig sannhet, selv om det menneskelige *egget* ikke er synlig for det blotte øye. Derfor ble denne forestilling vist respekt i den fjerneste fortid, fra grekerne, fønikerne, romerne, japanerne, siameserne, fra stammene i Nord- og Sør-Amerika og selv fra de ville på de fjerneste øyer.

For egypterne var den skjulte guden Ammon (*Mon*). Alle deres guder var tofoldige: den vitenskapelige *realitet* i det aller helligste, mens dubletten, det fantasifulle og mytiske vesen, var for massene. Som vi finner i "Chaos, Theos, Kosmos" var for eksempel den eldre Horus *ideen* om verden som forble i det demiurgiske sinn, "født i mørke før verdens skapelse", mens den *andre* Horus¹⁶ var den samme *ideen* som fremtrådte fra *Logos*, som ble ikledd materie og dermed fikk faktisk eksistens. (Sammenlign med *Møver's "Phoinizer"*, side 268). Det samme gjelder *Khnoum* og Ammon.¹⁷ Begge fremstilles med geitehoder og blir ofte forvekslet, selv om deres funksjoner er ulike. Det er *Khnoum* som "former menneskene" ved å forme mennesker og ting fra verdensegget på et pottemakerhjul. Ammon-Ra, skaperen, er det andre aspekt av den skjulte guddom. *Khnoum* ble dyrket i Elephanta og Philæ,¹⁸ og Ammon i Theben. Men det er Emepht, det ene, høyeste, *planetariske* prinsipp, som blåser egget ut av sin munn og som derfor er Brahmâ. Skyggen av den guddom, kosmisk og universell, som svever over og gjennomtrenger egget med sin livgivende ånd inntil frøet i det er modent, var *mysterieguden* hvis navn ikke kunne uttales. Men det er imidlertid Pthah, "han som åpner", åpneren av liv og død,¹⁹ som fremtrer fra verdensegget for å begynne sitt tofoldige arbeid. (*Book of Numbers*.)

Ifølge grekerne ble Chemis (*Chemi* i gamle Egypt) skyggeaktige form, som flyter i de eteriske bølgene i den empyreiske sfære, kalt til liv av Horus-Apollo, solguden, som fikk den til å utvikle seg av verdensegget.²⁰

I den skandinaviske kosmogonien – som professor Max Müller tidfester til "lenge før vedaene", finner vi i Voluspå-diktet (spåkvinnens sang) igjen verdensegget i universets skyggefrømasse, som sies å ligge i *Ginnungagap* – illusjonens beger (*maya*), det grenseløse og tomme dypet. I dette verdensskjød, tidligere en nattlig og øde region, falt fra *Nebelheim* (tåkestedet, *det tåkeaktige* som det kalles nå, i astrallyset) *en stråle av kaldt lys*, som overfylte begeret og frøs til is i det. Deretter blåste den *usynlige* en brennende vind som oppløste de frosne vannene og klarnet tåken. Disse vannene (kaos), som ble kalt *Elibølger*, ble omdannet til livgivende dråper, som falt ned og skapte jorden og kjempen *Ymir*, som bare "liknet mennesket" (det himmelske menneske), og kua, *Audhumla* ("moderen" eller astrallyset, den kosmiske sjel). Fra kuas jur fløt det *fire* melkestrømmer (de fire kardinalpunktene, de fire kildene til Edens fire elver, osv., osv.), og disse "fire" er allegorisk symbolisert ved *kubusen* i alle dens ulike og mystiske betydninger.

De kristne – særlig den greske og romerske kirke – har fullt ut annektert symbolet og betrakter det som et bilde på det evige liv, frelsen og oppstandelsen. Det bekreftes av den hevdvunne praksis med å gi hverandre "påskeegg". Fra *anguinum*, de "hedenske" druidenes "egg", hvor bare navnet fikk Roma til å skjelve av frykt, og frem til den slaviske bondes røde påskeegg, ligger det en tidsperiode. Men selv i det siviliserte Europa, som blant de fattige ville i Sentral-Amerika, finner vi den samme arkais-

¹⁵ Kineserne synes å ha foregrepet Williams Thomsons teori om at det første levende frø falt til jorden fra en eller annen passerende komet. Spørsmål: hvorfor skal den kalles *vitenskapelig* og kinesernes forestilling en overtroisk, tåpelig ide?

¹⁶ Horus – den "eldre", eller Haroiri, er et eldre aspekt av solguden, samtidig med *Ra* og *Shoo*. Haroiri forveksles ofte med Hor (Horsuri), sønn av Osiris og Isis. Egypterne fremstilte ofte den oppstigende sol i form av den eldre Hor, som stiger frem fra en fullt åpen lotus, universet, når solskiven alltid finnes på den gudens haukehode. Haroiri er *Khnoum*.

¹⁷ Ammon eller *Mon*, den "skjulte" høyeste ånd.

¹⁸ De to andre av hans trefoldige guddommelighet er *Sati* og *Anouki*.

¹⁹ *Pthah* var opprinnelig gud for død og *ødeleggelse*, likesom Shiva. Han var en *solgud* bare på grunn av at solens ild både var drepende og livgivende. Han var Memphis nasjonalgud, den strålende guden med det lyse ansikt. (Se *Saqqarah Bronzes*, *Saitic Epoch*.)

²⁰ *Brahmanda Purana* inneholder det fullstendige mysteriet om Brahmâs gylne egg. Det er kanskje grunnen til at det er utilgjengelig for orientalistene, som sier at denne Puranaen i likhet med Skanda "ikke lenger kan fremstilles som en helhet", men "representeres av flere khandaer og mahatmyar som sies å være avledet fra det". "Brahmanda Purana" beskrives som "det som ved 12.200 vers beskriver det fantastiske Brahmâs egg, hvor det gis en beretning om kommende kalpaer slik de er avslørt av Brahmâ." Nettopp, og muligens enda mer.

ke, primitive tanke, om vi bare leter etter den og ikke – i hovmodighet som følge av vår innbilte mentale og fysiske overlegenhet – forkvakler symbolets opprinnelige ide.

§ 7. BRAHMÂS DAGER OG NETTER.

Denne betegnelsen er gitt de perioder som kalles MANVANTARA (*Manu-antara*, mellom Manuene) og PRALAYA (oppløsning), hvor den første gjelder universets aktive perioder og den andre perioder av relativ og komplett *ro* – når de inntreffer ved slutten av en ”dag” eller en ”tidsalder” av Brahmâs liv. Disse periodene, som etterfølger hverandre suksessivt kalles også *kalpaer*, små og store, de mindre og *maha-kalpaene*, selv om strengt tatt en mahakalpa aldri er en ”dag” men et helt ”liv” eller en ”tidsalder” for Brahmâ. For det sies i Brahmâ Vaivarta: ”Kronologene kalkulerer en kalpa etter Brahmâs liv. Mindre kalpaer som samvarta og alle de andre, er tallrike.” Når sant skal sies er de uendelige, da de aldri har hatt en begynnelse. Det har aldri eksistert noen *første* kalpa. Heller ikke vil det i evigheten finnes noen *siste*.

Etter vanlig bruk av dette tidsmålet har det allerede forløpt en *paradha* eller halvparten av Brahmâs eksistens (i inneværende *mahakalpa*). Den siste kalpaen var padma, eller den gylne lotuskalpaen, mens inneværende er *varaha*¹ (”villsvinets” inkarnasjon, eller *avatar*).

De forskere som studerer hindureligionene på grunnlag av Puranaene bør særlig notere seg en ting. De bør aldri oppfatte de påstander de finner der bokstavelig eller bare på en måte, da de som gjelder manvantaraer og kalpaer må forstås etter ulike referanser. For eksempel henviser periodene med de samme uttrykk både til små og store perioder, til mahakalpaer og til mindre sykluser. *Matsya* eller fiske-avataren inntraff før varaha eller villsvin-avataren. Allegoriene kan derfor henviser både til *padma* og nåværende manvantara, og til de mindre syklusene som inntraff før tilsynekomsten av vår verdenskjede og jorden. Og da Vishnus Matsya-avatar og Vaivasvatas oversvømmelse er direkte forbundet med en hendelse som skjedde på vår jord i denne runden, blir det åpenbart at mens den kan henviser til førkosmiske hendelser (i forhold til *vårt* kosmos eller solsystem), gjelder den også i dette tilfelle en fjern geologisk periode. Ikke engang esoterisk filosofi kan påstå å vite – med unntak av analogiske vurderinger – hva som skjedde før tilsynekomsten av vårt solsystem og tidligere enn den siste *mahapralaya*. Likevel forklarer den tydelig at etter den første geologiske forstyrrelse av jordens akse, som resulterte i at hele det andre kontinentet ble feid ned på havets bunn med sin fortidige rase (hvor de etterfølgende ”jorder” eller kontinenter gjorde Atlantis til det fjerde), så skjedde det en ny forstyrrelse som gjorde at aksen raskt inntok sin tidligere helningsgrad, hvor jorden faktisk *enda en gang ble hevet* ut av vannene, og – som ovenfor så nedenfor, og *vice versa*. Det fantes ”guder” i de dager på jorden – guder og ikke mennesker, slik vi kjenner dem nå, sier tradisjonen. Som det vil bli vist senere, henviser beregning av perioder etter eksoterisk hinduisme både til store kosmiske og små jordiske hendelser og katastrofer, og det samme gjelder benevnelsene. For eksempel Yudishthira, den første konge av *Sacea* ved begynnelsen av kaliyuga-perioden, som vil vare i 432.000 år – en konge som faktisk levde 3.102 år f.Kr. – benevner også den store oversvømmelsen da Atlantis første gang begynte å synke. Han er

¹ Ifølge buddhistenes esoteriske tradisjon finnes det en besynderlig informasjon. Gautama Buddhas eksoteriske eller *allegoriske* biografi viser at den store vismannen døde som følge av fordøyelsesproblemer etter å ha spist *svinekjøtt og ris*, en i sannhet meget prosaisk slutt, som ikke er troverdig. Teksten forklares som en allegorisk henvisning til at han ble født i ”villsvinets” eller varaha’s kalpa, da Brahmâ antok form av et dyr for å løfte jorden ut av ”rommets vann”. Og da brahminene nedstammer direkte fra Brahmâ og dermed er så å si identisk med ham, og de på samme tid er dødelige fiender av Buddha og buddhisme, så finner vi denne besynderlige allegoriske hentydning og sammenstilling. Brahminismen (fra villsvinets eller *varaha’s* kalpa) har nedkjempet Buddhas religion i India og feid den bort. Derfor sies Buddha, som identifiseres med sin religion, å ha dødd fra virkningene av å spise villsvinets kjøtt. Alene tanken at han som etablerte den strengeste vegetarianisme og respekt for dyrenes liv, som også nektet å spise egg som *bærere av latent, fremtidig liv* – skulle dø av forspising av kjøtt, er en absurd selvmotsigelse som har forvirret mer enn en orientalist. Men denne forklaring som avslører allegorien forklarer det hele. Varaha er imidlertid intet vanlig villsvin og synes opprinnelig å ha betydd et antediluviansk sjødyr, som ”gledet seg over å leke i vannet”. (*Vayu Purana*.)

”Yudishthira² født på fjellet med de hundre toppene ved verdens ytterkant, *hvor ingen kan nå*” og ”straks etter flommen”. (Se *Royal Asiat. 9. bind, side 346.*) Vi vet ikke om noen flom 3.102 f.Kr. Ikke engang Noahs, for ifølge jødisk-kristen tidsregning fant den sted i år 2.349 f.Kr.

Dette henviser til en esoterisk tidsinndeling og et mysterium som forklares annetsteds og som derfor kan utelates her. Her er det tilstrekkelig å tilføye at alle Wilforder, Bentleyer og andre selvbestalte Ødipuser innen den esoterisk-hinduiske kronologi har tatt sørgelig feil. Ingen av våre meget lærde orientalistere har maktet å beregne noen av de fire tidsaldrene, eller manvantaraene. Isteden har de kuttet den gordiske knute ved å påstå at det hele er innbilninger fra brahminenes side. La så være, og la de store lærde hvile i fred. Disse ”innbilninger” er gitt med et esoterisk tillegg i de innledende bemerkningene til del 4.

La oss imidlertid klarlegge de tre typer *pralaya* og den *folkelige* oppfatning av dem. For en gangs skyld svarer den til esoterismen.

Om den *pralaya* som etterfølger de fjorten manvantaraene, som styres av like mange Manuer, hvorefter Brahmås oppløsning inntreffer, sies det i *Vishnu Purana* i sammendratt form at ”ved slutten av fire tidsaldres tusener perioder, som utgjør en Brahmås dag, er jorden nesten utkjørt. Den evige Avyaya (Vishnu) antar da Rudras (ødeleggeren Shivas) karakter og forener alle sine skapninger i seg selv. Han overgår til solens syv stråler og drikker opp alt vannet på kloden; han får all fuktighet til å fordampe og tørker dermed opp hele jorden. Hav og elver, fosser og små bekker, alt fordamper. Når de syv stråler blir tilført rikelig fuktighet, utvider de seg og blir syv soler, og de setter til sist verden i brann. Hari, ødeleggeren av alle ting, som er *Kalagni*, ”tidens flamme”, fortærer til sist jorden. Så blir Rudra til Janardana og utånder skyer og regn.”

Det finnes mange slags *pralayaer*, men tre hovedtyper omtales særlig i gamle hindubøker. Blant disse, som Wilson viser kalles den første NAIMITTIKA,³ ”tilfeldig” eller ”episodisk”, forårsaket av intervallene for ”Brahmås dager”. Det er ødeleggelsen av skapninger, av alt som lever og har form, men ikke av den substans som forblir i *status quo* inntil denne ”natt” avløses av en NY DEMRING. Den andre kalles PRAKRITIKA og inntreffer ved slutten av Brahmås tidsalder eller liv, da alt som eksisterer oppløses i det primære element, for å bli anvendt til nye former ved slutten av denne enda lengre natten. Men den tredje, *Atyantika*, gjelder ikke verdener eller universet, men bare noen menneskers individualiteter. Den er dermed en individuell *pralaya* eller NIRVANA, og for de som har nådd denne finnes det ingen fremtidig eksistens eller gjenfødelse før etter *maha-pralayaen*. Denne siste natten, som varer gjennom 311.040.000.000.000 år, og som kan forlenges til det dobbelte om den heldige *Jivanmukti* når nirvana i et tidlig stadium av manvantaraen, er lang nok til å bli betraktet som *evig* om ikke endeløs. *Bhagavata* (XII, iv, 35) omtaler en fjerde type *pralaya*, *Nitya* eller konstant oppløsning og forklarer den som den forandring som umerkelig skjer med alt i dette universet fra kloden ned til atomet, uten opphør. Det er vekst og forfall (liv og død).

Når *maha-pralayaen* inntreffer, søker innvånerne av Swar-loka (de øvre sfærer), som blir forstyrret av verdensbrannen, tilflukt i Maharloka ”blant pitriene, sine forfedre, Manuene, de syv rishiene og de ulike ordener av himmelske ånder og guder. Når de har nådd dette sted, migrerer alle nevnte vesener i sin tur fra Maharloka og begir seg til Jana-loka i ”*sine subtile former, forutbestemt til å bli legemliggjort med samme egenskaper som tidligere, når verden blir fornyet ved begynnelsen av den etterfølgende kalpaen.*” (Vayu Purana.)

” . . . Disse skyene, veldige og tordnende, oppfyller hele rommet (Nabhas-tala)”, fortsetter Vishnu Purana (VI, iii). ”Ved å slippe fra seg store vannmengder, kveler skyene de fryktelige flammene. Deretter lar de det regne uavbrutt i hundre (guddommelige) år og oversvømmer hele verden (solsystemet). Regnet, med dråper så store som terninger, sprer seg utover jorden og fyller midtregionen (*Bhuvaloka*) og oversvømmer himmelen. Verden er nå innhyllet i mørke og alle levende og ikke-levende har for-

² Ifølge oberst Wilford sluttet den ”store krigen” i år 1370 f.Kr. (Se *A.R. bind 9, 116.*) og ifølge Bentley i år 575 f.Kr.!! Vi kan muligens håpe at Mahabharata-diktene blir funnet før slutten av dette århundret med påstand om at de skiller den store Napoleons kriger.

³ Innen *Vedanta* og *Nyaya* blir ”nimitta” (derav ”Naimittika”) anvendt som den *virkende* årsak, i motsetning til *upadana* som er den fysiske eller materielle årsak. Innen Sankya er *pradhana* som årsak underordnet Brahmâ, eller Brahmâ selv er en årsak, som er overordnet Pradhana. Derfor er ikke ”tilfeldig” korrekt oversatt og burde som noen forskere har foreslått, blitt oversatt med den ”ideale” årsak. Selv *reell* årsak ville vært bedre.

svunnet, og skyene fortsetter å regne” . . .”og Brahmås natt hersker suverent over ødeleggelsenes skueplass . . .”

Dette er hva vi ifølge den esoteriske lære kaller en ”sol-pralaya”. Når vannene har nådd opp til de syv rishiers område, og verden (vårt solsystem) er ett hav, stopper stigningen. Vishnus ånde blir en sterk vind, som blåser i enda hundre (guddommelige) år inntil alle skyene er utspredd. Så blir vinden absorbert og ”DET, som alle ting kommer fra, herren som gir alt eksistens, han som er ufattbar, uten begynnelse, universets begynnelse, hviler i dypets midte, sovende på Sesha (uendelighetens slange). Adikrit (skaperen ?) Hari sover på rommets hav i form av Brahmâ – priset av Sanaka⁴ og *siddha* (helgenene) i Jana-loka, som de hellige innvånerne av Brahmâ-loka mediterer på, lengtende etter den endelig frigjørelsen – i en tilstand av mystisk søvn, den himmelske personifikasjon av sine egne illusjoner . . .” Dette er *Pratisanchara* (oppløsningen ?), som kalles tilfeldig fordi *Hari* er dets tilfeldige (ideelle) årsak . . .⁵ Når den universelle ånd våkner, gjenopplives verden. Når han lukker sine øyne, faller alle ting i en tilstand av mystisk søvn. På samme måte utgjør 1000 store tidsaldre en Brahmås dag (i originalen er det Padma-yoni, det samme som *Abjayoni* – ”lotos-født”, ikke Brahmâ), og natten utgjør samme periode. ”Idet den ufødte våkner ved slutten av sin natt . . . skaper han universet på ny . . .” (*Vishnu Purana*.)

Dette er en ”tilfeldig” pralaya, men hva er elementenes oppløsning? ”Når alle verdener og Patalas (helvete) er lagt øde ved tørke og ild”, sier Parasara til Maitreya⁶, ”så starter oppløsningen av elementene. Først sluker vannet jordelementets egenskaper (som er grunnlaget for luft). Når jorden har mistet disse egenskapene, forødes den og blir ett med vannet. Når universet således er gjennomtrengt av vannelementets bølger, blir dets grunnleggende smak oppslukt av ilden . . . og dermed forsvinner også vannet . . . og blir ett med ilden. Universet er da fullstendig fylt av (den eteriske) ilden, som gradvis sprer seg over hele verden. Når rommet er én flamme, bemektiger vinden seg dens grunnleggende egenskap eller form, som er årsak til lyset, og når denne trekkes ut (*pralina*) blir alt av luftens natur. Når formens grunnlag er ødelagt, og *Vibhavasu* (ild ?) berøves sitt grunnlag, slukker luften ilden og sprer seg gjennom rommet, som er berøvet sitt lys etter at ilden er forsvunnet i luften. Så utvider luften, ledsaget av lyd, som er eterens kilde, seg overalt gjennom ti regioner . . . inntil eteren oppnår luftens sammenhengskraft (*sparsa* – berøring), dens grunnleggende egenskap. Ved tapet av denne ødelegges luften og KHA står tilbake i uberørt tilstand. Den eksisterer uten form, smak, berøring (*sparsa*) og luft, legemlig (*murtimat*) og enorm og gjennomtrenger hele rommet. Så sluker opphavet (numenon?) til elementene (*bhutadi*) lyden (kollektivt *demiurgos*), og Dhyan-Chohanenes hærskarer og alle eksisterende elementer⁷ smelter på et øyeblikk sammen med sitt opphav. Det primære elementet, bevissthet, sammen med *tamasa* (åndelig mørkhet), blir oppløst av MAHAT (det universelle intellekt), hvis karakteristiske egenskap er *buddhi*, og jord og mahat er universets indre og ytre grenser.” Som (i begynnelsen) ”blir praktis (naturens) syv former regnet fra mahat til jord, og på samme måte inngår disse syv suksessivt i hverandre.”⁸

”Brahmås egg (sarva-mandala) oppløses i det vann som omgir det, med dets syv soner (*dwipas*), syv hav, syv regioner og deres fjell. Vannets grunnlag drikkes av ilden, ilden (dens grunnlag) absorberes av luften, luften blander seg med eter (akasha), *bhutadi* (opphavet eller mer *årsaken* til det primære elementet) sluker eteren og blir selv ødelagt av mahat (det store, universelle sinn), som sammen med alle disse gripes av praktis og forsvinner. Praktis er essensielt det samme, enten det er differensiert eller udifferensiert, men det differensierte blir til slutt absorbert i det udifferensierte. PUMS (*ånden*) er også en, ren, uforgjengelig, evig og alt-gjennomtrengende og er en del av den høyeste ånd som finnes i

⁴ Lederen for *Kumaraene* eller jomfruguden (en dhyan chohan), som nekter å skape. En prototyp på st. Mikael, som også nektet.

⁵ Se de avsluttende linjene i § 4. Kaos – theos – kosmos.

⁶ Disse utsikter passer neppe den kristne teologi, som foretrekker et evigvarende helvete for sine tilhengere.

⁷ Begrepet ”element” må her forstås ikke bare å bety de synlige og fysiske elementer, men også de Paulus kalte elementer – de åndelige, intelligente krefter – engler og demoner i deres manvantariske former.

⁸ Når denne beskrivelsen med sin esoteriske betydning blir korrekt forstått av orientalistene vil det bli avdekket at denne kosmiske korrelasjon av verdenselementene kan forklare korrelasjonen av fysiske krefter bedre enn vi i dag kjenner. Uansett vil teosofene mene at praktis har *syv former* eller prinsipper, ”regnet fra manas til jord”. ”Vannene” betyr her den mystiske ”moder”, den abstrakte naturs livmor, hvor det manifesterte univers fødes. De syv ”sonene” henviser til den syvfoldige inndelingen av universet, eller numenon for de krefter som fremkaller det. Det hele er allegorisk.

alle ting. Denne ånden (*sarvesa*) som er noe annet enn (den legemlige) ånden, og som ikke har noen egenskaper som navn, art (*naman* og *jati*, eller *rupa*, og derfor form mer enn art) eller liknende, gjenstår som eneste eksistens (SATTA) . . . Prakriti og purusha oppløses til sist i den HØYESTE ÅND . . .” (Fra *Vishnu Purana*. Wilsons misforståelser er her korrigeret og de opprinnelige ordene er satt i parenteser.)

Dette er den endelige PRALAYA⁹ – kosmos’ død, hvorefter dens ånd hviler i nirvana, eller i DET hvor det verken er dag eller natt. Alle de andre pralaya-ene er periodiske og etterfølger suksessivt manvantaraene, slik natten følger dagen for enhver menneskelig skapning, dyr og plante. Skapelsesperioden for *livene* i kosmos har utløpt, da energien fra det manifesterte ”ordet” har sin vekst, kulminasjon og tilbakegang, slikt alle midlertidige ting har, uansett hvor lenge de varer. Som numenon er den kreative kraften evig, men som en fenomenal manifestasjon med sine aspekter har den en *begynnelse*, og må derfor ha en slutt. Gjennom et slikt intervall har den sine aktivitets- og hvileperioder. Og disse er ”Brahmås dager og netter”. Men Brahma, numenon, hviler aldri, da DET aldri endres og alltid ER, selv om DET ikke kan sies å være noe sted . . .

De jødiske kabbalistene følte nødvendigheten av at en evig, uendelig guddom innehadde denne *uforanderligheten* og anvendte derfor den samme tanke på den antropomorfiske gud. Fremstillingen er poetisk og meget tiltalende. I *Zohar* kan vi lese:

”Da Moses hadde nattevåk på Sinaifjellet sammen med guddommen, som var skjult for hans åsyn av en sky, ble han overveldet av stor frykt og spurte plutselig: Herre, hvor er du . . . sover du, herre? Og *ånden* svarte ham: Jeg sover aldri. Skulle jeg sovne bare et øyeblikk FØR MIN TID, ville hele skapelsen oppløse seg på et øyeblikk.”

”*Før min tid*” er meget tankevekkende. Det viser at Moses’ Gud, likesom den maskuline Brahmâ, er et substitutt og et aspekt av DET som er uforanderlig og derfor ikke kan ta del i ”dagene” og ”nettene” eller være involvert verken i reaksjon eller oppløsning.

Mens de østlige okkultister har syv fortolkningsmåter, har jødene bare fire – nemlig, den real-mystiske, den allegoriske, den moralske og den litterære eller *pashut*. Den siste er nøkkelen til de esoteriske kirkene og derfor ikke verd å diskutere. Her følger flere sitater, som om de leses med den første eller mystiske nøkkel, viser at de alle hviler på samme grunnlag. De er hentet fra T. Myer’s utmerkede bok om kabbalistiske verker som han har studert inngående. Jeg gjengir *ordrett*:

”*B’raisheeth barah elohim ath hash ama yem v’ath haa’retz* – dvs. I begynnelsen skapte Gud(ene) himlene og jorden – hvor meningen er: de seks skapende sefirot,¹⁰ som B’raisheeth står over, *tilhører alle de lavere*. Det skapte seks (og) på disse hviler alle ting. Og disse beror på *kraniets syv former* opp til den høyeste høyhet. Og den andre ”jorden” tas ikke med i beregningen, og derfor er det blitt sagt: Og fra den (denne jorden), som var forbannet, utgikk det. . . Den (jorden) var uten form og tom, og mørket rådde over avgrunnen, og Elohim’s ånd . . . åndet (*me’ racha phath*) – dvs. svevet, ruget, beveget seg . . . Tretten beror på den høyeste verdighets tretten (former). Seks tusen år tilknyttes (henvises det til) i de seks første ordene. Det syvende (tusen, årtusen) over det (den forbannede jorden) er det som er sterkt i seg selv. Og det ble lagt helt øde i løpet av tolv timer (en . . . dag) slik det er skrevet. . . På den trettende, skal Den (guddommen) gjenopprette alt . . . og alt skal bli fornyet som før, og alle de seks skal fortsette . . . osv.” (*Qabbalah*, s. 233, fra *Siphrah Dzeniuta*, kap.1, § 16, s. 9.)

De ”skapende sefirot” er de seks Dhyan-Chohaner, eller Manuer, eller Prajapati, hvis syntese er ”B’raisheeth (den første utstrømning eller *logos*), og som derfor kalles byggmesterne for det lavere

eller fysiske univers”, som tilhører det lavere. Disse seks hvis essens er *den syvende* – er den *upadhi* eller den basis og grunnstein, som det objektive univers er bygget på, alle tings *numenon*. Derfor er de også naturens krefter, de syv engler foran tronen, det sjette og syvende prinsipp i mennesket; den syvfoldige kjedes åndelige, psykiske og fysiske sfærer, rotasene, osv., osv. De er alle ”avhengige av kraniets syv former” opp til den høyeste. Den ”*andre jorden*” kommer ikke i beregning” fordi det ikke *fantas noen jord* men bare kaos eller rommets avgrunn, og det paradigmatisk eller planlagte univers hvilte bare i tankene til OVERSJELEN, som ruget over den. Formuleringen ”forbannet” er her meget misvisende, for det som menes her er *dom* eller *skjebne*, eller *den omstendighet som sendte den frem* i objektiv tilstand. Det fremgår ved at denne ”jord” som er ”forbannet” blir beskrevet som ”tom

⁹ Da det er *maha*, den store, eller den såkalte *endelige* PRALAYA som her er beskrevet, så opptas alt i sitt opphavelige ENE element – hvor ”selv Gudene, Brahmâ og alt annet” sies å dø og forsvinne ved denne lange NATTEN.

¹⁰ ..som kalles ”byggmesterne” i Dzyans bok.

og uten form”, i hvis avgrunnsdyp Elohim (kollektive logoi) ”ånde” frembrakte eller avbildet den første guddommelige FORESTILLING av de forestående ting. Denne prosessen gjentas etter enhver *pralaya* før begynnelsen av en ny manvantara eller periode med sansende, individuelle vesener. ”Tretten beror på tretten former” henviser til de tretten periodene som personifiseres ved tretten Manuer, med Swayambhuva som den fjortende (13 istedenfor 14 er ytterligere et *slør*); de fjorten Manuene som regjerer innen perioden for en Mahayuga, en Brahmås ”dag”. Disse (tretten-fjorten) for det objektive univers beror på de tretten (fjorten) *paradigmale, ideale* former. Meningen med de ”seks tusen årene” som ”henger på de første seks ordene” må igjen søkes i den indiske visdom. De henviser til de opphavelige seks (syv) ”Edoms konger”, som symboliserte vår kjedes verdener (eller sfærer) gjennom første runde og likeledes de opphavelige menneskene i denne runden. De er de syvfoldige *pre-adamittiske* (eller før den tredje, *atskilte* rase) første rotrase. Da de var *skygger* og sanseløse (de hadde ennå ikke spist av kunnskapens tre), kunne de ikke se *Pargufim*, eller ”ansikt kunne ikke se ansikt” (de opphavelige menneskene hadde ikke bevissthet). ”Derfor døde de (syv) opphavelige kongene, dvs. de ble tilintetgjort (se *Sepherah Djenioutha*). Men hvem er de? De er de konger som er ”de syv rishier, visse (sekundære) guddommeligheter, Sakra (Indra), Manu og kongenes sønner, som *ble skapt og forsvant på en periode*”, som det sies i Vishnu Purana (1. bok, 3. kap.) For den syvende (”tusen”) (*ikke den eksoteriske kristendommens tusenår, men det som gjelder menneskets skapelse*) representerer både ”skapelsens syvende periode”, da det fysiske menneske ble skapt (Vishnu Purana) og det syvende prinsipp – både makrokosmisk og mikrokosmisk – men også *pralayaen* etter den syvende periode, ”natten” som har like lang varighet som en Brahmås ”dag”. ”I løpet av tolv timer ble den lagt helt øde, som det er skrevet.” Det er i den trettende (to ganger seks og syntesen) at alt skal gjenopprettes ”og de seks vil fortsette.”

Forfatteren av *Qubbalah* bemerker således helt korrekt at ”Lenge før hans (Ibn Gebirol’s) tid . . . flere århundrer før den kristne æra, fantes det i Sentral-Asia en ”visdomsreligion”, hvis rester senere fantes blant de lærde i det gamle Egypt, i det gamle Kina, blant hinduene, osv. . . .” og at . . . ”Kabbalalen opprinnelig stammer fra ariske kilder, gjennom Sentral-Asia, Persia, India og Mesopotamia, for Abraham og mange andre kom til Palestina fra Ur og Haran” (s. 221). Dette var også C.W. King, forfatteren av ”The Gnostics and their Remains”, helt overbevist om.

Vamadeva Modelyar (*Modely*) beskriver den kommende ”natt” meget poetisk. Selv om den er inn tatt i *Isis Unveiled* er den verd å gjentas.

”Merkelige lyder høres, de kommer fra alle kanter . . . De varsler Brahmås natt. *Skumringen stiger i horisonten*, og solen passerer forbi Makaras ¹¹ trettende grad og vil ikke lenger rekke frem til *Minas* tegn.¹² Guruene i pagodene, som er oppnevnt til å vokte over *rasi-chakr*,¹³ kan nå kaste sine sirkler og instrumenter, for de er ikke lenger til noen nytte.

Gradvis blekner lyset, heten avtar, ubebodde områder øker på jorden, luften blir mer og mer fortennet; vannenes kilder tørker inn, bølgene forsvinner fra de store elvene, havene viser sin sandaktige bunn og plantene dør. Mennesker og dyr avtar daglig i størrelse. Livet og bevegelsen mister sin kraft, planetene kan knapt gravitere i rommet, og de slukker en etter en, som en lampe tjeneren ikke lenger etterfyller. Sourya (solen) blafrer og slukner, materien oppløses (*pralaya*). Brahmâ går tilbake til Dayus, den skjulte Gud, da hans oppdrag er fullført og han faller i søvn. Nok en dag er omme, natten begynner og fortsetter frem til neste daggry.

Og igjen trer frøene til alt som eksisterer inn i hans tankes gylne egg, som den guddommelige Manu forteller oss. Gjennom hans fredfulle hvile opphører alle levende vesener, som er utrustet med aktivitetens prinsipp, med sine funksjoner, og alle følelser (*manas*) sovner. Når de alle er absorbert i den HØYESTE SJEL, sover denne sjelen for alle vesener i fullstendig hvile inntil den antar form igjen og våkner fra sitt primitive mørke.”¹⁴

Da ”*Satya-yuga*” alltid er den første av fire yuga-tidsaldre, er *Kali-yuga* alltid den siste. *Kali-yuga* hersker nå fullstendig i India og synes å gjøre det samme i de vestlige landene. Uansett er det bemerkelsesverdig hvor profetisk om omtrent alle ting forfatteren av Vishnu Purana var, da han forhåndsfortalte Maitreya om noen av *Kali-yugaens* mørke innflytelser. For etter å ha sagt at ”barbarene” vil bli herrer over Indus bredder, over Chandrabhaga og Kasmir, tilføyer han:

¹¹ Steinbukkens..

¹² Fiskene

¹³ Zodiakken

¹⁴ Se Jacquolliot’s ”Les Fils de Dieu”; L’Inde des Brahmes, s. 230.

”Det vil finnes konger, som rår over jorden – med et ubehøvlet sinn, voldsomt temperament og som stadig er henfallen til falskhet og ondskap. De vil bringe død over kvinner, barn og kyr; de vil beslaglegge sine undersåtters eiendom og *begjære andres hustruer*. De vil ha ubegrenset makt, deres liv vil bli korte og deres begjær umettelig. . .Folk fra andre land vil blande seg med dem og følge deres eksempel, og da barbarene er mektige (i India) som følge av fyrstenes beskyttelse, mens renere stammer blir neglisjert, vil folket gå til grunne (eller som kommentaren fremstiller det: mlechshaene vil komme først og ariene sist)¹⁵ Velstand og gudsfrykt vil avta inntil verden vil bli helt fordervet. Bare eiendom vil sikre status, rikdom vil bli den eneste kilde for hengivenhet, lidenskap vil bli det eneste forenende bånd mellom kjønnene, falskhet vil bli eneste middel til suksess i rettsaker, og kvinner vil bare tjene som middel til sanselig nytelse . . .*Ytre forskjeller blir det eneste som skiller ulike grupper av mennesker* . . .en rik mann vil bli betraktet som ren, uærlighet (*anyaya*) vil bli det universelle middel til selvpopholdelse, svakhet grunnen til avhengighet, trusler og overmøt vil tre i stedet for lærdom, frisinnethet vil bli hengivenhet, gjensidig enighet ekteskap og fine klær verdighet. Den sterkeste vil regjere. Folket som ikke blir i stand til å bære de store byrdene, *khara bhara* (skattene), og vil søke tilflukt i dalene . . .Gjennom kalitidsalderen vil forfallet derfor stadig gripe om seg, inntil den menneskelige rase nærmer seg sin tilintetgjørelse (*pralaya*) . . .Når slutten av kalitidsalderen er nær, vil en del av det guddommelige vesen som eksisterer, med sin egen åndelige natur (*Kalki Avatar*). . .stige ned på jorden . . .utrustet med de åtte overmenneskelige egenskapene . . .Han vil gjenopprette rettskaffenheten på jorden, og de som lever på slutten av kaliyuga vil få sine sinn vekket og det vil bli klart som krystall. De mennesker som således er forandret . . .*vil bli menneskelige frø* og skal føde en rase som skal følge krititidsalderens lover, en renhetens tidsalder. Som det er sagt. Når solen og månen og det lunare stjernebilde Tishya og planeten Jupiter er i samme hus, vil krita- (eller satya-) alderen vende tilbake.

To personer, Devapi fra Kuruslekten og Moru fra Ikshwakufamilien, som oppholder seg i Kalapa,¹⁶ fortsetter å leve gjennom de fire tidsaldrene. De vil vende tilbake ved begynnelsen av krititidsalderen . . .Moru,¹⁷ sønn av Singhu lever fremdeles ved hjelp av yogaens kraft . . .og vil gjenopprette solardynastiets kshattriya-rase.¹⁸ (*Vayu Purana*, 3, s. 197.)

Uansett om denne siste profeti er sann eller ikke, så er kali-yugas *velsignelser* godt beskrevet og passer utmerket selv med det vi ser og hører i Europa og andre siviliserte og kristne land ved slutten av det 19. og ved begynnelsen av det 20. århundre i denne OPPLYSNINGENS store tidsalder.

¹⁵ Hvis dette ikke er profetisk, hva er da profetisk?

¹⁶ Matsya Purana oppgir Katapa.

¹⁷ Max Müller oversetter navnet med Morya av Morya-dynastiet, som Chandragupta tilhørte (se sanskritlitteraturen). De ti Morya- (eller Maureya-) dynastiene omtales i Matsya Purana, kap. 272. I samme kapittel sies det at Morya en dag vil regjere over India etter om mange tusen år å ha gjenopprettet Kshattriya-rasen. Bare dette regimet vil bli rent åndelig og ”ikke av denne verden”. Det vil bli neste avatars kongedømme. Oberst Tod tror navnet Morya (eller *Mayreyas*) er en forvrengning av Mori, en rajput-stammen, og noen kommentarer om Mahavansa tror noen fyrster har antatt navnet Maurya fra byen som kalles Mori, eller som professor Max Müller anvender, Morya-Nagara, som er mer korrekt etter det opprinnelige Mahavansa. Vår broder, Devan Badhadur R. Ragoonath Rao i Madras, har informert oss om at Vachaspattya, et sanskriteksikon, plasserer Katapa (Kalapa) på den nordlige siden av Himalaya og derfor i Tibet. Det samme fremgår i 12. kapittel av Bhagavat, 3. bind, s. 325.

¹⁸ Vayu Purana sier at Maru vil gjenetablere Kshattriya i den nittende kommende yuga. (Se ”*Five years of Theosophy*”, s. 483. ”*The Moryas and Koothoomi.*”)

§ 8. LOTUSEN, ET UNIVERSELT SYMBOL.

Det finnes ingen gamle symboler, som ikke er har en dyp og filosofisk betydning, og deres viktighet og betydning øker med deres alder. Blant slike symboler hører LOTUSEN. Det er en blomst som er hellig både for naturen og dens guder. Den representerer det abstrakte og konkrete univers og står som symbol for de produktive krefter, både av åndelig og fysisk natur. Den har vært helligholdt fra de eldste tider av de ariske hinduene, egypterne og buddhistene, i Kina og i Japan og benyttet som et kristent symbol både av grekerne og de romerskkatolske kirkene, som gjorde den til en budbringer som de kristne nå gjør, som har erstattet den med vannliljen.¹ Den hadde og har fremdeles en mystisk betydning som er felles for alle jordens folkeslag. Vi henviser leseren til William Jones.² For hinduene er lotusen symbol for naturens produktive krefter, ved hjelp av ild og vann (ånd og materie). ”O, du evige”, sier et vers i Bhagavad Gita, ”jeg ser skaperen Brahm på sin trone i deg over lotusen!”, og W. Jones viser, som allerede registrert i sangene, at lotusens frø, selv før de modner, inneholder perfekt formede blader, en miniatyrform av det som en dag vil bli som fullvoksen plante. I India er lotusen et symbol for den fruktbare jorden og dessuten Merufjellet. De fire englene eller åndene på himmelens fire hjørner (maharajaraene) står hver med en lotus. Lotusen er tofoldig for den guddommelige og menneskelige hermafroditt og er så å si dobbeltkjønnet.

Ildens ånd (eller varme), som vekker, befrukter og utvikler alt (fra sin ideale prototyp) til konkret form, som fødes av VANN eller av urjorden, utviklet ifølge hinduene Brahmâ. Lotusblomsten, som fremstilles å vokse ut av Vishnus navel – den gud som hviler på rommets vann på evighetens slange – er det mest maleriske symbol som noensinne er laget: universet som utvikles fra sentralsolen, PUNKTET, det alltid skjulte frø. Lakshmi, som er Vishnus kvinnelige aspekt,³ og som også kalles *Padma*, lotusen, fremstilles likeledes ved ”skapelsen” å flyte på en lotusblomst og ved ”kjerningen av havet” i rommet å oppstå fra ”melkehavet” som Venus fra skummet.

...plassert på en lotus
steg skjønnhetens lyse gudinne,
den makeløse Sri,
ut av bølgene . . .

...synger en engelsk orientalist og dikter (Monier Williams).

Den underliggende tanke med dette symbolet er meget vakker og viser dessuten at alle religiøse systemer har samme opphav. Enten det er lotusen eller vannliljen så angir den en og samme filosofiske ide – at det objektive er oppstått av det subjektive, eller at den guddommelige tanke har passert fra abstrakt til konkret eller synlig form. For så snart MØRKET – eller det som er uvitenhetens ”mørke” – har forsvunnet i sitt eget rike av evig lys og dermed åpenbart den guddommelig manifesterte tanke, blir de kreative logoi's forståelse åpnet, og de ser i den ideale verden (som inntil da har vært skjult i den guddommelige tanke) arketypiske former for alt, og starter med å kopiere og bygge eller skape på grunnlag av disse modellene forgjengelige og transcendentale former.

¹ Innen den kristne religion holder erkeengelen Gabriel en stilk med vannliljer i sin hånd i alle bilder av bebudelsen for jomfru Marie. Stilken symboliserer ild og vann, eller forestillingen om skapelse og formering, *nøyaktig den samme forestilling som lotusen* i Bodhisattvas hånd, som forteller Maha-Maya, Gautama's mor, om fødselen til verdensfrelseren Buddha. Egypterne fremstilte stadig Osiris og Horus sammen med lotusblomsten, hvor de to er sol- eller ildguder. (Den hellige ånd fremstilles fremdeles som ”ildtunger”).

² Se William Jones' ”Dissertations Relating to Asia”.

³ Lakshmi er Venus – Afrodite, og som henne fødes hun av havets skum med en lotus i sin hånd. I Ramayana kalles hun Padma.

På dette trinn i evolusjonen, er ikke demiurgen⁴ ennå arkitekten. Født i handlingens første daggry må han først oppfatte planen for å realisere de ideale former som ligger skjult i den evige tankes skjød, slik de fremtidige lotusblader med de feilfrie kronbladene er skjult i plantens frø . . .

I 81. kapittel av *Ritualet (Dødeboken)* som kalles "Lotusens forvandling", utbryter guden, som kommer til syne som et hode fra denne blomsten: "Jeg er den rene lotus, som utgår fra den lysende. . . Jeg bringer et budskap fra Horus. Jeg er den rene lotus som kommer fra solens område . . ."

Lotusforestillingen kan spores selv i det elohistiske 1. kapittel av skapelsesberetningen, som anført i *Isis*. Det er her vi må se etter opphavet og forklaringen på verset i den jødiske kosmologi som lyder: "Og Gud sa, la jorden frembringe . . . frukttrær som gir frukt av sitt slag med frø i seg selv." I alle de opprinnelige religionene er "Faderens sønn" den kreative gud, dvs. hans tanke er gjort synlig, og før den kristne tid, fra hinduenes Trimurti og ned til de tre kabbalistiske skriftenes hoder som jødene forklarer, var alle folkeslags treenige gud fullt ut definert og konkretisert i dets allegorier.

Dette er den kosmiske og ideale betydning av dette store symbolet blant Østens folk. Men anvendt til praktisk eller eksoterisk gudsdyrking – som også hadde sitt esoteriske symbol – ble lotusen med tiden bærer av og inneholdende en mer jordisk ide. Ingen dogmatisk religion har noensinne unngått å få tilført et seksuelt element og ennå i dag besudler dette grunnideens moralske skjønnhet. Det følgende er gjengitt fra det samme kabbalistiske manuskript som vi flere ganger har sitert:

Den samme betydning hadde lotusen som vokste i Nilens vann. Dens vekstform gjorde den spesielt anvendelig som symbol for forplantende aktiviteter. Lotusens blomst, som er bærer av det formerende frø etter som det modnes, er forbundet med et navlestrenglignende feste til moder jord, eller Isis' livmor, via den lange strenglignende stilken. Intet kan være tydeligere enn dette symbolet, og for å gjøre det fullkomment i sin tilsiktede betydning er ofte et barn plassert i eller utgår fra blomsten.⁵ Osiris og Isis, Kronos' eller den endeløse tids barn, blir i utviklingen av sine naturkrefter i dette bildet menneskenes foreldre med navnet Horus . . ." (Se § 9. "Månen, Deus Lunis, Phoebe.")

Vi kan ikke legge for stor vekt på bruken av denne forplantende funksjon som grunnlag for et symbolsk og vitenskapelig språk. Ved å tenke på denne ideen ledes man straks til å reflektere over den kreative årsak. Man kan observere at naturen har skapt en vidunderlig, levende mekanisme som styres av en forbundet levende sjel, hvor livsutviklingen og sjelens historie med henblikk på hvorifra den kommer, hvor den er nå og hvordan den videreutvikles overstiger det menneskelige intellekts kapasitet.⁶ Den nyfødte er et stadig tilbakevendende mirakel, og et bevis på at intelligente, kreative krefter har vært i virksomhet innen livmorens verksted for å feste en levende sjel til en fysisk maskin. Dette forbausende, vidunderlige faktum knytter en hellighet til alt som er forbundet med forplantingsorganene, som bolig og sete for guddommens åpenbare konstruktive inngripen."

Dette er en korrekt fremstilling av den underliggende, gamle ideen og tidligere tiders filosofers rent panteistiske *upersonlige* og ærbødige oppfatning. Men dette gjelder ikke når den anvendes av en syndefull menneskehet til grove forestillinger om personligheten. Ingen panteistisk filosof ville unngå å finne ovenstående bemerkninger, som representerer den jødiske symbologiens antropomorfisme, annet enn farlige for en sann religions hellighet og bare egnet for en materialistisk tidsalder, som er en direkte virkning og et resultat av en slik antropomorfisk holdning. For denne gjennomsyrrer hele ånden og

⁴ Innen esoterisk filosofi betraktes demiurgen eller *Logos* som SKAPEREN som et abstrakt begrep, som for eksempel "armé". Da dette er et altomfattende begrep for en gruppe aktive krefter og arbeidende enheter - soldatene – så er demiurgen en kvalitativ samling av en mengde skapere og byggere. Den store orientalisten Bornouf har oppfattet dette perfekt ved å si at Brahmâ skaper *ikke* jorden noe mer enn resten av universet. "Etter å ha utviklet seg fra verdenssjelen og atskilt seg fra den første årsak, utsondrer og frembringer han hele naturen fra seg selv. Han står ikke ovenfor den men er involvert i den. Brahmâ og universet danner et vesen, hvor enhver partikkel i sin essens er Brahmâ selv og har utgått fra ham."

⁵ I de indiske Puranaene er det Vishnu som den første og Brahmâ som den andre logos, eller de ideale og praktiske skapere, som henholdsvis fremtrer som den som skaper lotusen og den som fremtrer fra den.

⁶ Men ikke de oppøvde psykiske evnene til en som er innviet i østlig metafysikk og naturens mysterier. Det er tidligere tiders profane som har degradert det rene ideal om kosmisk skapelse til et symbol for ren menneskelige reproduksjon og de seksuelle funksjoner. Det er den esoteriske lære og fremtidens innvidde som vil få i oppdrag å gjenopprette den opprinnelige oppfatning, som er blitt så sørgelig vanhelliget ved de teologiske og kirkelige religionsforkynners grove anvendelse innen eksoteriske dogmer og personbeskrivelser. Den tause tilbedelse av den abstrakte eller *numenale* natur, den eneste guddommelige manifestasjon, er menneskehetens eneste foredlende religion.

essensen i det gamle testamentet. ”Derfor”, fortsetter manuskriptet med omtalen av symbolismen i Bibelens billedspråk:

Livmorens lokalisering må betraktes som DET ALLER HELLIGSTE STED, et SANCTUM SANCTORUM, DEN LEVENDE GUDS *SANNE* TEMPEL. Mannen har alltid betraktet besittelsen av kvinnen som en essensiell del av seg selv, å gjøre to til ett, som han sjalu har vaktet over som noe hellig. Selv den del av det vanlige huset eller hjemmet som var avsatt for hustruen, ble kalt *penetralia*, det hemmelige eller hellige, og metaforen om det helligste av det hellige innen gudshus ble hentet fra forestillingen om forplantingsorganenes hellighet. I ekstrem form er denne metaforen for denne del av huset i hellige bøker beskrevet som ”mellom husets lå”, og ideen er noen ganger utformet konkret ved at kirkenes store døråpninger er plassert på innsiden av flankerende støttepilarer.

Ingen slik ”ekstrem form” forekommer noen gang blant de opprinnelige ariene. Det fremgår av det faktum at i deres kvinner i den vediske perioden ikke ble plassert atskilt fra mennene i *penetralia* eller ”zenanaer”. Deres atskillelse begynte etter at muhammedanerne – som etter de kristne geistlighet var de nærmeste arvtagere til den hebraiske symbolikk – hadde erobret landet og gradvis påtvunget sine normer og skikker på hinduene. Den før og etter-vediske kvinne var like fri som mannen og ingen uren jordisk tanke ble noensinne iblandet de tidlige arienes religiøse symboler. Ideen og dens anvendelse er rent semittisk. Det bekreftes av forfatteren av den nevnte meget lærde og kabbalistiske avsløring, idet han avslutter ovenstående sitat ved å tilføye:

Hvis man til disse organer som symboler for kreative, kosmiske formidlere knytter forestillingen om mål så vel som tidsperioder, ville virkelig bygging av templer som guddommens eller Jehovas boliger med den del som ble kalt det helligste av det hellige, eller det aller helligste sted, kunne hente sin benevnelse fra forplantingsorganenes anerkjente hellighet og betraktes både som symboler for mål som for kreative årsaker. For de tidligere tiders vise *fantes det intet navn, ingen forestilling og intet symbol for EN FØRSTE ÅRSAK.*

Avgjort ikke. Tenk aldri på den og la den for alltid være *navnløs*, som de tidlige panteistene gjorde, enn å degradere helligheten av dette *idealenes ideal* og dra dets symbol ned i slike antropomorfe former! Her ser man igjen den store avstanden mellom arisk og semittisk religiøs tenkning, to motsatte poler – åpenhet og hemmelighold. For brahminene, som aldri kunne forestille seg at menneskets naturlige formeringsevner kunne benevnes ”arvesynd”, var det en *religiøs plikt* å få en sønn. Når en brahmin i gamle dager hadde fullført sin oppgave som menneskelig skaper, trakk han seg tilbake til skogen og tilbrakte sine resterende dager i religiøs meditasjon. Han hadde utført sin plikt overfor naturen som et dødelig menneske og som medarbeider og derfor rettet han alle sine tanker mot den åndelig, udødelig delen av seg selv, idet han betraktes det jordiske som en ren illusjon, en flyktig drøm – som det er. Hos semittene var det annerledes. De oppfant en kjødets fristelse i Edens hage og lot sin Gud (esoterisk, fristeren og naturens hersker) *for alltid* FORBANNE en handling, som er en del av naturens logiske program.⁷ Alt dette eksoterisk ifølge den *tilslørte* og bokstavelige utforming av skapelsesberetningen og øvrige hebraiske tekster. Samtidig betraktet de *esoterisk* den antatte *synd* og FALLET som en så hellig handling at de valgte organet, redskapet for den *opphavelige synden*, som det mest egnede og helligste symbol for Gud, som fremstilles å ha brennemerket dets funksjoner som ulydighet og evigvarende SYND !

Hvem kan noensinne forstå det semittiske sinns paradoksale dybder? Og dette paradoksale element, *fratrukket* dets indre betydning, er nå fullstendig overført til kristen teologi og dogmatikk!

Om de tidlige kirkefedrene kjente den esoteriske betydning av det hebraiske gamletestamentet, eller bare noen få av dem visste om det, må ettertiden avgjøre. Men ett er i alle fall sikkert. Da det esoteriske i det nye testamentet svarer perfekt til de hebraiske mosebøkene, og da i tillegg et antall rent egyptiske symboler og hedenske dogmer – for eksempel treenigheten – er blitt kopiert og innført i de synoptiske evangeliene og i Johannesevangeliet, er det åpenbart at meningen med disse symbolene var kjent for forfatterne av nytestamentet, uansett hvem de var. De må også ha vært kjent med den egyptiske esoterismes autoritet, fordi de brukte flere av dens symboler som angir rent egyptiske oppfatninger og tro – etter deres ytre og indre mening – og som ikke finnes i den jødiske kanon. Et av disse er vannliljen i erkeengelens hånd i de tidlige fremstillingene av hans tilsynekomst for jomfru Maria.

⁷ Den samme forestilling kommer eksoterisk til uttrykk i forbindelse med utvandringen fra Egypt. Herren Gud utsetter farao for store påkjenninger og plager for at kongen som følge av denne avstraffelse skal gi hans ”utvalgte folk” enda en triumf.

Disse symbolske bildene er bevart frem til denne dag i billedbruken i greske og romerske kirker. Derfor gir vann, ild, korset så vel som duen, lammet og andre hellige dyr, med alle deres kombinasjoner, den samme esoteriske mening og må derfor rent faktisk være blitt akseptert som en forbedring av den rene jødedom.

Lotusen og vannet er blant de eldste symbolene og er etter sitt opphav rent ariske, selv om de er blitt felleseie gjennom den femte rase. La oss gi et eksempel. Bokstaver som tall var alle mystiske, både enkeltstående og i kombinasjoner. Det helligste av alle var bokstaven M. Den er både feminin og maskuling, eller androgyn, og er brukt til å symbolisere VANN, opphavelig det store dyp. Den er mystisk i alle språk, både østlige og vestlige og står som tegn for bølgene: . Både innen den ariske esoterisme så vel som på semittisk har denne bokstaven alltid symbolisert vann. På sanskrit betyr MAKARA – zodiakkens tiende tegn – en krokodille eller et vannuhyr som alltid assosieres med vann. Bokstavene MA er det samme som og korresponderer med tallet 5 – som er en kombinasjon av 2 – symbol for de to atskilte kjønn, og 3 – symbol for det tredje liv eller de to's avkom. Dette blir ofte fremstilt ved en *pentagon*, som er et hellig tegn og et guddommelig monogram. MAITREYA er det hellige navnet for den *femte* buddha og brahminenes *kalki* avatar – den siste MESSIAS som vil komme ved kulminasjonen av den store syklus. Det er også den første bokstav i det greske Metis eller *guddommelige visdom*; i *Mimra*, "ordet" eller *Logos*, og i *Mithras* (eller *Mihr*), *mysteriet* om *monaden*. Alle disse er født i og fra det store dyp og er sønner av *Maya* – *moderen*; i Egypt *Mut*, i Hellas *Minerva* (guddommelig visdom), *Maria* eller *Miriam*, *Myrrha* osv. den kristne *Logos'* moder, og *Maya*, Buddhas mor. *Madhava* og *Madhavi* kalles de viktigste guder og gudinner i det hinduiske panteon. Til sist er *Mandala* på sanskrit "en sirkel" eller en sfære (de ti delene av *Rig Veda*). De aller helligste navnene i India begynner vanligvis med denne bokstaven – fra *Mahat*, det første manifesterte intellekt, og *Mandara*, de store fjellene som gudene brukte for å kjerne *havene*, ned til *Mandakin*, den himmelske *Ganga* (Ganges), *Manu*, osv., osv.

Kan vi kalle dette et sammentreff? Da er det et meget merkelig et, for vi finner at selv Moses – som ble funnet i Nilens vann – hadde denne symbolske konsonanten i navnet sitt. Og faraos datter "kalte ham Moses . . . fordi", sa hun, "jeg trakk ham ut av VANNET" (2. Mosebok 2, 10.) I tillegg er det hebraiske hellige navn for Gud i forbindelse med bokstaven *M Meborach*, den "hellige" eller den "velsignede", og navnet for *syndflodens* vann er *M'bul*. En påminnelse om de "tre Mariene" ved korsfestelsen og deres tilknytning til *Mar*, havet eller *vannet* kan avslutte dette eksemplet. Det er av denne grunn at *Messias* både innen jødedommen og i kristendommen alltid forbindes med vann, fødsel og *Fiskene* (det zodiakale tegn som kalles *Meenam* på sanskrit), eller selv med *Matsya* (fiske-)avataren, og lotusen – symbolet for livmoren, eller vannliljen, som er det samme.

I levningene fra det gamle Egypt vil man finne at jo eldre de oppgravde tingenes hellige symboler er, jo oftere finnes lotusblomsten og vann i forbindelse med solgudene. Guden *Khnoom* – den fuktige makten – vann, slik Thales forklarte, alle tings prinsipp, sitter på en trone omgitt av en lotus (saitisk epoke, *Serapeum*). Guden Bes står på en lotus, klar til å fortære sitt avkom (*samme sted*, Abydos.) Thot, mysteriets og visdommens gud, den hellige skriveren i Amenti, bærer solskiven rundt sitt hode, og sitter med en okses hode (hvor Mendes' hellige okse er en av Thots former) og en menneskelig kropp, på en fullt utvokst lotus. (4. *dynasti*.) Til sist er det gudinnen *Hiquet* i skikkelse av en frosk, som hviler på en lotus og viser dermed sin tilknytning til vannet. Og det er dette upoetiske froskesymbolet, unektelig den eldste av de egyptiske guddommene, hvis mysterier og funksjoner egyptologene forgjeves har forsøkt å avsløre. De første kristnes anvendelse av symbolet innen kirken viser at de visste mer enn våre moderne orientalist. "Froske- eller paddegudinnen" var en av de viktigste kosmiske guddommer i forbindelse med skapelsen på grunn av hennes amfibiske natur, og enda mer på grunn av hennes tilsynelatende oppstandelse etter i lange tider å ha levd et ensomt liv innesluttet i gamle murer, i klipper, osv. Hun deltok ikke bare ved organiseringen av verden, sammen med *Khnoom*, men var også forbundet med *oppstandelsesdogmet*.⁸ Det må ha vært en grunnleggende og hellig mening forbundet med dette symbolet, fordi de første egyptiske kristne anvendte det i sine kirker, selv om de risikerte å bli anklaget for en avskyelig form for dyretilbedelse. En frosk eller padde innesluttet i en lotusblomst, eller uten dette siste symbolet, var den foretrukne form for kirkenes lam-

⁸ For egypterne var oppstandelsen en gjenfødelse etter 3.000 år med renselse, i devachan eller "salighetens engler".

per, hvor det var inngravert ”*Εγώ είμι άναστάσις*” – ”Jeg er oppstandelsen”.⁹ Disse froskegudinnene finnes også på alle mumiene.

---

⁹ Slike ”froskegudinner” kan sees i Kairomuseet i Bulak. Informasjonen om kirkelampene og inskripsjonene er hentet fra den lærde eksdirektøren for Bulakmuseet, Gaston Maspero. (Se hans ”*Guide de Visiteur au Musee de Bulaq*”, side 146.)

§ 9. MÅNEN, DEUS LUNUS, PHOEBE.

Dette eldgamle symbol er det mest poetiske av alle symboler, og det mest filosofiske. De gamle grekerne brakte det frem i lyset, og moderne poeter har nærmest slitt det ut. Nattens dronning, som med sitt makeløse lys i ensom majestet går over himmelen og bringer alle, selv aftenstjernen, i mørke, idet hun sprer sin sølvkappe over hele stjernehimmelen, har alltid vært et favoritttema for kristendommens poeter, fra Milton og Shakespeare og frem til de senere versemakerne. Men nattens skinnende lampe, men sitt følge av talløse stjerner, talte bare til de profanes fantasi. Inntil det siste hadde religion og vitenskap intet å gjøre med denne vakre myten. Likevel står den kalde, kyske måne, som med Shelleys ord:

. . .forskjønner alt hun smiler til,
 en vandrende helligdom med en myk, men isnende flamme,
 som alltid forandres men som likevel er den samme,
 som ikke varmer, men lyser . . .

..i et tettere forhold til jorden enn noe annet himmellegeme. Solen er livgiveren til hele planetsystemet, men månen er livgiver for vår klode, og de første rasene forsto det og visste det, selv som barn. Hun er dronningen og hun er kongen og var kong Soma før hun ble forvandlet til Phoebé og den kyske Diana. Hun er fortrinnsvis de kristnes gud, via de mosaiske og kabbalistiske jødene, selv om den siviliserte verden er forblitt uvitende om dette faktum i lange tider; faktisk helt siden den siste innvidde kirkefader døde og tok med sin hemmelighetene fra de hedenske templene i sin grav. Overfor ”fedrene” – slike som Origenes og Klemet av Alexandria – var månen Jehovas levende symbol, som ga liv og død og forvaltet de levende vesenene – i *vår* verden. For, hvis Artemis var *Luna* på himmelen og for grekerne Diana på jorden, som rådde over fødslene og *livet*, så var hun for egypterne dødens gudinne Hekat (Hekate) i helvete, som rådde over magi og trolldom. Og i tillegg: som den personifiserte måne, som er trefoldig, er Diana-Hekate-Luna *tre i ett*. For hun er *Diva triformis, tergemina, triceps* – tre hoder på en kropp,¹ likesom Brahmâ-Vishnu-Shiva. Derfor er hun prototypen for vår treenighet, som ikke alltid har vært maskulin. Tallet syv, som er så viktig i Bibelen og så hellig med sin syvende (sabbats-)dag, kom til jødene fra tidligere tider, hvor opphavet var at det firfoldige 7 utgjorde de 28 dagene i en lunar måned, hvor hver av de 7 dagene anga en firedel av månefasene.

Det er verd umaken i dette verket å presentere en oversikt over opphavet og utviklingen av måne-myten og dens *tilbedelse* i den historiske oldtid på vår side av kloden. Dens første opphav kan ikke spores av den *eksakte* vitenskap, slik den forkaster tradisjonene, og innen teologien er oldtidens historie en lukket bok, fordi de listige pavene har brennemerket all litteratur som ikke er *godkjent* av romerkirken. Om det er den egyptiske eller den ariske, hinduiske religionsfilosofi som er den eldste – og den hemmelige lære sier det er den siste – spiller ingen rolle i dette tilfelle, fordi ”tilbedelsen” av månen og solen er den aller eldste i verden. Begge har overlevd og gjelder til denne dag over hele verden, noen helt åpent, mens andre – som i den kristne symbolikk – er hemmelig. Katten, et månesymbol, var helliget Isis, som selv i en forstand var månen, slik Osiris var solen. Katten sees ofte på toppen av den *sistrum* gudinnen holdt i sin hånd. Dette dyr ble holdt høyt i ære i byen Bubaste, som sørget dypt etter hver hellig katts død, fordi Isis, som månen, ble spesielt dyrket i denne mysterienes by. Den astronomiske symbolikk i forbindelse med dette dyr er allerede meddelt i § 1, og ingen har beskrevet den bedre enn G. Massey i hans forelesninger og i ”The Natural Genesis”. Kattens øyne, sier det, synes å følge månefasenes vekst og reduksjon, og de skinner som to stjerner i nattens mørke. Derav den mytologiske allegorien som viser Diana som skjuler seg i form av en katt i månen, mens hun sammen med andre guddommer søker å unnsnippe *Tyfon*s forfølgelse. (Se *Ovids Metamorfoser*.) I Egypt var månen både ”Horus’ øye” og ”Osiris (solens) øye”.

¹ Gudinnen *Τριμορφος* i Alkamenes’ statuesamling.

Det samme gjelder *cynocephalus*. Apen med hundehode symboliserte vekselvis solen og månen, selv om *cynocephalus* er et mer hermetisk enn et religiøst symbol. Det er hieroglyfen for planeten Merkur og for de alkymistiske filosofenes Merkur, ”fordi”, sier alkymistene, ”Merkur må alltid være nær Isis, som hennes formidler, for uten Merkur vil verken Isis eller Osiris kunne utføre noe av det STORE ARBEIDE”. Hver gang *cynocephalus* fremstilles sammen med merkurstaven, månesigden eller lotusen, symboliserer han den ”filosofiske” Merkur, men når den sees sammen med et vannrør eller en pergamentrull representerer den Hermes, Isis’ sekretær og rådgiver, tilsvarende den rolle Hanuman hadde for Rama.

Selv om de vanlige soltilbederne, parsiene, er fåtallige, så er ikke bare massen av hinduenes mytologi og historie basert på og sammenblandet med disse to formene for tilbedelse, det er også den kristne religion. Fra dens opphav og frem til moderne tider har den preget teologien for både de romerkatolske og de protestantiske kirkene. Forskjellen mellom de arisk-hinduiske og de arisk-europeiske trosformene er meget liten, om vi bare betrakter de grunnleggende ideene i begge trosformer. Hinduenes er stolte over å kalle seg *suryaer* og *chandravansaer* (av de solare og lunare dynastier). De kristne synes å betrakte dette som overtro, og likevel følger de en religion som baserer seg fullstendig på sol- og månetilbedelse. Det er nytteløs og forgjeves for protestantene å anklage de romerske katolikker for deres Maria-dyrkelse, som bygger på tidligere tilbedelse av månegudinner, når de selv dyrker Jehova, fortrinnsvis en *lunar* gud, og da begge kirkene i sine teologier har akseptert den *solare* Kristus og den lunare treenighet.

Lite er kjent om den kaldeiske månedyrkelse eller om den babylonske guden *Sin*, som grekerne kalte ”Deus Lunus”, og dette lille tenderer til å forlede den profane studerende, som ikke kjenner symbolenes esoteriske betydning. Som fortidens profane filosofer og forfattere vanligvis kjente til (for de som var innviet hadde gitt løfte om taushet), dyrket kaldeerne månen med *hennes* (og *hans*) ulike navn, akkurat som jødene som etterfulgte dem.

I et tidligere nevnt, upublisert manuskript om kunstspråket, hvor det gis en nøkkel til dannelsen av det gamle (symbolske) språket, gis det en logisk *raison d'être* for denne dobbelte tilbedelse. Det er skrevet av en vidunderlig velinformert og skarp forsker og mystiker, som fremstiller den i sammen-drakt form som en hypotese. Men for enhver som har fått et glimt av hemmelighetene i den eldgamle symbologi, blir fremstillingen et bevist faktum for den religiøse utviklings historie innen menneskelig tenkning. Han skriver:

En av de første beskjeftegelser menneskene fant helt nødvendig, var oppfattelsen av tidsperiodene,² markert ved at himmelens legemer hevet seg over horisonten eller over det stille hav. Disse ble markert som dager og netter, månefaser, stjernebildenes og planetenes omløp og det solare år med dets virkninger for årstidene og konsekvensene for dagens og nattens lengde, eller døgnetts lyse og mørke del. Det ble også oppdaget at det fantes en lengste og en korteste soldag og to soldager da dag og natt var like lange innen perioden av et solår. Tidspunktene for disse kunne markeres med den største presisjon i forhold til stjernegrupper eller stjernebilder på himmelen i forhold til disses retrograde bevegelse, som med tiden krevde en korreksjon av tilføyelser, slik som i tilfellet med syndfloden, hvor det ble gjort en tilføyelse med 150 dager for en periode på 600 år, fordi forvirringen om markeringene hadde tiltatt . . . Dette vil naturlig ha inntruffet . . . for alle folkeslag med tiden, og denne kunnskapen må antas å ha forblitt i den menneskelige rase forut for det vi kaller den historiske periode.

På dette grunnlag søker forfatteren etter en naturlig fysisk funksjon som er felles for den menneskelige rase, og forbundet med de periodiske manifestasjoner, slik at ”forbindelsen mellom to typer av fenomener . . . var blitt permanent i folkelig bruk”. Han finner den i:

(a) i den feminine, fysiske syklus hver månemåned på 28 dager, eller 4 uker med 7 dager i hver, slik at 13 slike hendelser skjer i løpet av 365 dager, som er det solare ukeåret på 52 uker med 7 dager i hver. (b) Fosteret begynner å bevege seg etter en periode på 126 dager, eller 18 uker med 7 dager i hver. (c) Det som kalles en ”levedyktig periode” er på 210 dager, eller 30 uker med 7 dager i hver. (d) Svangerskapsperioden blir fullført på 280 dager, eller en periode med 40 uker med 7 dager i hver, eller 10 månemåneder med 28 dager i hver, eller av 9 kalendermåneder med 31 dager i hver, utregnet på himmelens kongelige hvelving som mål for den periode det tar for dette fortsatte uforklarlige mysterium og mirakel, å passere fra livmorens mørke til det strålende lys av

² Eldre tiders mytologi omfattet både astronomi så vel som astrologi. Planetene var som visere på solsystemets skive som anga timene for visse periodiske hendelser. Således var Merkur *budbringeren* som var utnevnt til å passe på tiden gjennom de daglige solare og lunare fenomener og var også ellers forbundet med guden og lysets gudinne.

bevisst eksistens . . . Dermed ble de observerte tidsperiodene for fødselsfunksjonen et naturlig grunnlag for astronomiske beregninger . . . Vi kan nærmest konstatere . . . at denne beregningsmåte fantes blant alle folkeslag, enten uavhengig eller etter å ha lært den av andre. Den ble anvendt av hebreerne, for selv i dag beregner de kalenderen etter månåret 354 og 355 dager, og vi har et særlig bevis for at dette også gjaldt de gamle egyptere, slik det fremgår av:

Grunnlaget for hebreerne religiøse filosofi var at Gud inneholdt alle ting innen seg selv,³ og at mannen, inkludert kvinnen, var skapt i hans bilde . . . Mannens og kvinnens plass blant hebreerne ble hos egypterne inntatt av oxen og kua, helliget Osiris og Isis,⁴ som ble fremstilt respektivt som en mann med oksehode og som en kvinne med kuhode, og disse symboler ble tilbedt. Som kjent var Osiris solen og elven Nilen, det tropiske år med 365 dager, hvor sifrene utgjør verdien av ordet *Neilos*, og oxen, da den representerte ild og den livgivende kraft, mens Isis var månen, Nilens elvebredd eller moder jord, hvor vannet representerte de nødvendige gjødselende energier, månåret med 354-364 dager, den som bestemte svangerskapets periode, og kua ble angitt ved den tiltakende nymånen.

Bruken av kua hos egypterne for kvinnen blant hebreerne var ikke ment som en betydningsfull forskjell, for den tiltenkte lære var den samme, nemlig at svangerskapsperioden både for kua og kvinnen var antatt å være den samme, eller 280 dager, eller 10 månemåneder med fire uker i hver. Og denne periode utgjorde den viktigste verdien av dette dyresymbolet, hvis tegn var månesigden.⁵ . . . Disse svangerskaps- og naturlige perioder er funnet å være blitt anvendt i symboler over hele verden. De ble anvendt av hinduene og er klart funnet blant de gamle amerikanerne, i Richardsons og Gestes steintavler, på Pelenque-korset, og de dannet åpenbart grunnlaget for kalenderne blant mayaene på Yucatan, blant hinduene, assyriene, de gamle babylonerne, så vel som egypterne og de gamle hebreerne. De naturlige symboler . . . var enten fallos eller fallos og yoni, . . . eller *mann* og *kvinne*. De ord som er oversatt med de generelle begrepene mann og kvinne, fra det 27. verset av 1. kapitel i skapelsesberetningen er . . . *sacr* og *n'sabrah*, eller bokstavelig fallos og yoni.⁶ Mens fremstillingen av de falliske symboler bare vil angi de genitale deler av menneskers kropp, vil deres funksjoner og utviklingen av de frø som utgår fra dem kunne indikere et slags mål for månetid og derigjennom av soltiden.

Dette er den fysiologiske eller antropologiske nøkkel til månesymbolet. Den nøkkel som løser teogoniets mysterium, eller utviklingen av de manvantariske guder, er mer komplisert og inneholder intet fallisk. Alt i denne er mystisk og guddommelig. Men jødene, som forbandt Jehova direkte med månen som en formerende gud, valgte å ignorere de høyere hierarkier og gjorde noen av dem (zodiakale stjernebilder og planetguder) til sine patriarker, og trakk dermed ved sin fortolkning den rent teosofiske ide ned på nivå med den syndefulle menneskehet. (*Se 5. bind, del 3. Det aller helligste.*) Det manuskript, som ovenstående er hentet fra, forklarer meget tydelig hvilket hierarki guden Jehova tilhørte og hvem denne jødiske GUDEN var. Det viser i klart språk det vi alltid har påstått, nemlig at den gud de kristne har bebyrdet seg med ikke var noe annet enn månesymbolet for den reproduserende og formerende kraft i naturen. De har i tillegg alltid ignorert kabbalistenes hebraiske, hemmelige gud, *Ain-Soph*, som er like stor som Parabrahm etter den eldste kabbalistiske og mystiske oppfatning. Men Rosenroths kabbala vil aldri formidle Simeon-Ben-Iochai's sanne, originale lære, som er like metafysisk og filosofisk som noen. Og hvor mange av de som studerer kabbala vet noe om dem unntatt i deres forvrengte latinske oversettelser. La oss kaste et blick på den forestilling som ledet de gamle jødene til å anta et substitutt for den alltid UKJENNELIGE, som har forledet de kristne til å forveksle substituttet med realiteten.

Hvis vi til disse organene (fallos og yoni) som symboler for kosmisk skapende krefter også kan tilføye forestillingen . . . om tidsperioder, så burde virkelig den del av de templer som var oppført som boliger for guddommen, eller Jehova, og som ble kalt det helligste av det hellige, eller det aller helligste sted, låne sin betegnelse fra kjønnsorganenes anerkjente hellighet, idet de ble betraktet både som symboler for mål som for kreative årsaker.

For tidlige tiders vise var det intet navn, ingen forstilling og intet symbol for den første årsak.⁷ Hos hebreerne lå en indirekte oppfatning av dette skjult i et begrep som anga det ufattelige – nemlig *Ain-Soph* eller uten grenser. Men symbolet for *dets første fattbare manifestasjon* var sirkelen med sin diameterlinje . . . (Se forordet i 1. bind.) som er uttrykk både for en geometrisk, en fallisk og en astronomisk forestilling . . . For den første er hentet

³ Et karikert og forkrøpelt bilde av den vedantiske forestilling av Parabrahm, som inneholder hele universet innen *seg selv*, og som er dette grenseløse univers, og at *det ikke eksisterer noe utenom dette selv*.

⁴ Slik de er i India ennå; oxen til Shiva og kua representerer flere *shakti* – gudinner.

⁵ Derav hebreernes månedyrking.

⁶ *Mann og kvinne* skapte han dem.

⁷ Fordi den var for hellig. Den omtales som DET i vedaene. Det er den "evige årsak" og kan derfor ikke bli omtalt som en "første årsak", en formulering som forutsetter at det på et tidspunkt ikke fantes noen årsak.

fra nulltallet eller sirkelen, som den trenger for å kunne eksistere, og fra ettallet eller den første utgår alle de ni tallene og geometrisk alle planenes former. Derfor er sirkelen med diameterlinjen innen kabbala et bilde av de ti Sefirot eller utstrømninger, som utgjør Adam Kadmon, det arketyperiske menneske, det kreative opphav for alle ting . . . Denne tanke om å forbinde sirkelen med dens diameterlinje, det vil si tallet ti med betydningen av forplantningsorganene og det aller helligste sted ble konstruktivt gjennomført i kongens kammer, eller det helligste av det hellige av den store pyramiden, i Moses' tabernakel og i Salomotempelets aller helligste. . . Det er *bildet av en dobbelt livmor*, for på hebraisk er bokstaven *he* ם på samme tid tallet 5 og symbol for livmoren, og to ganger 5 er 10, eller det falliske tallet.

Denne ”dobbelt livmor” viser også dualiteten av den forestilling som er brakt fra det høyeste, åndelige ned til det laveste eller jordiske plan, som jødene begrenset til det siste. Hos dem har derfor 7-tallet fått den mest fremtredende plassen i deres eksoteriske religion, en tro på eksterne former og tomme ritualer, som for eksempel sabbaten deres, den syvende dagen som er helliget deres guddom, månen, som symboliserer den formerende Jehova. Mens 7-tallet hos andre folkeslag karakteriserte gudenes evolusjon, sykluser, kosmiske planer, de syv okkulte kreftene i kosmos, som et grenseløst hele, hvis høyeste, øvre triangel ikke kunne nås med menneskets begrensede intellekt. Mens andre folkeslag på grunn av den påtvungne begrensningen av tid og rom derfor opptok seg med de syv manifestasjonsplanene, begrenset jødene 7-tallet utelukkende til månen og bygget alle sine kalkulasjoner på det. Derfor finner vi at den reflekterte forfatter av det manuskriptet som nettopp er sitert, bemerker med henblikk på jødernes beregninger:

Hvis 20.612 multipliseres med $\frac{4}{3}$ vil produktet utgjøre et grunnlag for beregning av månens midlere omløpstid. Hvis dette produktet igjen multipliseres med $\frac{4}{3}$, så vil produktet gi et grunnlag for å finne den eksakte periode for det midlere solår . . . Dette tallet . . . blir derfor til stor nytte for å finne de astronomiske tidsperiodene.

Dette tofoldige tallet (mannlig og kvinnelig) symboliseres også i noen velkjente gudebilder; for eksempel:

Ardanari-Iswara, hinduernes Isis, Eidanus eller Ardan, eller hebreernes Jordan, *avstammings kilde*. Hun står på et lotusblad som flyter på vannet. Men betydningen er at hun er androgyn eller hermafroditisk, det vil si *fallos* og *yoni* i kombinasjon, tallet 10, den hebraiske bokstaven *jod* י, *innholdet av Jehova*. Hun, eller rettere hun-han, angir minuttene av den samme sirkel på 360 grader.

”Jehova”, er i sitt beste aspekt som Binah, ”den øvre, formidlende moder, *det store hav* eller den hellige ånd” og derfor mer et synonym for Maria, Jesu mor, enn for hans far, denne ”moder, som er det latinske *mare*” havet. Her er også Venus, *stella maris* eller ”havets stjerne”.

De mystiske akkadiernes forfedre, *chandra-* eller *indo-vansaene*, som ifølge tradisjonen regjerte ved Prayag (Allahabad), tilsaldere før vår tid – hadde kommet fra India og brakt med seg sine forfedres dyrking av Soma og hans sønn Budha, som kaldeernes senere overtok. Denne tilbedelsen, bortsett fra den folkelige stjerne- og soldyrkingen, var slett ingen *avgudsdyrking*. I alle fall ikke noe mer enn det moderne romerskkatolske symbol som forbinder jomfru Maria – syrernes og grekernes *magna mater* – med månen.

De frommeste romerskkatolske føler seg ganske stolte over denne tilbedelsen og innrømmer det åpent. I et *Memoire* til det franske akademi sier Marquis de Mirville:

Det er bare naturlig at Ammon-Ra, som et ubevisst profeti, skal være *sin mors ektefelle*, da de kristnes *magna mater nettopp er ektefelle for den sønnen hun føder* . . . Vi (kristne) *kan nå forstå hvorfor Neit gir solen utstråling, mens hun forblir månen*, da JOMFRUEN, som er HIMMELENS DRONNING, slik Neit var, ifører seg sin utstråling og deretter KRISTUS-SOLEN. ”*Tu vestis solem et te sol vestit*”

– som de romerskkatolske synger under gudstjenesten, og han tilføyer:

Vi (kristne) *forstår også hvorfor den berømte innskriften i Sais kunne påstå at ”ingen har noensinne løftet mitt peplum (slør)”*, da denne setningen, bokstavelig oversatt, *er en oppsummering av det som synges i kirken på dagen for den ubesmittede unnfangelse*. (ARCHÆOLOGY OF THE VIRGIN MOTHER, side 117.)

Intet kan være mer oppriktig enn dette! Det rettferdiggjør fullstendig det Gerald Massey har uttalt i sine forelesninger om ”Eldre og moderne månedyrkelse”:

Mannen i månen (Osiris-Sut, Jehova-Satan, Kristus-Judas og andre lunare tvillinger) blir ofte beskyldt for dårlig oppførsel . . . I forhold til de lunare fenomener var månen én som *selve* månen, men tvekjønnet og med trefoldige egenskaper – som mor, barn og voksen mann. Månens barn ble dermed sin egen mors ektefelle! Det kunne ikke *unngås* om det skulle skje en forplantning. Han ble tvunget til å bli sin egen far! Disse slektskapsforhold ble senere forkastet av samfunnet og den opprinnelige mannen i månen ble bannlyst. Likevel, i sin siste og mest uforklarlige fase, har dette blitt en sentral doktrine i den største overtro verden har sett, for disse lunare fenomener og deres slektskapsforhold menneskelig sett, incestforhold inkludert, er selve grunnlaget for den kristne trenighet. På grunn av mangelfulle kunnskaper om symbolismen, har denne tidligere tiders enkle fremstilling blitt det dypeste, religiøse mysterium innen moderne månedyrking. Uten på noen måte å skamme seg over beviset, fremstiller romerkirken jomfru Maria oppstilt med solen, med månesigden under føttene og med det lunare barnet i sine armer – som barn og ektefelle for månemoren. Moren, barnet og den voksne mannen er fundamental.

På denne måten kan det bevises at vår Kristus-lære er mumifisert mytologi og legender, som i både det *gamle* og det nye testamentet er utgitt for å være en guddommelig åpenbaring, uttalt av Gud selv.

Det finnes en tiltalende allegori i *Zohar*, som bedre enn noe avslører Jehovas sanne egenskaper eller YHVH etter de hebraiske kabbalister opprinnelig oppfatning. Den finnes nå i I'bn Gebirols kabbalistiske filosofi, som er oversatt av Isaac Myer. "I introduksjonen som er skrevet av R'Hez'quee-yah, og som er meget gammel", forteller vår forfatter, "som inngår i Brody-utgaven av *Zohar* (1, 5b og deretter) gis en fremstilling av en reise som er foretatt av R. El'azar, sønn av R. Shim-on ben Io'hai og Rabbi Abbah". De møter en mann med en tung bør og spør om hans navn, men han nekter å oppgi det og fortsetter med å forklare toraen (loven) for dem. De spurte: "Hvem fikk deg til vandre og bære med deg en så tung bør?" Han svarte: Bokstaven ך (jod, som er 10, og som er den symbolske bokstaven for Kether og essensen og kimen til det hellige navnet יהוה YHVH . . . De sier til ham: "Hvis du forteller oss din fars navn, vil vi kysse støvet under dine føtter." Han svarte: "Når det gjelder min far, *så bodde han i det store havet hvor han var en fisk*" (som Vishnu og Dagon og Oannes), "som (først) ødela det store havet . . . og da han var stor og mektig og "Den gamle av dage", inntil han slukte alle andre fisker i (det store) havet. . . " E.El'azar lyttet og sa til ham: "Du er sønn av den hellige flamme, du er sønn av Ram Ham – *nun-ah Sabah* [den gamle: *nun* er på arameisk og kaldeisk *fisk*], du er sønn av toraens lys", (*dharma*) osv." Så forklarer forfatteren at kabbalistene kaller den feminine Sefirot, *Binah*, for det store havet. Derfor er *Binah*, hvis guddommelige navn er Jehova, *Yah*, og Elohim, helt enkelt den kaldeiske Tiamat, den kvinnelige kraft, Besorus' Thalath, som råder over kaos, som den kristne teologi senere lot bli slangen og djevelen. Hun-han (Yah-hovah) er den himmelske Heh og Eva. Denne Yah-hovah, eller Jehova, er identisk med vårt kaos – fader. moder, sønn – på det materielle plan og i den rent fysiske verden. *Demon* og *Deus* på en og samme tid, solen og månen, godt og ondt, Gud og djevelen.

Månens magnetisme genererer liv og bevarer og ødelegger det, psykisk som fysisk. Og hvis hun astronomisk er en av de hellige planetene i den gamle verden, er hun innen teogonien en av dens herskere, for kristne så vel som for hedningene, hvor de kristne omtaler henne som en av sine erkeengler og hedningene som en av sine guder.

Derfor blir det meningen med det "eventyret", som er oversatt av Chwolson fra et gammelt kaldeisk manuskript til arabisk, om hvordan Qu-tamy blir undervist av månens *gudebilde*, lett å forstå. Både Seldenus og Maimonides forteller oss hemmeligheten (*More Nevochim*, III, kap. 30). De som dyrket *terafim* (de jødiske oraklene) "utskar bilder og påsto at når lyset fra de viktigste stjernene (planetene) gjennomtrengte dem fullstendig, så konverserte ENGLENE (herskerne over stjerner og planeter) med dem og lærte dem mange nyttige ting og kunstner". Og Seldenus forteller at *terafim* ble bygget og sammensatt etter posisjonene til bestemte planeter, som grekerne kalte *στοιχεία*, og tilsvarende *ἀλεξήτηροι* eller *skytsguder* etter figurer som ble funnet på himmelen. De som fant frem til *στοιχεία* ble kalt *στοιχειωματικοί* eller *στοιχεία*-spåmenn. (*De Diis Syriis, Teraph*, II, Synt. 31.)

Det er imidlertid slike setninger i "Nabathean agriculture" som har skremt vitenskapsmennene og fått dem til å påstå at verket "enten er *uekte* eller et eventyr, som ikke er verdt akademikernes interesse". Samtidig blir det påvist at glødende katolikker og protestanter billedlig talt rev det i stykker; katolikkene fordi "det beskrev demondyrkelse" og protestantene fordi det var "ugudelig". De tar enda en gang feil. Det er *ikke* et eventyr, og når det gjelder de fromme kirkegjengerne kan man finne den samme dyrkelse i deres skrifter, selv om det er omskrevet ved oversettelser. Tilbedelse av solen og månen, stjerner og elementer, kan finnes og spores innen den kristne teologi. Den er blitt forsvart av papister, og når protestantene stolt benekter det, skjer det på deres egen risiko. To eksempler kan gis.

Ammianus Macellinus forklarer at den tidligere spådomskunsten alltid ble utført ved hjelp av elementenes ånder, ”*spiritus elementorum* og på gresk *πνεύματα τών στοιχείων* (I, i, 21.)

Men det er nå avdekket av planetene, elementene og zodiakken ikke bare ble avbildet i Heliopolis av tolv steiner som ble kalt ”elementenes mysterier”, *elementorum arcana*, men også i Salomos tempel, og – som flere forfattere har påpekt – i flere gamle italienske kirker og selv i *Notre Dame* i Paris, hvor de fremdeles kan sees.

Intet symbol – solen inkludert – var mer komplekst i sin mangfoldige betydning enn månesymbollet. Månen var selvsagt tokjønnnet. Hos noen folkeslag, som hinduenes ”kong Soma” og kaldeernes *Sin*, var den maskulin, mens andre folkeslag gjorde den feminin, som den vakre gudinnen Diana-Luna, Ilythia og Lucina. Taurerne ofret mennesker til Artemis, en slags månegudinne. Kretanerne kalte henne Diktyinna, og mederne og perserne Anaitis, som inskripsjonene fra Koloé viser: *Αρτέμιδι Ανάειτι*. Men vi er nå hovedsakelig opptatt av den dydigste og reneste av jomfrugudinnene, Luna-Artemis, som Pamfos var den første til å gi tilnavnet *Καλλίστη*, som Hippolitus beskrev med: *Καλλίστα πολύ παρθένων*. (Se Pausanias viii, 35, 8.) Denne Artemis-Lochia, gudinnen som hersket over unnfangelse og fødsler (Iliaden, Pausanias, osv.), er ved sine funksjoner og som den trefoldige Hekate den orfiske guddommen, forgjengeren til rabbinernes og de førkristne kabbalistenes gud og dens månetype. Gudinnen *Τρίμορφος* var det personifiserte symbol for de ulike og fortløpende aspekter som månen laget i hver av sine tre faser, og denne fortolkningen ble brukt allerede av stoikerne (Cornut. *De Nat*, D, 34, I), mens orfikerne forklarte tilnavnet (*Τρίμορφος*) med de tre naturrikene, som hun rådte over. Misunnelig, blodtørstig, hevngjerrig og fordringsfull er Hekate-Luna er verdig motpart til de hebraiske profetenes ”misunnelige gud”.

Hele forståelsen av sol- og månedyrkelsen, slik den nå kan spores i kirkene, hviler på dette eldgamle mysteriet med månefenomenene. Alle disse samhørende kreftene hos ”nattens dronning”, som er latente for den moderne vitenskap, men fullt aktive for de østlige innvidde, forklarer godt de utallige måtene som månen ble fremstilt på av tidligere folkeslag. Det viser også hvor mye bedre tidligere folkeslag kjente til månens mysterier enn vår tids astronomer. Hele forsamlingen av måneguder og – gudinner, Neftys eller Neit, Proserpina, Melytta, Cybele, Isis, Astarte, Venus og Hekate på den ene side og Apollo, Dionysus, Adonis, Bakkus, Osiris, Atys, Thammuz, osv. på den andre, viser alle med sine benevnelser og titler – som ”sønner” av og ”ektefeller” for sine mødre – at de er identisk med den kristne treenighet. I ethvert religiøst system smeltet gudene sammen funksjonene som far, sønn og ektefelle til en, og gudinnene ble identifisert som ”ektefelle, mor og søster” av den mannlige guden, som samlet fremstilte de menneskelige egenskapene som ”solen, livgiveren”, mens gudinnene smeltet alle sine egenskaper sammen i en diger syntese kjent som benevnelsen *Maïa*, *Maya*, *Maria*, osv. *Maïa* har etter sin opprinnelse fått betydningen ”mor” for grekerne, fra roten *ma* (amme) og ga til og med navn til mai måned, som var helliget alle disse gudinnene før den ble helliget *Maria*.⁸ Den opprinnelige meningen var imidlertid *Maya*, *Durga*, som orientalistene har oversatt med ”utilgjengelig”, men som egentlig betyr ”uoppnåelig” i forhold til illusjoner og urealisme, fordi det var kilde og årsaken til trolldom og personifikasjon av ILLUSJONER.

I religiøse ritualer tjente månen en dobbelt hensikt. Enten den ble fremstilt som en feminin gudinne av eksoteriske formål, eller som en maskulin gud i allegorier og ved symboler, så ble vår drabant innen den okkulte filosofi betraktet som en kjønnsløst kraft, som burde studeres nøye, fordi det var grunn til å frykte den. For de innvidde arierne, kaldeerne, grekerne og romerne var Soma, Sin, Artemis *Soteira* (den hermafroditiske Apollo, som bærer en lyre, og den skjeggede Diana med bue og pil), *Deus Lunus*, og særlig Osiris-lunus og Thor-lunus⁹ månens okkulte krefter. Men enten den var mannlig eller kvinnelig, om den var Thor eller Minerva, Soma eller Astarte, er månen mysterienes okkulte mysterium og mer et symbol for det onde enn det gode. Hennes syv faser (etter den opprinnelige, esoteriske inndelingen) blir fordelt på tre astronomiske fenomener og fire rent fysiske faser. At månen ikke alltid ble aktet fremgår av mysteriene, hvor månegudens død (gjennom de tre fasene med avtakende måne inntil den til sist forsvinner) ble et symbol for hvordan *den onde ånd* for en periode seiret over lyset og den livgivende guden (solen), og all den dyktighet og lærdom de fortidige magiske hierofantene innehadde var påkrevd for å vende denne seieren til et nederlag.

⁸ Katolikken skylder ideen om å hellige mai måned til jomfruen til den hedenske Plutark, som viste at ”mai er helliget *Maïa* eller *Vesta*” (*Aulus-Gellius*, ordet *Maïa*) – vår moder jord, vår amme og personifiserte ernærer.

⁹ Thot-lunus er den indiske ”Budha-Soma” eller ”Merkur og månen”.

Den er det eldste objekt for gudsdyrkelse av alle, som når den *tredje* rase i vår runde, hermafroditene, gjorde den *mannlige* måne hellig, og kjønnene etter det såkalte "fallet" var blitt atskilt. "Deus Lunus" ble da androgyn, vekselvis mannlig og kvinnelig, for til sist å virke som en dobbelt kraft for den *fjerde* rotrase, atlanterne, som *kilde for trolldomskunster*. For (vår egen rase) den *femte* delte solmåne-dyrkelsen folkeslagene i to ulike, antagonistiske leirer. Dette ledet til hendelser som ble beskrevet tidsaldere senere i Mahabharata-krigen, som for europeerne er en *fabel*, men for hinduer og okkultister en historisk strid mellom *suryavansaerne* og *indovansaerne*. Etter sitt opphav i månens dobbeltkjønn og dyrkelsen av respektive kvinnelige og mannlige prinsipper, resulterte den i atskilt sol- og månedyrking. For de semittiske folkeslag var solen lenge *feminin* og månen maskulin – en tradisjon de hadde hentet fra atlanterne. Månen ble kalt "solens herre", *Bel-Shemesh*,¹⁰ før dyrkelsen av Shemesh startet. På grunn av uvitenhet om de grunnleggende årsaker til en slik forskjell og okkulte prinsipper, begynte folkeslagene å dyrke menneskelignende guder, mens religionen for alle de eldre folkeslagene primært hadde vært basert på den okkulte manifestasjon av den rent abstrakte kraft eller det prinsipp som nå kalles "Gud". Selve etableringen av en slik gudsdyrkning, både i sine detaljer og riter, viser at de filosofene som utviklet disse systemer om den subjektive og objektive natur, innehadde en dyp kunnskap og var bekjent med mange vitenskapelige fakta. For i tillegg til å være rent okkult, var ritene for månedyrkingen basert på, slik som nettopp vist, kjennskap til fysiologi, hellig matematikk, geometri og meteorologi, med korrekt anvendelse av symboler og figurer, som bare er tegn for observerte naturlige og vitenskapelige *fakta*; kort sagt et svært detaljert og dyptgående kjennskap til naturen. Månens magnetisme genererer liv, bevarer og tilintetgjør det. *Soma* legemliggjør *trimurti*'s trefoldige kraft, selv om dens utfoldelse ennå i dag er ukjent for de profane. Den allegori som viser at Soma, månen, ble til som et resultat av gudenes kjerneing av *livets hav (rommet)* i en annen manvantara (dvs. i en periode *forut* for vårt planetsystem) og den andre allegorien, som viser hvordan "rishiene melket jorden, hvor Soma, månen, var kalven", har en dyp kosmologisk betydning, for det var ikke *vår* jord som ble melket, og den måne vi kjenner var heller ikke kalven.¹¹ Hadde vitenskapens vise menn visst like mye om naturens mysterier som de gamle arierne, ville de aldri ha trodd at månen var projisert ut av jorden. Enda en gang bør man erindre og ta i betraktning teogoniens eldste ombygging, der sønnen blir sin egen far og moren avles av sønnen, hvis tidligere sivilisasjoners symbolspråk skal forstås av oss. I motsatt tilfelle vil mytologien for orientalistene stadig være "en sykdom som skyldes et merkelig stadium i den menneskelige kulturutvikling!" – som Renouf i fullt alvor formulerte det i en Hibbert-forelesning.

For tidligere sivilisasjoner foregikk det så å si en *selv-formering* blant gudene, hvor den ene guddommelige *umanifesterte* essens stadig avlet et sekundært *manifestert* selv, som av natur er androgyn, og som *på en ubesmittet måte føder* alt makro- og mikrokosmisk i universet. Dette ble vist noen sider tidligere med sirkelen og diameteren, eller det hellige tallet 10.

Men til tross sitt intense ønske om å oppdage et homogent *element* i naturen, vil *ikke* orientalistene innse dette. Fordi de er blokkert i sin forskning som følge av denne uvitenheten, blir de – arianistene og egyptologene – stadig ledet bort fra sannheten som følge av sine spekulasjoner. Derfor er ikke de Rougé i stand til å forstå, når han oversetter en tekst, meningen av det Ammon-ra sier til kong Amenofes (som antas å være Memnon): "Du er mitt sønn, jeg har avlet deg". Og da han finner den samme tanke i mange andre tekster i ulike former, føler denne meget kristne orientalist seg nødt til å utbryte at "for at de gamle tekstforfatterne skal ha kommet på denne tanke, må det i deres religion ha vært en

¹⁰ Gjennom den periode som ikke omtales i Mosebøkene – fra utkastelsen fra Edens hage til den allegoriske flommen – dyrket jødene og de andre semittene *Dyanisi* דַּיָּאֲנִי "menneskenes hersker", "dommeren" eller SOLEN. Selv om den jødiske lære og kristendommen har gjort solen til "herren Gud" og den bibelske Jehova, så er Jehova full av ufine spor av en androgyn guddom, hvor Jehova var *solen* og Astarte månen i dens feminine aspekt og helt fri fra dem billedlige betydningen den nå har. Gud er en "fortærende ild", som kommer til syne i og er omgitt av ild. Det var ikke bare i en visjon Ezekiel (8, 16) så jødene "tilbe solen". Israelittenes *Baal* (Moabittenes Shemesh og ammonittenes Moloch) var den samme "Sol-Jehova", og han inntil nå "konge av himmelens hærskarer", solen, like mye som Astarte var "himmelens dronning" – eller månen. Uttrykket "rettferdighetens sol" har blitt et *billedlig* uttrykk *først nå*.

¹¹ I allegorien flykter jorden for sitt liv fra Prithu, som forfølger den. Den antar utseende av en ku og skjelvende av frykt løper den unna og gjemmer seg i selve Brahmā's område. Derfor er det *ikke* vår jord. Dessuten endrer kalven navn i hver Purana. I en er den Manu Swayanbhava, i en annen Indra, i en tredje Himavat (Himalaya) selv, mens Meru er den som melker. Dette er en dypere allegori enn man skulle tro.

mer eller mindre definert doktrine som *indikerte muligheten av at en guddommelig og ubesmittet inkarnasjon kunne skje i menneskelig skikkelse*". Nettopp. Men hvorfor regne forklaringen som et umulig profeti, når hele hemmeligheten forklares ved at senere religioner kopierer tidligere?

Denne doktrinen var universell, og det var ikke de gamle tekstforfatterne som utviklet den, for de indiske *avatarene* beviser det motsatte. Etter at de Rougé har "innsett klarere"¹² hva "den guddommelige far og sønn" var for egypterne, klarer han ikke å gjøre rede for og oppfatte hvilke funksjoner som ble tillagt det *feminine* prinsipp i denne tidligere generasjonen. Han finner dem ikke i gudinnen Neit i Saïs. Likevel siterer han kommandørens uttalelse til Kambyses når han introduserte denne kongen i Saïs tempel: "Jeg har forklart for hans majestet Saïs posisjon, som er bolig for Neit, den store (feminine) skaper, *skaperinnen av solen*, som er den *førstefødte*, som ikke er avlet men bare frembrakt" og som derfor er frukten av en *ubesmittet mor*.

Hvor mye mer storslagen, filosofisk og poetisk – for enhver som kan forstå og verdsette den – er ikke de tidligere hedningenes fremstilling av den *ubesmittede jomfru* sammenlignet med den *pavelige* oppfatning. For hedningene var det den alltid ungdommelige moder natur, motstykket til hennes prototyper solen og månen, som *frembrakte* sin "tankefødte" sønn, universet. Solen og månen, som mannlige og kvinnelige guder, befrukter jorden, den mikrokosmiske moder, som på sin side avler og frembringer. For de kristne er den "førstefødte" (*primogenitus*) virkelig avlet; dvs. "genitum, non factum" og positivt *avlet og frembrakt* – "Virgo pariet", forklarer den katolske kirke. Dermed trekker den det edle, åndelige ideal om jomfru Maria ned til jorden og gjør henne "av jorden jordisk" og degraderer idealet til det laveste av hopens menneskelige gudinner.

Verken Neit, Isis, Diana, osv. eller hva hun kalles, var "en demiurgisk gudinne, både synlig og usynlig, som hadde sin plass i himmelen og *bisto artenes formering*" – i korthet månen. Hennes okkulte egenskaper og krefter var talløse, og i en av dem kommer månen sammen med den egyptiske Hathor, et annet aspekt av Isis¹³ og begge disse gudinnene vises å amme Horus. I den egyptiske avdelingen i British Museum kan man se farao Thotmes tilbe Hathor, som står mellom henne og himmelens herre. Monolitten er tatt fra Karnak, og på den samme gudinnens trone finnes følgende inskripsjon: "DEN GUDDOMMELIGE MODER OG OVERHODE, ELLER HIMMELENS DRONNING", og – "MORGENSTJERNE" og "HAVETS LYS" (*Stella matutina* og *Lux maris*). Alle månegudinnene hadde et dobbelt aspekt, ett *guddommelig* og et for *underverdenen*. Alle var jomfrumødre for en *ubesmittet* født sønn – SOLEN. Raoul Rochetti viser at atenernes månegudinne – Pallas eller Cybele, Minerva og Diana – med sin sønn på fanget, ved festivaler til hennes ære ble omtalt som *Μονογενής θεού*, "Guds eneste moder", sittende på en løve og omgitt av tolv personer, som okkultistene gjenkjente som de tolv store gudene og de fromme kristne orientalerne som de tolv apostlene, eller den gresk-hedenske profetien om dem.

De har begge rett, for den katolske kirkes *ubesmittede gudinne* er en tro kopi av den tidligere hedenske gudinne; de tolv apostlene gjelder de tolv stammene, som er personifikasjoner av de tolv store gudene og zodiakkens tolv tegn. Enhver detalj av de kristne dogmene er hentet fra hedningene. Semele, Jupiters *hustru* og mor til Bakkus, *solen*, blir ifølge Nonnus "brakt" eller stiger opp til himmelen etter sin død, hvor hun residerer mellom Mars og Venus under navnet *verdens dronning*, eller universets, *πανβασίλεια*, "et navn, som lik navnene for Hathor, Hekate og andre av underverdenens gudinner, får demonene til å skjelve".¹⁴

"Σεμελήν τρέμουσι δαίμονες".¹⁵ Denne greske innskriften på et lite tempel, gjengitt på en stein som en eller annen fant, kopiert av Montfaucon som de Mirville forteller oss (113, *Archæologie de la Vierge mère*) opplyser oss om det forbløffende faktum at den gamle verdens *magna mater* var et skamløst *plagiat* av hans kirkes *ubesmittede jomfrumor*, utført av *djevelen*. Om så var tilfelle, eller *vice versa* er ikke viktig. Det interessante er den perfekte overensstemmelse mellom den TIDLIGERE KOPIEN og den MODERNE ORIGINALEN.

Om plassen hadde tillatt det, kunne vi ha påvist den ufattelig kjølighet og uberørthet som preger visse tilhengere av den katolske kirke, når de konfronteres med fortidens avsløringer. Til Maury's

¹² Hans klare forståelse er at egypterne *profeterte* Jehova (!) og hans inkarnerte forløser (den gode slange) osv., osv. Han identifiserte til og med Tyfon med den *onde* drage i Edens hage, og dette skal være seriøs og nøktern vitenskap.

¹³ Hator er *underverdenens* Isis, en gudinne hovedsakelig for vesten og den *nedre* verden.

¹⁴ Dette er fra de Mirville, som stolt fremlegger likheten, og *han burde vite det*.

¹⁵ *Demonene flykter for Semele* – o.a.

bemerkning om at ”jomfruen overtok alle Ceres’ og Venus’ hellige steder, og at de hedenske ritene som ble praktisert til ære for disse gudinnene stort sett ble overført til Kristus mor”, svarte Romas advokat:

Dette er et faktum og akkurat som det burde være og helt naturlig. Når dogmene, liturgien og ritene som praktiseres i den romerske apostoliske kirke i 1862 finnes nedtegnet i dokumenter, på papyrus og skriftruller, som *neppe er yngre enn syndfloden*, synes det umulig å benekte eksistensen av en TIDLIGERE FORHISTORISK (romersk) KATOLISISME, SOM VÅR EGEN BARE ER EN TROFAST FORSETNING AV . . . Men da den tidligere var kulminasjonen og *summum* av demonisk skamløshet og syndig åndemaning . . . er den senere *guddommelig*. Når Maria i *vår* (kristne) åpenbaring (*Apokalypsen*), ikledd solen med månen under sine føtter, ikke har noe til felles med *den ydmyke tjenerinnen i Nazaret*, så skyldes det at hun nå er blitt den største av de teologiske og kosmologiske makter i vårt univers.¹⁶

Ja, i sannhet, da Pindars *Hymn to Minerva* (s. 19) . . . ”som sitter på sin fader Jupiters høyre side, og som er mektigere enn alle andre (engler og guder)”, gjelder likeledes jomfruen. Det er St. Bernard, som ifølge *Cornelius a Lapide*, henvender seg til jomfru Maria på dette viset:

*Kristus-solen lever i deg, og du lever i ham.*¹⁷

Og igjen tillates jomfruen å være MÅNEN av den samme usofistikerte, hellige mann. Fordi hun er kirken *Lucina* i forhold til barnefødsler, blir Virgils dikt ”*Casta fove Lucina, tuus jam regnat Apollo*” tilegnet henne. Som månen er jomfruen himmelens dronning, tillegges den troskyldige helgen. (*Apocal. 12 kap.*, kommentar ved *Cornelius Lapide*.)

Dette avgjør spørsmålet. Jo flere likheter det finnes, ifølge slike skribenter som de Mirville, mellom hedenske oppfatninger og kristne dogmer, jo mer guddommelig synes den kristne religion å være, og desto mer synes den å være den eneste virkelig inspirerte religion, særlig i den romerskkatolske formen. De vantrø vitenskapsmennene og akademikerne som synes å se det motsatte av guddommelig inspirasjon i den katolske kirken, og som ikke tror på sataniske triks med antatt plagiat, blir tatt alvorlig i skole. Men ”de tror jo ikke på noe og forkaster selv ”*Nabathean Agriculture*” som romantikk og en samling vanvittig overtro”, klager memoarforfatteren. ”Etter deres forkvaklede oppfatning er *Quatemy’s* ”måne-idol” og *Madonnastatuen* en og det samme!” En fornem marki skrev seks store bind for tyve år siden, eller som han titulerte dem ”*Memoires to the French Academy*”, med den eneste hensikt å vise at den romerske katolisisme var en inspirert og åpenbart religion. Som bevis for det, fremla han talløse fakta som alle tenderte til å vise at hele fortiden verden, siden syndfloden, med djvelens hjelp systematisk var plagiert i riter, seremonier og dogmer for den fremtidige hellige kirke som skulle fødes langt senere. Hva ville denne Romas trofaste sønn ha sagt om han hadde hørt at sin trosfelle – M. Renouf, den anerkjente egyptologen ved British Museum – uttale i en av sine lærde forelesninger at ”verken hebreerne eller grekerne hentet noen av sine ideer fra Egypt”?¹⁸

Men kanskje er det nettopp dette M. Renouf tenkte å si – at det er egypterne, grekerne og arierne som hentet sine ideer fra romerkirken? Og i tilfelle, hvorfor forkaster da papistene – i logikkens navn – den tilleggsinformasjon som okkultistene kan gi dem om månedyrking, da alt har til hensikt å påvise at deres (romerskkatolske) tro er like gammel som verden – SIBEISMENS OG STJERNEDYRKERNES verden?

De første kristnes og den senere katolske stjernedyrking, eller symbolske dyrking av solen og månen – som er identisk med gnostikernes, selv om den er mindre filosofisk og ren enn zoroastrenes ”sol-dyrking” – er en naturlig konsekvens av deres fødsel og opphav. Den katolske kirkes overtakelse av slike symboler som vann, ild, solen, månen og stjernene og mange andre ting, er helt enkelt de første kristnes fortsettelse av de tidligere hedenske trosformene. Derfor fikk Odin sin visdom, makt og kunnskap ved å sitte med Mimirs føtter, den trefoldig vise *Jotun*, som tilbrakte livet ved kilden av den urgamle visdom, det krystallinske vann som daglig økte hans kunnskaper. Mimir ”hentet den høyeste kunnskap fra kilden, fordi verden var født av vann. Derfor måtte den urgamle visdommen finnes i dette mystiske elementet” (”*Asgard and the Gods*”, 86). Det øye som Odin måtte gi i pant for å få denne visdommen kan være ”solen, som opplyser og gjennomtrenger alle ting, idet hans andre øye var

¹⁶ Archæologi de la Vierge, sidene 116 og 119, de Mirville.

¹⁷ Sermon on the holy Virgin.

¹⁸ Sitert i G. Massey’s forelesningen.

månen, hvis speilbilde stirrer opp fra dypet, og som til sist når den går ned synker ned i havet". (Samme sted.) Men det er noe i tillegg til dette. Loke, ildguden, sies å være skjult i vannet, akkurat som månen, lysgiveren, hadde sitt speilbilde i det. Denne tro på at ilden var skjult i vannet var ikke begrenset til de gamle skandinaver. Den deltes av alle folkeslag og ble til sist tatt opp av de første kristne, som symboliserte den hellige ånd i form av ild, "kløvde tunger av ild" – fader-SOLENS åndedrag. Denne "ild" stiger også ned i vannet eller i havet: *mare*, Maria. Duen var et symbol for sjelen blant mange folkeslag. Den var helliget Venus, gudinnen som var født av havets skum, og den ble senere symbol for den kristne *anima mundi* eller den hellige ånd.

Et av de mest okkulte kapitlene i "Dødeboken" er kapittel 80 med tittelen: "Å bli transformert til gud og gi lys på mørkets vei", hvor "skyggens kvinnelys" tjener Thot under hans tilflukt i månen. Det sies at Thot-Hermes gjemmer seg der, fordi han representerer den hemmelige visdom. Han er den manifesterte logos på dens lyse side, og den skjulte guddom eller "den mørke visdom" når han antas å ha trukket seg tilbake til den mørke siden. Når månen omtaler sin makt, kaller den seg gjentatte ganger: "lyset som skinner i mørket", "kvinnelyset". Derfor ble den alles aksepterte symbol for alle jomfrumor-gudinner. Likesom de "onde" åndene kjempet mot månen i gamle dager, antas de å gjøre det samme i dag, uten å være i stand til å vinne over den faktiske himmelens dronning, Maria, månen. Derfor var månen i alle de hedenske teogonier intimt forbundet med dragen, dens evige fiende. Jomfruen, eller madonna, sto på den mytiske satan med denne form, som ligger knust og maktesløs under hennes føtter. Dette skyldes at dragens hode og hale, som i østlig astronomi ennå i dag representerer den oppstigende og nedstigende måneknote, av de gamle grekerne ble symbolisert ved to slanger. Herkules dreper dem på sin fødselsdag, og det samme gjør barnet i sin jomfru-mothers armer. Som Gerald Massey bemerker i den forbindelse: "Alle slike symboler formidlet sine egne fakta fra første stund og var ikke et forvarsel om andre av en helt annen orden. Tilhørende billeduttrykk (og dogmene) har overlevd i Roma fra en fjern før-kristen tid. *De ble verken forfalsket eller sammenblandet, men vedvarte kontinuerlig, selv om meningen med dem ble pervertert.*

§ 10. TRE-, SLANGE- OG KROKODILLEDYRKING.

Som gjenstand for skrekk og tilbedelse, nærer menneskene et uforsonlig hat til slangen, eller kaster seg i støvet for dets vesen. Løgnen påkal-
ler den, klokskap påberoper den, misunnelse bærer den i sitt hjerte, og
veltalenhet på sin merkurstav. I helvete bevæpner den furienes pisk, i
himmelen gjør evigheten den til sitt symbol.

DE CHATEAUBRIAND

Ofitene forsikret at det var mange slags ånder mellom Gud og mennesket, og at deres respektive suverenitet ble styrt av den grad av lys som hver av dem disponerte, De fastholdt at man stadig burde påkalle slangen og takke den for den store tjeneste den hadde skjenket menneskeheten. For den lærte Adam at om han åt av frukten fra kunnskapens tre på godt og ondt, ville han avansere sitt vesen enormt gjennom den belæring og visdom han da ville oppnå. Dette var den oppgitte eksoteriske forklaring.

Det er lett å se hvor den opprinnelige ide om slangens dobbelte janusliknende karakter, den gode og onde – kommer fra. Dette symbol er et av de eldste, fordi slangen kom før fuglen, og fuglen før pattedyrene. Derav den tro, eller overtro, som tidligere ville stamme nært om at forfedrenes sjeler levde i denne formen, samt den alminnelige oppfatning om at slangen var forbundet med treet. Legendene om de ulike tingene slangen representerte er talløse, men da de fleste av dem er allegoriske har de nå overgått til en klasse av fabler, basert på uvitenhet og mørk overtro. Når for eksempel Filostratus forteller at de innfødte i India og Arabia spiste slangenes hjerter og lever for å lære alle dyrs språk, da slangen ble antatt å ha denne evnen, mente han aldri at hans ord skulle forstås bokstavelig. (Se *De Vita Apollonii*, i, xiv.) Som det stadig vil fremgå av det etterfølgende, var ”slangen” og ”dragen” navn som ble gitt ”de vise”, tidligere tiders innviede adepter. Det var deres visdom og deres belæring deres elever slukte eller tilegnet seg, og derav allegorien. Når fabelen sier at den skandinaviske Sigurd stekte dragen Favnes hjerte etter at han hadde drept den, og dermed ble den klokeste blant menneskene, så er betydningen den samme. Sigurd hadde lært om runer og trylleformularer; han hadde mottatt ”ordet” fra en innvidd som het Favne, eller fra en trollmann som deretter hadde dødd, slik mange gjør etter ”å ha gitt ordet videre”. Epifanus røper en av gnostikernes hemmeligheter i et forsøk på å avsløre deres *vranglære*. De gnostiske ofitene hadde en grunn for å dyrke slangen, sier han: *det var fordi den lærte de første menneskene mysteriene* (*Adv. Hæres.* 37). Helt riktig, men de inkluderte ikke Adam og Eva i hagen når de forklarte dette dogmet, men formulerte det slik som nevnt ovenfor. Hinduenes *nagaer* og de tibetanske adeptene var menneskelige *nagaer* (slanger) og ikke krypdyr. Dessuten har slangen alltid vært symbol for den stadige og regelmessige foryngelsen, UDØDELIGHETEN og TIDEN.

De talløse og svært interessante fremstillingene, fortolkningene og fakta om slangedyrking som finnes i ”The Natural Genesis” er skarpsindige og vitenskapelig korrekt, men de dekker ikke *alle* betydningene. De avslører bare de astronomiske og fysiologiske mysteriene, med tillegg av noen kosmiske fenomener. På materialismens laveste plan var slangen, uten tvil, ”mysterienes store mysterium”, og ble mest sannsynlig ”anvendt som et slags symbol for kvinnens inntreden i puberteten på grunn av dens fornyelse gjennom hamskifte”. Men dette gjaldt bare de mysterier som vedrørte det jordiske, *dyriske* livet, for som symbol for ”*omkledning* og gjenfødelse i de (universelle) mysterier”, dens ”*endelige fase*”¹ – eller skal vi heller si dens begynnende og kulminerende faser – så tilhørte de ikke dette plan. De ble frembrakt i ideallysets rene verden. Etter å ha gjennomført runden med alle syklusene med tilpasninger og symbolikk, vender ”mysteriene” tilbake til der de kom fra – inn i essensen av *immateriell* kausalitet. De tilhørte den høyeste gnosis, og den kunne visselig ikke ha oppnådd sitt navn og berømmelse bare etter sin utforskning av fysiologiske og særlig kvinnelige funksjoner!

Som symbol hadde slangen like mange aspekter og okkulte betydninger som treet sely; ”livets tre”, som den var symbolsk og nesten uoppløselig forbundet med. Enten treet og slangen betraktes som et

¹ The *Natural Genesis* av Gerald Massey, I, 340.

metafysisk eller fysisk symbol, sammen eller atskilt, så ble de aldri nedvurdert slik i eldre tider som de blir i dag, i vår tidsalder, da man bryter idolene, ikke for sannhetens skyld med for å forherlige den groveste form for materie. Avsløringene og fortolkningene i "The Rivers of Life" ville ha forundret tre- og slangedyrkerne i de eldre kaldeiske og egyptiske visdommens dager, og selv de eldre saivaene ville ha rygget tilbake i redsel overfor de teorier og fremstillinger som forfatteren av dette verket kommer med. "Payne Knights og Inmans oppfatning om at korset eller Tau bare er en kopi av det mannlige kjønnsorgan i en trefoldig form er helt uriktig", skriver G. Massey, som beviser hva han sier. Men tilsvarende formuleringer kan gjøres for nesten alle moderne fortolkninger av de eldre symbolene. "The Natural Genesis", et monumentalt verk bygget på forskning og innsikt, det mest komplette om dette emne som noensinne er publisert, som dekker et vidt område og som forklarer mye mer enn alle symbolister hittil har beskrevet, går likevel ikke utover det "psykisk-teistiske" nivået av fortidens tenkning. Payne Knight og Inman tok heller ikke fullstendig feil, bortsett fra at de ikke innså at deres fortolkning av "livets tre" som korset og fallus, bare passet som symbol for det laveste og siste stadium av den evolusjonære utvikling av forestillingen om LIVGIVEREN. Det var den siste og groveste fysiske forvandling hos dyr, insekter, fugler og selv planter; den tofoldige, skapende magnetisme i form av motsetningenes tiltrekning, eller seksuelle polarisering, som gjør seg gjeldende både for krypdyr og fugler så vel som for mennesket. Og da moderne symbolister og orientalist, fra den første til den siste, ikke kjenner de virkelige mysterier som okkultismen avslører, kunne de nødvendigvis ikke se noe annet enn dette siste stadiet. Hvis de ble fortalt at denne formeringsmåte, som nå er felles for alle levende vesener på denne jord, bare er en forbigående fase, et fysisk middel for å frembringe betingelsene for disse livets fenomener, som etter hvert vil endre seg og forsvinne med den neste rotrase, ville de le av en så overtroisk og uvitenskapelig ide. Likevel påstår de mest lærde okkultister dette fordi *de vet det*. Universet av levende vesener, alle de som forplanter seg, er levende vitnesbyrd om de mange ulike forplantningsmetoder ved evolusjonen av dyrenes og menneskenes arter og slekter, og naturforskeren burde derfor oppfatte denne sannheten intuitivt, selv om han ikke er i stand til å demonstrere den. Og hvordan kunne han virkelig, med dagens tankemåte! Holdepunktene fra fortidens historie er få og sjeldne, og de vitenskapsmennene treffer på blir misforstått oppfattet å tilhøre vår lille tidsepoke. Selv den såkalte "verdens"-(?)historien omfatter bare en liten del av det nesten grenseløse, utforskede område som gjelder vår seneste, femte rotrase. Alle nye oppdagelser, ethvert nytt tegn fra vår grå fortid som avdekkes, blir tillagt tidligere informasjoner og fortolket på samme forutinntatte måte, uten å henvise hvert tegn til den spesielle tankesyklus som tegnet tilhører. Hvordan kan sannheten noensinne komme for dagens lys når metoden aldri forandres!

I begynnelsen av deres felles tilværelse som tegn på en udødelig væren, var treet og slangen derfor virkelig et guddommelig bilde. Treet *var snudd opp ned*, og dets røtter ble frembrakt i himmelen og vokste ut av all-livets rotløse rot. Stammen vokste, utviklet seg og krysset pleromas ulike plan og bredte sine frodige greiner først på det nesten udifferensierte stoffplan, og så nedover til de nådde det jordiske plan. Derfor sies det i Bhagatgita at Asvattha, livets og tilværelsens tre, hvor bare dets ødeleggelse gir udødelighet, vokser med sine røtter over og sine greiner nedover (kap. xv). Røttene representerer det høyeste vesen eller den første årsak, LOGOS, men man må gå bortenfor disse røttene for å forene seg med Krishna, som Arjuna sier (xi) er "større enn Brahman, den første årsak . . . det ufor-gjengelig, det som er og som ikke er, og det som er bortenfor dem". Dets greiner er Hiranyagarba (Brahmâ eller Brahman i sin høyeste manifestasjon, sier Sridhara og Madhusudana), den høyeste dhyān-chohaner eller deva. Vedaene er dets blader. Bare han som går *bortenfor* røttene skal aldri vende tilbake, dvs. skal aldri reinkarnere mer i denne Brahmâs "tidsalder".

Det er først når dets rene greiner har berørt det jordiske dytt i Edens hage, i vår adamittiske rase, at dette treet blir tilsmusset og taper sin opprinnelige renhet, og hvor evighetens slange – den himmel-fødte LOGOS – omsider blir fornedret. I gamle dager, under jordens *guddommelige dynastier*, ble det nå fryktede krypdyr betraktet som den første lysstråle fra det guddommelige mysteriums dyp. Forskjellige var de former man lot den anta og tallrike var de natursymboler som ble anvendt for den, etter hvert som æonene passerte, og den uendelige tiden selv – *Kala* – kom inn i rommet og tiden ble gjenstand for menneskelig spekulasjon. Disse formene var kosmiske og astronomiske, teistiske og panteistiske, abstrakte og konkrete. De ble etter hvert stjernebildet Dragen ved himmelens nordpol og Syd-korset, pyramidenes *Alfa Draconis* og hindu-buddhistenes drage, som alltid truer men aldri sluker solen i sine eklipses. Inntil da forble treet alltid grønt, fordi det ble dusjet av livets vann, den store drage, som bevarte sin guddommelighet så lenge den ble holdt innen stjerneverdenens område. Men

treet vokste og dets laveste greiner berørte til sist de nederste regionene – vår jord. Da begynte den store slangen Nidhugg – som sluker ugjerningsmennenes kropper i ”lidelsenes hall” (menneskelivet), så snart de styrter ned i ”Hvergelmir”, de menneskelige lidenskapers sydende gryte – å gnage på verdenstreet. Materialismens ormer dekket de en gang så sunne og mektige røttene og kryper nå høyere og høyere på stammen, mens Midgardsormen som ligger sammenrullet på havets bunn, omgir jorden og ved sin giftige ånde fratar den kraften til å beskytte seg selv.

Alle fortidens drager og slanger er syvhodede – ”et hode for hver rase, og på hvert hode er det syv hår” ifølge allegorien. Det gjelder Ananta, evighetens slange som frakter Vishnu gjennom manvanta-raen, den første opprinnelige Sessa, hvis syv hoder ble ”et tusen hoder” i de puraniske diktene, ned til den syvhodede akkadiske slange. De angir de syv prinsipper i naturen og i mennesket, hvor det høyeste eller *midtre* hode er det syvende. Det er ikke den mosaiske, jødiske sabbat Philo omtaler i sitt verk om verdens skapelse at verden ble fullført ”i henhold til 6-tallets fullkomne natur”. For ”*når fornuften (nus), som er hellig i forhold til tallet syv, har trådt inn i sjelen (snarere den levende kroppen), blir tallet seks beslaglagt og alle de dødelige tingene som dette tall frembringer*”. Og: ”den syvende dag er høytidsdag over hele jorden, verdens fødselsdag. Jeg vet ikke om noen som er i stand til å feire tallet 7 med tilstrekkelige uttrykk” . . . (Par. 30 og 419.) Forfatteren av *The Natural Genesis* tror at ”de syv stjernene i Storebjørn (*Septarshis*) og den syvhodede dragen representerte et synlig opphav for tidens symbolske syvtall. De syv stjernenes gudinner, tilføyte han –

. . . var tidens mor, som Kep; derav Kepti og Sebti for de to tidene og tallet syv. Derfor kalles den de syvs stjerne. Sevekt (Kronus), gudinnens sønn, bar navnet syv eller den syvende. Det samme gjelder Sefekh Abu som bygger huset i det høye, likesom visdommen (Sofia) bygget sitt med syv søyler. . . Det var opprinnelig syv Kronostyper, og derfor er tidens begynnelse i himmelen basert på tallet og ordet syv, slik stjernene viser. Mens de syv stjernene gjennomgikk sin årlige omdreining, pekte de med pekefingeren på høyre hånd og beskrev en sirkel på den øvre og nedre himmel.² Syvtallet ledet helt naturlig til å måle med syv, som førte til det som kan kalles *syvtalls-inndeling* og til å merke og dele sirkelen i syv korresponderende deler, som ble henført til de syv store stjernebilder, som så utformet Egypts syvfoldige inndeling av himmelen. . . Da denne syvfoldighet ble brutt og inndelt i fire kvadranter, ble den multiplisert med fire og 28 tegn erstattet de tidligere syv stjernebildene, og månens zodiak med sine 28 dager ble det registrerte resultat.³ . . . I det kinesiske system ble de fire syvdelene tildelt de fire åndene som hersket over de fire kardinalpunktene. (Innen kinesisk buddhisme og i esoterismen representeres disse åndene ved fire drager – de som kalles ”maharajahaene”). De syv nordlige stjernebildene utgjorde den sorte kriger, de syv østlige (kinesisk høst) den hvite tiger, de syv sydlige er den røde fuglen og de syv vestlige (våren) er den blå drage. Hver av disse fire åndene hersker over sin syvfoldige del i en måneuke. Opphavet til den første syvinnndeling (de syv stjerners Tyfon) antok nå månekarakter. . . I denne fasen finner vi gudinnen Sefekh, hvis navn angir tallet 7, som et feminint ord, eller *logos* i stedet for tidens mor, som var det tidligere *ordet*, som gudinne for de syv stjernene. (”Typology of Time”, 2. bind, s. 313 av *Natural Genesis*.)

Forfatteren viser at det var Storebjørns gudinne og tidens mor som i Egypt fra de eldste tider var det ”*levende ord*”, og at ”Sevekh-Kronus, som ble symbolisert ved dragen-krokodillen, Saturns førplanetariske form, ble kalt hennes sønn og make. Han var hennes Ord-Logos” (I, s. 321).

Ovenstående er helt tydelig, men det var ikke bare kjennskapet til astronomi som ledet fortidens mennesker til *syvinnndelingen*. Den opprinnelige årsaken går langt dypere og vil bli forklart på rette sted.

Sitatene ovenfor er ingen digresjoner. De er tatt med for å vise (a) grunnen for at en fullt innviet ble kalt en ”drage”, en ”slange” eller en ”naga”, og (b) at vår syvfoldige inndeling ble anvendt av prestene i Egypts første dynastier av samme grunn og på samme grunnlag som vi gjør. Dette krever imidlertid en nærmere forklaring. Som allerede anført; det G. Massey kaller de fire kardinalpunktens fire ånder, og kineserne den sorte kriger, hvit tiger, rød fugl og blå drage kalles i de hemmelige bøkene de ”fire skjulte visdommens drager” og de ”himmelske nagaer”. Som påvist var den syvhodede eller syvfoldige LOGOS-DRAGE i tidens løp blitt delt, så å si, i *fire* syvfoldige deler eller i *tjueåtte* deler. Hver måneuke har en bestemt okkult karakter i månemåned, hver av de tjueåtte dagene har særlige egenskaper, slik at hver av de tolv stjernebildene, enten atskilt eller til sammen med andre tegn, har en okkult

² Av samme grunn gjenkjenner vi inndelingen av mennesket i syv prinsipper, da de beskriver den samme sirkelen innen menneskets høyere og lavere natur.

³ Den syvfoldige inndelingen er dermed den eldste og kom før den firfoldige inndelingen. Den var grunnlaget for den eldste klassifikasjon.

påvirkning enten for det gode eller det onde. Dette representerer summen av den kunnskap menneskene kan oppnå på denne jorden, men få er de som oppnår den, og enda færre er de vise menn som trenger helt til bunns i den kunnskap, som symboliseres av den store rotdrage, den åndelige LOGOS for disse synlige tegnene. Men de som gjør det, blir kalt ”drager”, og de er ”de fire sannheters arhater med de 28 evnene” eller egenskapene, og har alltid blitt kalt det.

De alexandrinske nyplatonikerne hevdet at for å bli en virkelig *kaldeer* eller magiker, måtte man mestre vitenskapen eller kunnskapen om de syv verdensherskeres perioder, som inneholder all visdom. I ”Proclus i *Timæus*” I, tillegges Jamblichos en annen versjon, som imidlertid ikke endrer meningen. Han sier at ”assyriene har ikke bare bevart oppteignelsene om syv og tjue myriader av år, slik Hipparchus sier de har, men i tillegg hele apocatastasene⁴ og periodene for de syv verdensherskerne”. For alle folkeslag og stammer, siviliserte eller ville, finnes det legender som peker mot en universell tro på slangenens store visdom og klokhet. De ”fortryller”. De hypnotiserer fuglen med sitt blikk, og selv mennesker kan svært ofte ikke frigjøre seg fra deres fascinerende innflytelse. Derfor er symbolet meget passende.

Krokodillen er den egyptiske drage. Den var et dobbeltsymbol for himmel og jord, sol og måne, og ble på grunn av sin amfibiske natur helliget Osiris og Isis. Ifølge Eusebius fremstilte egypterne solen som fører for et skip, som ble trukket av en krokodille ”for å vise solenes bevegelse i det fuktige (rommet). (*Preparatio Evangelica*, I, 3, 3.) Krokodillen symboliserte også hele *nedre* Egypt, som var mer sumpig enn den øvre delen. Alkymistene forfekter en annen fortolkning. De sier at symbolet med solen i et skip på rommets eter betyr at det hermetiske stoff er prinsippet eller grunnlaget for gull, eller den *filosofiske* sol, mens vannet hvor krokodillen svømmer er materiens flytende vann. Skipet selv forestiller naturens fartøy, hvor solen eller svovelets ildaktige prinsipp opptrer som fører, fordi det er solen som styrer arbeidet ved sin virkning på det *fuktige* eller *kvikksølvet*. Ovenstående er bare for alkymistene.

Slangen ble først tegnet for og symbolet for det onde og for djevelen i middelalderen. De første kristne hadde sammen med de ofitiske gnostikere sitt tofoldige logos: den gode og onde slange, agatodemon og kakodemon. Det fremgår av skriftene til Marcus, Valentinus og mange andre og særlig i *Pistis Sophia*, et dokument som ganske sikkert stammer fra kristendommens første århundrer. På marmorsarkofagen i en grav, som ble avdekket i 1852 nær Porta Pia, vises en fremstilling av magienes tilbedelse, ”eller”, som nylig avdøde C.W. King skriver i ”*The Gnostics*” ”prototypen for fremstillingen av den nye sols fødsel”. Mosaikkgulvet fremstilte et merkelig bilde som kan ha vært enten (a) Isis, som ammer barnet Harpocrates, eller (b) madonna, som ammer Jesusbarnet. I mindre sarkofager som omgir den store, ble det funnet elleve blyplater rullet sammen som pergament, hvor tre er blitt fortolket. Innholdet av disse bør betraktes som et endelig bevis på et svært omstridt spørsmål, for de viser at de første kristne frem til 6. århundre i god tro var hedninger, eller at den dogmatiske kristendom i sin helhet overtok og overleverte til den kristne kirke – solen, treet, slangen, krokodillen og det hele.

På den første sees Anubis . . .som rekker frem en pergamentrull. Ved hans føtter finnes to kvinnebyster og nedenfor det hele to slanger som slynger seg om . . .et lik svøpt som en mumie. På den andre rullen . . .rekker Anubis frem et kors, ”livets tegn”. Under føttene hans ligger liket, omgitt i flere folder av en diger slange, agatodemon, den avdødes vokter. . .På den tredje rullen bærer Anubis på sin arm . . .skissen til . . .et fullstendig latinsk kors . . .Ved gudens føtter finnes romboide, det egyptiske ”verdeseget”, og mot denne kryper en slange sammenrullet til en sirkel. . . Under bystene er bokstaven ω gjentatt *syv* ganger på en linje, som påminner om ”navnet”. . .Meget bemerkelsesverdig er også den linje av bokstaver, åpenbart fra Palmyra, som finnes på beinet til den første Anubis. Hvis vi antar at disse talismanene ikke stammer fra isisk men fra den nyere ofitiske tro, kan *slangefiguren* godt representere den ”sanne og perfekte slange”, som ledet alle sjeler som hadde tillit til den ut av kroppens Egypt. gjennom Rødehavet og inn i det lovede land og dermed reddet dem fra ødemarkens slanger; dvs. fra stjerneherskerne. (King’s ”Gnostics”, s. 366.)

Denne ”sanne og perfekte slange” er den Gud med syv bokstaver, som nå er blitt Jehova og Jesus *ett med ham*. I *Pistis Sophia*, en bok som er eldre enn *Johannes åpenbaring*, men åpenbart fra samme skole, sender Christos kandidatens som skal innvies til denne guden med syv vokaler. ”De syv tordeners (slange) uttalte disse syv vokalene”, men ”forsegl det de syv tordener uttalte og skriv det ikke

⁴ apocatastasene: gjenopprettelse av verdenene, *o.a.*

ned”, sier åpenbaringen (10,4). ”Søker dere etter disse mysterier?”, spør Jesus i *Pistis Sophia*. ”Intet mysterium er bedre enn dette (de syv vokaler), for de vil bringe deres sjeler inn i lysenes lys”; dvs. sann visdom. ”Ingenting er derfor bedre enn de mysterier dere søker etter, med unntak av *mysterier med de syv vokalene og deres FØRTINI makter og deres antall*”.

I India var det *mysteriet med de syv ILDFORMENE* og deres førtini ildluer eller aspekter, eller ”deres medlemmer”, som er akkurat det samme.

Disse syv vokaler fremstilles i India, blant esoteriske buddhister, i Egypt, Kaldea, osv., og blant innvidde i ethvert land – ved svastikategnene på kronene til evighetens syv slangehoder. I hermetiske skrifter er det de syv soner avdøde stiger opp igjennom, og i hver av dem etterlater avdøde en av sine ”sjeler” (eller prinsipper), inntil han ankommer på planet over alle sonene, hvor han forblir den store absolutte visdommens formløse slange – eller guddommen selv. I den hemmelige lære har den syvhodede slange mer enn en betydning. Den er den syvhodede *Draco*, hvor hver av dens hoder er en stjerne i Lillebjørn, men den var også og først og fremst mørkets slange (dvs. ufattelig og uforståelig), hvis syv hoder var de syv *Logoi*, speilbildet av det ene og først manifesterte lys – den universelle LOGOS.

§ 11. DEMON EST DEUS INVERSUS.

Denne symbolske setning er med sine mangfoldige meninger visselig meget farlig og revolusjonerende i forhold til alle de dualistiske religionene – eller teologiene – og særlig i lys av kristendommen. Likevel er det verken korrekt eller rettferdig å si at kristendommen har oppfunnet og brakt frem Satan. Som en ”motstående” motsatt kraft som trenges for å skape likevekt og harmoni i naturen, slik en skygge gjør lyset enda lysere, eller natten blir en større avveksling for dagen og kulden gjør at man setter større pris på den behagelige varme – har SATAN alltid eksistert. Det homogene er ett og udelelig. Men hvis det homogene ene og absolutte ikke bare er en talemåte, og det heterogene i sin dualistiske form er dets avkom – dets todelte skygge eller speilbilde – så må selv denne guddommelige homogenitet i seg selv inneholde essensen av både det gode og det onde. Hvis ”Gud” er absolutt, uendelig og den universelle rot til alt og alle i naturen og dets univers, hvorifra kommer da det onde eller den onde om ikke fra det absoluttes samme ”gylne skjød”? Vi er dermed tvunget til enten å akseptere at godt og ondt, agatodemon og kakodemon, er skudd på den samme stamme av tilværelsens tre, eller overgi oss til den absurditet å tro på to evige absolutter!

Når vi nå skal spore forestillingens opphav tilbake til den første begynnelse i det menneskelige sinn, er det ikke annet enn rettferdig å inntil videre yte den beryktede djevel rettferdighet. I gamle dager kjente man ikke til noen isolert, gjennomført og absolutt ”det ondes gud”. Hedenske forestillinger omfattet godt og ondt som tvillinger, født av den samme mor – naturen, og når denne forestilling opphørte å være arkaisk, ble visdommen til filosofi. I begynnelsen var symbolene for godt og ondt rene abstraksjoner, lys og mørke. Senere ble de utvalgt blant de mest naturlige og stadig periodiske, kosmiske fenomener – dag og natt, eller solen og månen. Så lot man sol- og månegudenes herskare representere dem, og mørkets drage ble stilt i kontrast med lysets drage. (Se 5. og 7. sang i 1. bind.) Satans herskare er Guds sønner like mye som B’ni Alhims herskare, disse Guds barn som kom for å ”presentere seg for Herren”, deres far (se *Job* 2). ”Guds sønner” ble først de ”falne engler” etter å ha oppdaget at menneskenes døtre *var vakre* (Skapelsesberetningen 6, 2). I indisk filosofi var *suraene* blant de første og lyseste gudene og ble *asuraer* først når de ble detronisert av brahminenes fantasi. Satan antok aldri en menneskelig, individuell form, før mennesket hadde fullført å skape ”en levende personlig gud”, og da bare fordi det var blitt helt nødvendig. Man trengte et skalkeskjul eller en syndebukk for å forklare all den grusomhet, de feiltakelser, den altfor tydelige urettferdighet som ble tilagt ham som ble påstått å være det absolutt perfekte, barmhjertige og gode. Dette var den første karmiske effekt at å oppgi den filosofiske og logiske panteisme, og som støtte for det late menneske skape ”en barmhjertig fader i himmelen”, hvis daglige og timelige handlinger som *natura naturans*, den ”tiltalende men iskalde moder” gjør formodningen til skamme. Dette ledet til de opprinnelige tvillinger, Osiris-Tyfon, Ormazd-Ahriman, og til sist til Kain-Abel og alle andre motsetninger.

Etter å ha startet som sammenfallende med naturen, endte ”Gud”, skaperen, opp med å bli dens opphavsmann. Pascal løser problemet på en smart måte ved å si: ”Naturen har fullkommenheter for å vise at den er Guds bilde, og mangler for å vise at den *bare* er hans bilde”.

Jo lenger tilbake i det forhistoriske mørke man går, desto mer filosofisk synes prototypen for den senere Satan å være. Den første ”motstående” i individuell menneskelig form man møter i den gamle puraniske litteraturen er en av dens største rishier og yogier – Narada med tilnavnet ”uromaker”.

Han er en Brahmaputra, en sønn av den mannlige Brahmâ. Mer om ham senere. Hvem den store ”forførelsen” virkelig er, kan man fastslå ved å søke *med et åpent øye* og et fordomsfritt sinn i enhver gammel kosmogoni og skrifter.

Det er den menneskeliggjorte *demiurg*, himmelens og jordens skaper, atskilt fra den kollektive herskare av sine medskapere, som han så å si representerer og sammenfatter. Han er *nå teologienes* gud. ”Tanken er ønskets fader”. En gang var det et filosofisk symbol, som overlatt til den perverse menneskelige fantasi etter hvert ble en ondskapsfull, svikefull, listig og misunnelig gud.

Drager og falne engler blir beskrevet i andre deler av dette verket, slik at noen få ord om den meget baktalte Satan vil være tilstrekkelig her. Det leseren bør huske er at for ethvert folkeslag utenom de

kristne nasjoner, var djevelen til denne dag ikke noe verre vesen enn det motsatte aspekt av den såkalte skaperens dobbeltnatur. Det er helt naturlig. Man kan ikke påstå at Gud er hele universets syntese, allestedsnærværende, allvitende og uendelig, og så atskille ham fra det onde. Da det er langt mer ondt enn godt i verden, følger det helt logisk at enten må Gud inneholde det onde eller være den direkte årsak til det, eller så må han oppgi sitt krav på å være absolutt. De gamle forsto dette så godt at deres filosofer – som nå følges opp av kabbalistene – definerte det onde som Guds eller det godes vrangside: *Demon est Deus inversus*, et meget gammelt ordtak. I virkeligheten er det onde bare en motsatt og blind kraft i naturen; det er *reaksjon, opposisjon og kontrast* – et onde for noen og et gode for andre. Det finnes intet *absolutt ondt*, bare en lysets skygge som gjør at lyset eksisterer, selv for vår fatteevne. Hvis det onde forsvant, ville også det gode forsvinne fra jorden. Den ”gamle drage” var ren ånd for han ble stofflig og *passiv* før han ble *aktiv*. Innen syrisk-kaldeisk magi var både Ofis og Ofiomorfos forent i zodiakken, i det androgyne tegnet *jomfruen-skorpionen*. Før sitt fall på jorden var ”slangen” *Ofis-Christos*, og etter sitt fall ble den Ofiomorfos-CHRESTOS. Overalt i sine spekulasjoner betraktet kabbalistene det onde som en KRAFT, som er antagonistisk med samtidig essensiell for det gode, da den gir vitalitet og eksistens som ellers ikke oppstått. *Livet* kunne ikke være mulig (i *mayavisk* forståelse) uten *døden*, heller ikke fornyelse og gjenoppbygging uten ødeleggelse. Plantene vil forgå i et evig sollyst, og det samme ville mennesket, som ville bli en automat uten å utfolde sin frie vilje og strebe mot sollyset, som ville tape sitt vesen og verdi for ham om det ikke fantes noe annet enn lys. Det gode er uendelig og evig bare fordi det evig er skjult for oss, og det er grunnen for at vi forestiller oss det som noe evig. På de manifesterte plan, oppveier det ene det andre. Det er få teister som tror på en personlig Gud, som ikke gjør Satan til Guds skygge, eller som forveksler dem og tror de har rett til å be til sitt idol om hjelp og beskyttelse for derved slippe straff for sine onde og grusomme handlinger. ”Led oss ikke inn i fristelse” ber millioner av kristne hjerter daglig til ”vår far, som er i himmelen”, og ikke til djevelen. De gjør dette og gjentar de samme ordene som ble lagt i deres frelsers munn og tenker ikke et øyeblikk på at meningen står i direkte strid med hva Jakob, ”Herrens bror”, har skrevet: ”Ingen bør si, når han fristes: Jeg er fristet av Gud, for Gud kan ikke fristes av det onde eller friste noe menneske.” (*Jakobs brev* 1, 13.) Hvorfor da si at det er djevelen som frister oss, når kirken på grunnlag av Kristus’ autoritet lærer oss at det er Gud som gjør det? Slå opp i hvilken som helst fromt verk hvor ordet ”fristelse” er definert i teologisk forstand, og du vil straks finne to definisjoner: (1) De sorger og problemer som Gud lutrer sitt folk med. (2) De lokkemidler og fristelser djevelen bruker for å villed og forføre menneskeheten. (*Jakob* 1, 2, 12 og *Matteus* 6, 13.) Rent bokstavelig motstrider Kristus’ og Jakobs lære hverandre, og hvilke dogme kan forlike dem om den okkulte meningen forkastes?

Stilt overfor ulike forførelser kreves det en virkelig vis filosof for å avgjøre hvor Gud slutter og djevelen begynner! Når vi derfor leser at ”djevelen er en løgner og løgnens far”, dvs. den INKARNERTE LØGN, og vi samtidig får høre at Satan – djevelen – er Guds sønn og den vakreste av hans erkeengler, da foretrekker vi å vende oss til panteismen og den hedenske filosofi for å finne mer informasjon, istedenfor å tro at faderen og sønnen er en gigantisk, personifisert og evig LØGN.

Straks vi får nøkkelen til skapelsesberetningen i våre hender, avslører den vitenskapelige og symbolske kabbala hemmeligheten. Den store slange i Edens hage og ”Herren Gud” er den samme, og det er Jehova og Kain også – den Kain som teologien fremstilles som ”morder” og LØGNER overfor Gud! Jehova frister Israels konge til å telle folket, og Satan frister ham til å gjøre det samme et annet sted. Jehova forvandler seg til slanger av ild for å bite dem som mishager ham, og Jehova besjeler den kopperslangen som helbreder dem.

Disse korte og tilsynelatende motstridende påstandene i det gamle testamente (motstridende fordi de to makter er atskilt istedenfor å bli betraktet som to sider av en og samme sak) er et ekko – gjort helt ugjenkjennelig av eksoterismen og teologien – av de universelle og filosofiske dogmene i naturen, som fortidens vise kjente så godt til. Vi finner det samme i flere personifikasjoner i Puranaene, bare langt mer utførlig og tankevekkende rent filosofisk.

Pulastya, en ”Guds sønn” – og en av hans første – gjøres således til demonenes stamfar, rakshasaer, som frister og ødelegger mennesker. *Pisacha* (kvinnelig demon), er datter av Daksha, også en ”Guds sønn”, og en Gud, og mor til alle *pisachaene* (*Padma Purana*). Demonene, som de kalles i Puranaene, er meget uvanlige djevler om de vurderes etter et europeisk og ortodoks syn på disse skapningene, da de alle – danavaene, daityene, pichasaene og rakshasaene – fremstilles som svært fromme, som følger vedaforskriftene, og noen av dem er enda store yogier. Men de motsetter seg presteskapet og ritualismen, ofringene og formene – akkurat som de avanserte yogiene fremdeles gjør i India – og blir ikke

mindre respektert av den grunn og tillater dem ikke å etterleve verken kasteregler eller ritualer. Derfor kalles alle disse puraniske giganter og titaner for djevler. Misjonærene, som alltid, når de kan, er på utkikk etter tilfeller som viser at hindutradisjonene ikke er annen enn *et speilbilde* av den jødiske bibel, har utviklet en eventyrlig fortelling om Pulastyas antatte identitet med Kain, og rakshasaene med kainittene, "de forbannede" og grunn for Noas syndeflod. (Se abbed Gorresios verk, som fortolker Pulastyas navn til å bety den "forkastede", altså Kain, om du tillater). Pulastya bør i *Kedara*, sier han, som betyr et "fremgravd sted", en *gruve*, og ifølge tradisjonen og ved Bibelen fremstilles Kain som den som første arbeider med metaller og graver dem ut!

Mens det er meget sannsynlig at Bibelens *gibborim* (kjemper) er hinduenes rakshasaer, er det enda sikrere at de begge er atlantere og dermed tilhører de druknede rasene. Hvordan det enn er, ingen Satan kunne mer iherdig baktale sin fiende eller være mer ondsinnet i sitt hat, enn de kristne teologer når de forbanner ham som far til alt ondt. Sammenlign deres beskyldninger og meninger om djevelen med de puraniske vismenns filosofiske syn og kristusaktige mildhet. Når Parasara, hvis far ble slukt av en rakshasaer, forberedte seg på å ødelegge (magisk) hele rasen, uttaler Vasishta, hans farfar, noe få meget tankevekkende ord til ham. Han viser den sinte vismannen at etter hans egen bekjennelse, så eksisterer ondt og *karma*, men ingen "onde ånder". "Still din vrede", sier han. "Rakshasaene er ikke skyldige, din fars død var *karmaens* verk. Sinne er tåpers følelser, som ikke passer for en vis mann. *Hvem er det som gjør at noen blir drept, kan det spørres om? Enhver høster virkningene av egne handlinger.* Sinne, min sønn, ødelegger alt mennesket oppnår . . . og forhindrer oppnåelse av frigjørelse. De vise skyr vrede. La deg ikke, mitt barn, bli påvirket av dens innflytelse. La ikke disse *uskyldige* mørkets ånder bli fortært; la ditt offer opphøre. Barmhjertighet er den rettferdiges makt". (*Vishnu Purana* I, I.) Derfor er ikke ethvert slikt "offer" eller bønn til Gud etter hjelp *noe annet enn svart magi*. Det Parasara ba om, var ødeleggelse av mørkets ånder, som sin personlige hevn. Han kalles en *hedning* og de kristne har dømt ham som en sådan til evig helvete. Men i hvilken henseende er fyrster og generalers bønn noe bedre, når de før hvert slag ber om sine fienders undergang? Enhver slik bønn er *svart magi* av verste slag, skjult som en demonisk "mr. Hyde" under en skinnhellig "dr. Jekyll".

I den menneskelige natur angir det onde bare polariteten mellom materie og ånd, en kamp om livet mellom de to manifesterte prinsipper i tid og rom, hvor prinsippene i seg selv er ett, fordi de begge er rotfestet i det absolutte. I kosmos må likevekten mellom dem bevares. Utfoldelsen av de to motsetningene frembringer harmoni, som sentripetale og sentrifugale krefter, som utfyller hverandre – gjensidig avhengige – "for at de begge skal utfoldes". Hvis en av dem stoppes, skulle den andres utfoldelse umiddelbart bli selvødeleggende.

Da den personifikasjon som kalles Satan er grundig analysert fra sitt trefoldige aspekt – i det gamle testamentet, i kristen teologi og i den eldre, hedenske oppfatning – kan de som ønsker å lære mer om den henvises til 2. bind av *ISIS UNVEILED*, kap. X. Se også flere deler av 5. bind av dette verk. Det er en meget god grunn for å ta opp dette temaet og forsøke en ny forklaring. Før vi starter opp med evolusjonen av det fysiske og *guddommelige* menneske, må vi først mestre tanken om en syklisk evolusjon, gjøre oss kjent med filosofiene og trosformene til de fire raser som foregikk vår rase, og sette oss inn i tankene til deres titaner og kjemper – kjemper både mentalt og fysisk. Denne fortid var gjennomtrengt av en filosofi om åndens innvikling i stoffet, den progressive nedadgående syklus, eller aktive selvbevisste evolusjon. De aleksandrinske gnostikerne har i tilstrekkelig grad avslørt innvielse-nes hemmelighet, og deres opptegnelser er fulle av "de nedadgående *æoner* etter deres dobbelte mening som englevesener og perioder, hvor den ene er den naturlige evolusjon av den andre. På den andre side er de orientalske tradisjoner på begge sider av det "svarte vannet" – havet som skilte de to *orienter* – fulle av allegorier om pleromas, gudenes og devaenes fall. Alle som en allegoriserte og forklarte FALLET som *et ønske om å lære og vinne kunnskap* – å VITE. Dette er en naturlig følge av mental evolusjon, hvor det åndelige blir transmutert til det materielle eller fysiske. Den samme lov om nedstigning til materialitet og oppstigning til åndelighet har gjort seg gjeldende gjennom den kristne æra, hvor reaksjonen har stanset akkurat nå, i vår egen, spesielle *underrase*.

Det som kanskje for titusen år siden ble fremstilt i *Pymander* og som kunne fortolkes på tre måter og være en beretning om et astronomisk, antropologisk og enda et alkymetrisk faktum, nemlig allegorien om de syv verdensherskerne, som brøt gjennom de syv ildsirkelene, ble begrenset til en materiell og antropomorfsk fortolkning – *englenes opprør og fall*. Den mangfoldige og dypt filosofiske beretningen, i sin poetiske form som "ekteskapet mellom himmelen og jorden", naturens kjærlighet til den guddommelige formen og det "himmelske menneskes" henrykkelse over sin egen skjønnhet avbildet i

naturen – dvs. ånd tiltrukket av materie – er nå etter teologenes behandling blitt ” verdensherskernes ulydighet mot Jehova, med en selvbeundring som avlet satanisk stolthet, som ble etterfulgt av deres FALL, fordi Jehova ikke tillater at man tilber noen andre enn ham selv”. De vakre planetenglene, fortidens strålende, sykliske æoner, ble deretter kort sagt sammenfattet i sin mest ortodokse form i Samael, Talmuds lederdemon, ”denne store slange med *tolv vinger* som med sitt fall drar med seg solsystemet eller titanene”. Men *Schemal*, den sabeiske Samaels *alter ego*, betydde i sitt filosofiske og esoteriske aspekt ”året” i sitt astrologisk onde aspekt med dets tolv måneder eller vinger av uunngåelige onder i naturen. Innen esoterisk teogony (se Chwolson i NABATHEAN AGRICULTURE, II, 217) representerte både Schemal og Samael en særskilt guddommelighet. Hos kabbalistene er de ”jordens ånd”, den personlige gud som styrer den og *de facto* identisk med Jehova. For talmudistene erkjenner selv at SAMAEEL er et gudenavn for en av de syv Elohim. Kabbalistene påviser dessuten at de to, Schemal og Samael, er en symbolsk form for Saturn, KRONOS, og at de tolv vingene representerer de 12 månedene, og at symbolet i sin helhet betegner *en rases syklus*. Jehova og Saturn er også avbildet med samme tegn.

Dette leder igjen til en meget merkelig slutning av et katolsk dogme. Mange kjente forfattere tilknyttet den katolske kirke innrømmer at det finnes en forskjell og at den bør bibeholdes mellom de uranske titanere, de antediluvianske kjemper (som også var titanere) og de postdiluvianske kjemper som de (katolikkene) *vil* betrakte som etterkommere av den mytiske Ham. Eller enda tydeligere uttrykt, det er en forskjell mellom de kosmiske, *opprinnelig* motstående krefter – styrt av syklisk lov – de atlantiske menneskelige kjemper og de postdiluvianske store adepter, både på *høyre-* og *venstre-håndsveien*. Samtidig viser de at Mikael, ”*general* for de kjempende, himmelske hærskarer, *Jehovas livvakt*; som også synes å være en titan (se de Mirville), bare med adjektivet ”guddommelig” foran tilnavnet. Disse ”uranidene”, som andre steder kalles ”guddommelige titaner” – som etter å ha gjort opprør mot Kronos (Saturn) blir påvist å være fiender av Samael (en Elohim og synonym med Jehova kollektivt) – er dermed identisk med Mikael og hans hærskarer. Kort sagt, *rollene* byttes om, alle de stridende er sammenblandet, og ingen forsker er i stand til å skjelne klart hvem som er hvem. Esoterisk forklaring kan imidlertid bringe litt orden i denne forvirringen, hvor Jehova blir Saturn, og Mikael og hans hærskarer blir til Satan og de opprørske engler, på grunn av de altfor trofaste fanatikerens tankeløse forsøk på å gjøre enhver hedensk gud til en djevel. Den sanne mening er langt mer filosofisk, og legenden om englenes første ”fall” får et vitenskapelig preg når den forstås korrekt.

Kronos representerer uendelig (og dermed uforanderlig) varighet, uten begynnelse og slutt, bortenfor rom og oppdelt tid. De ”englene”, genier eller devaer, som ble født *for å virke i tid og rom*, dvs. som skulle bryte gjennom de *superåndelige plans syv sirkler* til de fenomenale, eller begrensede, overjordiske områder, sies allegorisk å *ha gjort opprør* mot Kronos og kjempet mot den (da) ene levende og høyeste gud. Når Kronos på sin side sies å ha lemlestet sin far Uranus, er meningen med lemlestingen meget enkel: absolutt tid gjøres endelig og betinget; en del løsrives fra det hele, som derved viser at Saturn, gudenes far, er blitt forvandlet fra *evig varighet* til en begrenset periode. Kronos kutter selv de lengste og (for oss) de tilsynelatende endeløse periodene med sin ljà, som tross alt er begrenset i evigheten, og med den samme ljà nedlegger han de største opprørerne. Nei, ingen vil unnsnippe tidens ljà! Pris guden eller gudene, eller bespott den ene eller begge, men ljàen vil ikke forstyrres en milliondel av et sekund i sitt oppstigende og nedstigende forløp.

Titanene i Hesiods teogoni ble kopiert i Hellas fra Indias *suraer* og *asuraer*. Hesiods titanere, *uranidene*, som en gang talte bare seks, er nylig på grunnlag av et gammelt fragment om den greske myten funnet å være *syv*, og den syvende kalles Foreg. Dermed er deres identitet som de syv verdensherskere fullt påvist. Opphavet til ”krigen i himmelen” og FALLET må, i våre øyne, uunngåelig spores til India og kanskje langt tidligere enn de puraniske beretningene om dette. For TARAMAYA tilhørte en senere tidsalder, og i nesten enhver kosmogoni finnes det beretninger om tre atskilte kriger.

Den første krigen fant sted i tidenes natt, mellom gudene og (a)*suraene* og varte i en periode på ett ”guddommelig år”.¹ Ved denne anledning tapte gudene for daityaene, som ble ledet av Hrada. Men

¹ En ”Brahmås dag” varer i 4.320.000.000 år – multipliser dette med 365! Asuraene her (ikke guder men demoner) er fremdeles *suraer*, guder som er høyere opp i hierarkiet enn de sekundære guder som ikke en gang nevnes i vedaene. Krigens varighet viser dens betydning og at de bare er personifiserte kosmiske makter. Det er åpenbart av sekteriske grunner og som følge av *odium theologicum* (hat overfor annerledestenkende) at den illusoriske form Vishnu antar som *Mayamoha* i senere arrangementer av gamle tekster ble tillagt Buddha og daityaene i

deretter, takket være en plan fra Vishnu, som de beseirede guder hadde bedt om hjelp, slo de asuraene. I Vishnu Purana er det intet intervall mellom de to krigene. Innen den esoteriske lære finner den ene krigen sted før byggingen av solsystemet, den andre på jorden ved menneskets "skapelse", og en tredje krig skal ha funnet sted ved slutten av 4. rase mellom dens adepter og de som tilhørte den 5. rase; dvs. mellom de innvidde på den "hellige øy" og Atlantis' sorte magikere. Vi skal redegjøre for den første kampen, slik den skildres av Parasara og forsøke å skille de to beretningene, som med hensikt er sammenblandet. Det fastslås her at fordi daityaene og asuraene var opptatt med sine plikter ifølge sine respektive ordener (*varna*) og fulgte de veier som var foreskrevet i den hellige tekst og praktiserte sine religiøse botsøvelser (en merkelig beskjeftigelse for *demoner* om de var *identiske med våre djevler*, slik det påstås) – var det umulig for gudene å nedkjempe dem. De bønnene gudene rettet til Vishnu er merkelige, da de viser forestillinger om en antropomorfisk guddom. Etter sitt nederlag hadde de beseirede gudene "flyktet til den nordlige bredd av Melkehavet (Atlantehavet)" ² og sendt mange ydmyke bønner "til det første vesen, den guddommelige Vishnu", og blant andre denne: "Ære være deg, som er ett med helgenene, hvis perfekte natur stadig er velsignet. . . Ære være deg, som er ett med slangerasen, tvetunget, oppfarende, grusom, umettelig på nytelser og med overflod av rikdom . . . Ære være deg . . . O herre, som verken har farge eller utstrekning, heller ikke størrelse (*ghana*), heller ingen antatte egenskaper, og hvis essens (*rupa*), den reneste av de rene, bare kan verdsettes av de hellige *Paramarshiene* (de største vismennene eller rishiene). Vi bukker for deg, i egenskap av Brahma, uskapt, uforgjengelig (*avyaya*), som er i våre legemer og i alle levende skapninger, og utenfor hvem intet finnes. Vi priser den Vasudeva, alles herre, plettfri, spiren til alle ting, unntatt fra å oppløses, ufødt, evig; som av vesen er *Paramapadatamavat* (bortenfor åndens tilstand) og i essens og substans (*rupa*) hele dette (univers)." (*Vishnu Purana* III, kap. xvii.)

Ovenstående er sitert som en illustrasjon på de rike mulighetene for fiendtlig og feilaktig kritikk som Puranaene tilbyr enhver europeisk, transsynt person, som danner seg inntrykk av fremmede religioner på rent eksterne opplysninger. Enhver som underkaster det som leses en inngående analyse, vil med et blikk se urimeligheten med å tiltale det aksepterte "ukjennelige", det formløse og egenskapsløse ABSOLUTTE, slik vedantistene definerer BRAHMA, med en som er "ett med slangerasen, tvetunget, grusom og umettelig", og dermed forbinde det abstrakte med det konkrete, og knytte adjektiver til noe som er grenseløst og ubetinget. Selv Wilson, som etter å ha levd blant brahminere og punditer i India i så mange år, burde ha visst bedre. Men selv denne forskeren lot ingen anledning gå fra seg til å kritisere de hinduiske skriftene i denne henseende. Han utbryter for eksempel:³

Puranaene byr stadig på uforenlige doktriner! Ifølge dette avsnittet er ikke den høyeste bare den inaktive skapelsesårsak, men utøver også funksjoner som et aktiv forsyn. Kommentatoren siterer en tekst fra vedaene til støtte for dette syn: "Den universelle sjel som går inn i menneskene, styrer deres atferd." Selvmotigelser forekommer imidlertid like ofte i vedaene som i puranaene. . ."

Faktisk sjeldnere enn i den mosaiske bibel. Men fordommene er store i hjertene til orientalistene, særlig de mest "ærværdige" forskerne. Den UNIVERSELLE SJEL er *ikke* den inaktive skapelsesårsak eller (Para) Brahma, men simpelthen det vi kaller det *intellektuelle* kosmos' sjettede prinsipp på det manifesterte tilværelsesplan. Det er Mahat eller *Mahabuddhi*, den store sjelen, åndens redskap, den aller første avspeiling av den formløse ÅRSÅK, det som er *bortenfor* ÅNDEN. Så mye for professor Wilsons ut-

---

Vishnu Purana, med mindre det ikke var et påfunn fra Wilson selv. Han trodde også at han hadde funnet en hentydning til buddhismen i Bhagavatgita, mens K.T. Telang har påvist at han bare hadde forvekslet buddhistene med de eldre chavaka-materialistene. Denne versjonen finnes ingen steder i andre Puranaer, såfremt den slik som professor Wilson påstår, finnes i *Vishnu Purana*, hvor oversettelsen, særlig del 3, kapittel 18, hvor den aktede orientalist tilfældigvis introduserer Buddha og viser at han underviser daityaene i buddhisme – noe som førte til en annen "stor krig" mellom ham selv og Vans Kennedy, som beskyldte han offentlig for med vilje for å ha forfalsket puraniske tekster. "Jeg bekrefter", skrev han i Bombay i 1940, "at Puranaene ikke inneholder det professor Wilson har påstått de inneholder . . . og inntil slike tekster fremlegges tillater jeg meg å gjenta min tidligere konklusjon at professor Wilsons syn at Puranaene i sin nåværende form er sammensetninger gjort mellom det 8. og 17. århundre utelukkende bygger på *velvillige antagelser og ubegrunnede forsikringer* og at begrunnelsen for den enten er overfladisk, feilaktig eller usannsynlig. (Se *Vishnu Purana*, Wilsons oversettelse, utgitt av Fitzward Hall, V, Tillegg.)

² Denne uttalelsen gjelder den *trede* krigen, fordi jordiske kontinenter, hav og elver nevnes i samme forbindelse.

³ Del I, kap. xvii, i beretningen om Prahlada – sønn av Hiranyakasipu, den puranske *satan*, Vishnus store fiende og konge av de tre verdener – i hvis hjerte Vishnu trådte inn.

brudd. Når det gjelder de slagne gudenes tilsynelatende selvmotsigende appell til Vishnu, så finnes forklaringer i Vishnu Purana, hvors orientalistene bare kunne registrere den.⁴ Der forklarer filosofien Vishnu som Brahmâ og Vishnu *i sine to aspekter*. Det finnes bare en Brahma, som ”essensielt er *prakriti* og *ånd*”.

Derfor er det ikke Vishnu – ”den inaktive skapelsesårsak” – som virket som et *aktivt* forsyn, men den universelle sjel, det E. Levi kaller *astrallyset* i dets materielle aspekt. Og denne ”sjel” er, i sitt tofoldige aspekt som ånd og materie, teistenes sanne antropomorfe Gud, da denne Gud er en *personifisering* av den universelle skapende kraft, som på grunn av sin manifesterte tilstand og differensiering i denne mayaviske verden både er ren og uren – i sannhet både *gud* og *djevel*. Men Wilson maktet ikke å se hvor mye Vishnu med denne egenart lignet på Israels herren Gud, ”særlig når han bedrar, frister og forfører”.

I Vishnu Purana er dette gjort så tydelig som mulig. For det sies der at ”når de var ferdige med sine bønner (*stotra*) så gudene den høyeste guddom Hari (Vishnu) bevæpnet med stridslur, diskos og klubbe *ridende på Garuda* . . .” ”Garuda” er en manvantarisk *syklus*, som vi skal vise på rette sted. Vishnu er derfor guddommen i *tid og rom*, vaishnavenes spesielle gud (en *stamme-* eller *rasegud*, som de kalles innen esoterisk filosofi); dvs. en av de mange dhyaniene, guder eller Elohim, som av en eller annen grunn ble utvalgt av et folk eller en stamme og dermed gradvis ble en ”Gud *over alle guder*” (2. Krønikebok 2, 5), den ”høyeste guden” som Jehova, Osiris, Bel, eller en av de *syv regenter*.

”Treet skal kjennes på sine frukter” – Guds natur ved hans handlinger. Disse må vi bedømme enten ved en bokstavelig eller allegorisk vurdering. Sammenligner vi de to – Vishnu, som de beseirede guders forsvarer og beskytter, og Jehova, som forsvarer og beskytter av det ”utvalgte” folk, uten tvil omvendt, da det er jødene som har *valgt* denne ”nidkjære” guden – finner vi at de begge anvender list og svik. Det gjør de etter prinsippet at ”hensikten helliger middelet” for å få overtaket på sine respektive motstandere og fiender – demonene. Mens Jehova (ifølge kabbalistene) fremtrer i form av den fristende slange i Edens hage og sender Satan for å friste Job, og plager og trakasserer farao for Abrahams hustru Saras skyld, og ”forherder” hans hjerte overfor Moses for ikke å gå glipp av noen anledning til å *hjemse* sine ofre med ”store plager” (Skapelsesberetningen, 12, 17) – så anvender Vishnu i *sin Purana* et knep som er like uverdige for en respektabel gud.

”Ha medlidenhet med oss, o herre, og beskytt oss, som har kommet til deg for å søke bistand mot daityene (demonene)” ba de beseirede guder. ”De har bemektiget seg de tre verdener og tilegnet seg de ofringer, som er vår andel, *men vaktet seg for å overskride vedaenes forskrifter*. Selv om vi, *likeså vel som de, er del av deg*. . . .er det umulig for oss å tilintetgjøre dem . . .da de følger de veier som er beskrevet i de hellige skrifter. Kan du, hvis visdom er umåtelig (*Ameyatman*), instruere oss om hvordan vi skal makte å utrydde gudenes fiender!”

Når den mektige Vishnu hørte deres anmodning, utsendte han fra sin kropp en *illusorisk* form (*Mayamoha*, ”den som villeder ved illusjon”), som han ga gudene og uttalte: ””Denne *Mayamoha* vil *villede daityene fullstendig*, slik at de ledes bort fra vedaene og dermed kan drepes . . .Gå og frykt ikke. La dette villedende synet gå foran dere. Det vil denne dag bli til stor nytte for dere, o guder!”

Deretter steg den store illusjon, *Mayamoha*, ned på jorden, så at daityene var opptatt med asketiske botsøvelser og nærmet seg dem i skikkelse av en *Digambara* (naken tigger) med barbert hode . . .og sa til dem på en behagelig måte: ”Hallo, dere herrer av daitya-slekten, hvorfor driver dere med disse botsøvelsene?” osv., osv. (II, 18)

Omsider ble daityene forført av *Mayamoha*’s listige tale, slik Eva ble forført av slangens råd. De ga opp vedaene. Som dr. Muir’s oversettelse lyder:

Den store forfører, som anvender illusjoner, villedet deretter andre daityer ved hjelp av mange andre typer forførelseskunster. På meget kort tid ble disse asuraene (daityene) villedet av forføreren (som var Vishnu) og oppga hele det system som bygger på den trefoldige vedaens forskrifter. Noen hånte vedaene, andre gudene, andre offerseremoniene, og andre brahmanene. Dette, utbrøt de, er en lære som ikke tåler å bli diskutert. Slaktning av

⁴ Denne uvitenheten er oppriktig og nydelig uttrykt i yogienes lovprisning av Brahmâ, ”jordens opprettholder” (i 1. bind, kap. iv), når de sier: ”De som ikke har praktisert hengivelse oppfatter verdens natur feilaktig. De uviten- de oppfatter ikke at dette universet er bygget på visdom. De vurderer det bare som et sanseobjekt og fortaper seg dermed i uvitenhetens åndelige hav. Men de som kjenner den sanne visdom, og som har et rent sinn, ser hele verden *som ett med guddommelig kunnskap*, som ett med deg, o Gud! Vær velvillig, i universelle ånd!”

⁵ Det var en dag da *Guds sønner* trådte frem for herren, og Satan kom med *sine brødre*, også frem for herren” (*Job* II, Abyss, etiopisk tekst).

dyr ved ofringene kan ikke gi noen religiøs fortjeneste. Å påstå at ofring av smør som brennes i ilden gir fremtidige belønning, er barnepjatt. . . Hvis det er slik at et offerdyr som drepes blir opphøyd i himmelen, hvorfor slakter ikke tilbederne da sin egen far? . . . Ufeilbarlige ytringer, store asuraer, faller ikke ned fra himmelen. Det er bare påstander begrunnet med fornuft som aksepteres av meg og av andre intelligente personer som dere selv! Ved tallrike metoder gjorde således den store forfører (*fornuften*) daityene usikre . . . Når de hadde slått inn på villfarelsens vei, mønstret gudene alle sine energier og gikk til krig. Så fulgte en strid mellom gudene og asuraene, og asuraene som hadde forlatt den rette vei, led nederlag. Tidligere var de blitt forsvart av en rettferdighetenes rustning som de bar på seg, men når den var ødelagt, omkom også de. (*Journal of the Royal Asiatic Society*, XIX, side 302.)

Hva man enn kan mene om hinduene, så kan ingen av deres fiender betrakte dem som tåper. Et folk hvis hellige menn og vismenn har gitt verden de største og mest sublime filosofier som noensinne er utgått fra menneskers sinn, må ha kjent forskjellen på rett og galt. Selv en villmann kan skille hvitt fra svart, godt fra ondt, og svik fra oppriktighet og sannferdighet. De som har meddelt denne hendelsen i deres guds historie, må ha sett at det i dette tilfelle var denne gud som var erkeforføreren, og at daityene, som "aldri overskred vedaenes forskrifter", sto på den rette siden i disse handlingene og dermed var de sanne "guder". Men det må ha vært, og *det er* en hemmelig mening skjult i denne allegorien. Ikke i noen samfunnsklasse eller nasjon betraktes svik og list som *guddommelige* dyder – kanskje unntatt i teologenes og moderne jesuitters klerikale klasser.

Vishnu Purana,⁶ lik andre verker av samme slag, har senere kommet i hendene på tempelbrahminene, og de gamle manuskriptene har uten tvil blitt justert av sekterister. Men det var en tid da Puranaene var esoteriske verker, og det er de fremdeles for de innvidde som kan lese dem med den nøkkelen de besitter.

Om brahmiske innvidde noensinne vil utgi den fulle meningen med disse allegoriene, er et spørsmål denne forfatter ikke er opptatt av. Hensikten er her å vise at ingen filosof, som akter de *kreative maktene* i deres mange former, kan eller noensinne har, akseptert allegorien for den sanne ånd, kanskje unntatt noen filosofer som tilhører den nåværende "høyerestående og siviliserte" kristne rase. For, som påvist, står ikke Jehova noe over Vishnu når det gjelder etikk. Dette er grunnen for at okkultistene og selv noen kabbalister, om de betrakter disse kreative krefter *som levende og bevisste vesener* eller ikke – og vi ser ingen grunn for at de ikke skal bli akseptert som sådanne – aldri vil forveksle ÅRSÅK med virkning, og akseptere jordens ånd for Parabrahm eller Ain-Soph. Uansett kjente de godt til den sanne natur for det grekerne kalte fader-eter, Jupiter-Titan, osv., osv. De vet at ASTRALLYSETS sjel er guddommelig, og at dets legeme (lysbølgene på de lavere plan) er djevlesk. Dette lyset symboliseres ved det "magiske hode" i *Zohar*, det dobbelte ansikt på den dobbelte pyramide: den sorte pyramide reiser seg mot en ren, hvit bakgrunn, med *et hvitt hode og ansikt innen dens sorte triangel*, den hvite pyramiden invertert – som er et speilbilde av den første i de mørke vann og viser det *sorte speilbilde av det hvite ansikt* . . .

Dette er "astrallyset", eller DEMON EST DEUS INVERSUS.

---

⁶ Wilsons oppfatning om at "Vishnu Purana" er laget i *vår æra* og at det i nåværende form ikke er eldre enn mellom det 8. og 17. århundre, er for absurd til å bli tatt alvorlig.

§ 12. DE SKAPENDE GUDENES TEOGONI.

For fullt ut å forstå den ide som lå til grunn for enhver eldre kosmologi fordres et komparativt studium og en analyse av alle fortidens store religioner, da det bare er ved en slik metode at denne grunnideen kan klarlegges. Hvis den eksakte vitenskap kunne gå så høyt og spore naturens handlinger tilbake til deres endelige og opprinnelige kilde, ville den kalle ideen kreftenes hierarki. Den opprinnelige, transcendentale og filosofiske oppfatning var ens. Men ettersom systemene ved hver tidsalder mer og mer avspeilet nasjonenes eiendommeligheter, og da nasjonene etter hvert ble oppsplittet i atskilte grupper, hvor hver utviklet seg etter sin egen nasjonale og stammemessig retning, ble grunnideen gradvis skjult av den menneskelige fantasie utvekster. Mens KREFTENE, eller naturens intelligente makter, i noen land ble gitt de guddommelige æresbevisninger de neppe var berettiget til, ble i andre land – som i Europa og i de *siviliserte* landene – bare tanken om at slike krefter var utstyrt med intelligens ansett som absurd og betegnet som *uvitenskapelig*. Derfor finner man trøst i slike uttalelser som finnes i *innledningen* til ”Asgard and the Gods: Tales and Tradition of our Northern Ancestors”, av W.S.W. Anson. Forfatteren sier på side 3:

Selv om folkenes religiøse forestillinger i Sentral-Asia, eller langs Indus’ bredder, i pyramidenes land, og på den greske og italienske halvøy, selv i nord hvor keltere, teutonere og slavere innvandret – hadde tatt ulike former, *var deres felles opphav* fremdeles tydelig. Vi påpeker denne forbindelsen mellom gudenes historier, og de dype tanker og viktighet de inneholder, for at leseren skal innse at *det ikke er en magisk verden skapt av feilaktig fantasi* som åpnes for ham, men at . . . det er *livet og naturen* som er grunnlaget for disse guddommers eksistens og handlinger.

Selv om det er umulig for noen okkultist eller de som har studert den østlige esoterisme å være enig i den merkelige tanke at ”den religiøse oppfatning blant fortidens mest berømte nasjoner er forbundet med sivilisasjonenes begynnelse blant de germanske raser”, er det gledelig å finne sannheter uttrykt slik: ”Disse eventyr er ikke meningsløse historier skrevet for å underholde lediggjengere; de inneholder våre forfedres fundamentale religion . . .”

Nettopp. Og ikke bare deres religion men også deres historie. For på gresk betyr en myte, *μύθος*, muntlig tradisjon, overlevert fra mann til mann og fra en generasjon til generasjon, og selv etter nåtidens språkbruk betyr begrepet en *fantasifull* påstand som avslører en viktig sannhet; en historie om en eller annen uvanlig personlighet, hvis biografi som følge av tilføyelser fra suksessive slektsledds rike folkelige fantasi er blitt forvokst, men som likevel ikke er noen *ren* fabel. Som våre forfedre, de opprinnelige arierne, tror vi fast på at mer enn en av de krefter som frembringer naturens fenomener, innehar personlighet og intelligens.

Ettersom tiden gikk ble den opprinnelige lære dunklere, og folkeslagene mistet mer eller mindre taket på det høyeste og ene prinsippet i alle ting, og begynte å forklare effektene fra universets skapende krefter med den abstrakte ”årsaksløse årsak”. For de store nasjonene skyldtes det frykt for å vanhellige IDEEN, mens de mindre nasjoner enten ikke maktet å få tak i eller manglet filosofisk innsikt til å bevare den i all dens ubesmittede renhet. Men samtlige, med unntak av de siste arierne som nå er blitt europeere og kristne, viste denne ærbødighet i sine kosmogonier. Som Thomas Taylor viser¹, den mest intuitive blant oversetterne av greske tekster, har ingen nasjon noensinne oppfattet det ene prinsipp som det synlige univers’ direkte skaper, for intet vettug menneske vil mene at en planlegger og arkitekt har bygget dette byggverket han beundrer med sine egne hender. Ifølge Damascius omtalte de det som ”det ukjente MØRKE”. Babylonerne forbigikk dette prinsippet i stillhet. ”Denne gud”, sier Porphyry i *Περί ἀποχής ἐμψυχῶν*, ”som er over alle ting, bør tiltales verken med ytre eller indre tale . . .” Hesiod begynner sin teogoni med: ”Av alle ting ble kaos først skapt”,² noe som åpnet for at dets årsak eller skaper kunne forbigås i taushet. I sine dikt går Homer ikke høyere enn *natten*, som han lar Zevs

¹ Se ”Magazine” for april 1797.

² *Ἦτοι μὲν πρόπιστα χάος γένηται, γένητο* ble i antikken ment å bety ”ble skapt” og ikke bare *ble*. (Se ”Taylors innledning til Parmenides av Platon”, side 260.)

visе sin ærbødighet for. Ifølge alle fortidens teologer og etter Pytagoras' og Platons lære, er Zevs eller den direkte skaper av universet, *ikke den høyeste gud*, like lite som Christopher Wren ved sitt fysiske, menneskelige aspekt er den MENTALITET i ham som har frembrakt alle han store kunstverk. Homer forholder seg derfor ikke bare taus om det første prinsippet, men også om de to prinsipper som følger umiddelbart etter det første, Orfeus' og Hesiods *eter* og *kaos* og Pytagoras' og Platons *begrensning* og uendelighet.³ . . . Proclus sier om dette høyeste prinsipp at det er . . . ”enhetenes enhet, bortenfor den første aller helligste . . . mer ubeskrivelig enn stillhet, og mer okkult enn all essens . . . skjult blant de fattbare gudene.” (*Ibid.*)

Til hva Thomas Taylor skrev i 1797, nemlig at ”jødene ikke synes å ha nådd høyere . . . enn den direkte skaper av universet”, selv om ”Moses innfører et mørke over dypet uten engang å antyde at det var en årsak til dets eksistens” – skulle man kunne tilføye: Jødene har aldri i sin Bibel (et rent esoterisk, symbolsk verk) så fundamentalt nedverdiget sin metaforiske guddom slik de kristne har gjort ved å akseptere Jehova som deres eneste levende med likevel *personlige* gud.

Dette første eller ENE prinsipp ble kalt ”himmelens sirkel”, symbolisert ved hierogrammet med et punkt innen i en sirkel eller i en likebent trekant, hvor punktet er LOGOS. I Rig Veda, hvor Brahmâ ikke en gang er nevnt, innledes universets utvikling med *Hiranyagarba*, ”det gylne egg”, og Prajapati (senere Brahmâ), fra hvem alle ”skapernes” hierarkier har utgått. Monaden eller punktet er opphavet og enheten for hele tallsystemet. Dette punktet er den første årsak, men DET punktet utgår fra, eller som det er uttrykk for, nemlig Logos, forbigås i taushet. Derneѕt var det universelle symbol med *punktet innen i sirkelen* ikke arkitekten, men årsaken til arkitekten, og denne sto i forhold til punktet på samme måte som punktet sto i forhold til sirkelens *omkrets*, som ikke kan defineres ifølge Hermes Trismegistus. Porphyry viser at Pytagoras' monade og duade er identisk med det Platon kaller *uendelig* og *endelig* i ”Philebus”, eller det Platon kaller *ἀπειρον* og *πέρας*. Det er bare den siste, moderen, som er stofflig, mens førstnevnte er ”årsak til all enhet og alle tings mål” (*Vit. Pyth.*, s. 47). Duaden (mulaprakriti, SLØRET) viser seg derved å være Logos' mor og på samme tid hans *datter* – dvs. hans sanseobjekt – den frembrakte skaper og dens sekundære årsak. Hos Pytagoras vender MONADEN tilbake til stillhet og mørke så snart den har utviklet *triaden*, fra hvem de resterende syv av de ti tall utgår, som er grunnlaget for det manifesterte univers.

Innen nordisk kosmogoni finner vi igjen det samme. ”I begynnelsen fantes et stort dyp (kaos) og verken dag eller natt eksisterte. Dypet var Ginnungagap, et gapende svelg, uten begynnelse og slutt. ALLFADEREN, den uskapte og usette, dvelte nede i dypet (ROMMET) og *ville*, som dermed ble til.” (Se *Asgard and the Gods*.) Som i den hinduiske kosmogoni deles universets evolusjon i to akter, som i India kalles *prakriti*- og *padma*-skapelsene. Før de varme strålene som strømte ut av ”lysets hjem”, vekket de store vannene i rommet til liv, kom elementene av den første skapelsen til syne, og fra dem dannes kjempen Yme (også Orgelmir, ordrett *sydende leire*) – urstoffet som er differensiert fra kaos. Så kommer kua Audumla, ernæreren,⁴ som føder Buri (skaperen), som sammen med Bestla, datter av ”rimkjempene” (Ymes sønner), fikk tre sønner, *Odin*, *Vile* og *Ve*, eller ”ånd”, ”vilje” og ”hellighet”. (*Konferer de første rasenes skapelse i dette verk*). Dette skjedde da mørket ennå rådde gjennom rommet. *Asene*, de skapende maktene (Dhyan-Chohanene), var ennå ikke utviklet, og treet Yggdrasil, universets tid og liv, var ennå ikke vokst frem, og det fantes intet Valhall, heltenes hall. De skandinaviske skapelseshistoriene om vår jord og verden starter med *tiden* og det menneskelige liv. Alt som går forut for dette er for dem ”mørke”, hvor alle tings årsak, allfaderen, dveler. Selv om fremstillingen inneholder tanken om denne allfaderen, den opprinnelige årsak til alt, som utgiveren av ”Asgard and the Gods” observerer, ”blir han bare knapt nevnt i diktene”, ikke fordi, som utgiveren tror, fordi tanken før evangeliets forkynnelse ”ikke kunne heve seg til en direkte oppfatning av det evige”, men på grunn av dens dype, esoteriske betydning. Derfor starter alle de kreative gudene eller *personlige* guddommer i det andre stadiet av den kosmiske evolusjon. Zevs fødes *i* og *ut* av *Kronos* – tiden. Tilsvarende er Brahmâ et produkt av og en utstrømning fra *Kala*, ”evigheten og tiden”, hvor *Kala* er et av Vishnus navn. Derfor blir Odin far *til gudene og asene*, slik Brahmâ er far *til gudene og asuraene*, og tilsvarende for alle de høyeste, kreative guders androgyne karakter, fra grekernes andre MONADE til

³ Se T. Taylors artikkel i hans månedlige Magazine som er gjengitt i *The Platonist* utgitt av T.M. Johnson, F.T.S. Osceoloa, Missouri. (Februarnummeret for 1887.)

⁴ Vach – den ”melodiske kua, som melker næring og vann” og som gir oss ”føde og underhold”, som det beskrives i Rig-Veda.

Sephirots Adam Kadmon, Vedaenes Brahmâ eller Prajapati-Vach og Platons androgyne, som bare er en annen versjon av det indiske symbolet.

Den beste metafysiske definisjon av det opprinnelige teogoni i vedantinernes ånd finnes i ”Notes on the Bhagavad-Gita” av T. Subba Row. (Se ”Theosophist” for februar 1887.) Som han forteller sine lesere er Parabrahman, den ukjente og uerkjennelige:

. . . ikke egoet, ikke ikke-egoet, heller ikke bevissthet . . . ikke en gang *atma* . . . men selv om det i seg selv ikke er et erkjennelsesobjekt, er det i stand til å opprettholde og være opphav til alle slags objekter og enhver slags eksistens som blir erkjent. Det er den ene essens som utvikler et energisenter . . .

. . .som han kaller *Logos*. Denne *Logos* er hinduenes *Sabda Brahman*, som han ikke en gang vil kalle *Ishvara* (”herren” Gud), fordi uttrykket ikke skal skape forvirring i folks sinn. Etter dets virkelige *esoteriske* betydning, og ikke etter dets teologiske forkvakling, er det hinduenes *Avalokitesvara* og de kristnes *Ordet*. Han sier videre:

Det er *Gnatha* eller kosmos’ ego, og ethvert annet ego . . . er bare dets avspeiling og manifestasjon . . . Det eksisterer i en latent tilstand i Parabrahmans skjød i *pralaya*-perioden (gjennom manvantaraen), og det har sin egen bevissthet og individualitet . . . (Det er et energisenter, men) . . . slike energisentre er nærmest talløse i Parabrahmans skjød . . . Man må ikke tro at denne *logos* er *skaperen* eller bare et enkelt energisenter . . . deres antall er nesten uendelig. Dette egoet (tilføyer han) er det første som kommer til syne i kosmos og evolusjonens mål. Det er det abstrakte ego . . . og den *første* manifestasjon (eller aspekt) av Parabrahman. Så snart det er blitt et bevisst vesen . . . kommer Parabrahman fra dets objektive standpunkt til syne som *mulaprakriti*. Legg merke til dette (bemerk han), for her ligger roten til alle problemene om *purusha* og *prakriti*, som ulike forfattere innen vedanta-filosofien opplever. For *Logos* er denne *mulaprakriti* stofflig, slik ethvert objekt er stofflig for oss. Denne *mulaprakriti* er like lite Parabrahman som en søyles egenskaper er selve søylen. Parabrahman er en ubetinget og absolutt realitet, og *mulaprakriti* er et slags slør som er kastet over den. Parabrahman i seg selv kan ikke sees. *Logos* ser den med et slør over seg, og dette sløret er kosmisk stoff i dets mektige utbredelse. . . . Etter på den ene side å ha kommet til syne som egoet og på den andre som *mulaprakriti*, virker Parabrahman som den ene energi gjennom *Logos*.

Ved hjelp av en fin lignelse forklarer han hva han mener med denne virksomhet av noe som er *ingen-ting*, selv om det er ALTET. Han sammenligner *Logos* med solen, som utstråler lys og varme, men hvis energi, lys og varme, eksisterer i en eller annen ukjent tilstand i rommet og bare spres i rommet som *synlig* lys og varme ved solens formidling. Dette er den første treenighet. Firfoldigheten oppstår ved det *energigivende lyset* *Logos* sender ut.

De hebraiske kabbalister uttrykte det på en måte som esoterisk er den samme som vedantinerne. Deres lære var at AIN-SOPH aldri kunne oppfattes, lokaliseres eller navngis, selv om den er den årsaksløse årsak til alt. Derav navnet – AIN-SOPH – som er en benektelse, ”uforklarlig, ufattbar og uten navn”. De fremstilte den derfor som en grenseløs sirkel, en sfære, som det menneskelige intellekt, når det ble strukket til det ytterste, bare kunne oppfatte som en slags velving. En som har gitt en grundig forklaring av det kabbalistiske systemet, med dets numeriske og geometriske esoterisme, uttrykker dette slik:

Lukk øynene, og forsøk med din bevissthet å forestille deg å gå utover i alle retninger til de ytterste grenser. Du vil innse at like linjer eller bevissthetsstråler strekker seg ut i alle retninger, inntil de helt ytterst vil stanses av en *sfærisk velving*. Avgrensningen av denne sfære vil nødvendigvis være en stor *sirkel*, og de direkte tankestrålene i enhver retning må være *rettlinjede radier* i denne sirkelen. Menneskelig sett *må* derfor dette være det ytterste, altomfattende begrep om det *manifesterte* Ain-Soph, som derved blir en *geometrisk figur*, nemlig en sirkel med sine elementer i en buet omkrets og rettlinjede diametre delt i radier. Derfor blir en geometrisk form det første erkjennelige forbindelsesleddet mellom Ain-Soph og den menneskelige intelligens.⁵

Denne store sirkel (som i den østlige esoterisme innskrenkes til et punkt innen en grenseløs sirkel) er *Avalokitesvara*, *Logos* eller *Ordet*, som Subba Row omtaler. Men bortsett fra dets *manifesterte* univers, er denne sirkel eller manifesterte Gud like ukjent for oss som den ENE, selv om den er lettere eller mer mulig for vår høyeste oppfattelsesevne. Denne *Logos* som sover i Parabrahmans skjød gjennom *pralaya*, likesom vårt ”ego er latent (i oss) under *sushupti*, søvnen” som ikke kan erkjenne Parabrahman ved annet enn *mulaprakriti* – som er et kosmisk slør, som er ”kosmisk stoff i sin mektige utbre-

⁵ Fra *Masonic Review*, juni, 1886.

delse” – er bare et organ i den kosmiske skapelsen, som gjennomstråles av Parabrahmans energi og visdom, *som er like ukjent for Logos som det er for oss selv*. Og da Logos er like ukjent for oss som Parabrahman i virkeligheten er ukjent for Logos, har både den østlige esoterisme og kabbala – for å bringe Logos innen vår erkjennelses rekkevidde – bestemt å fremstille den abstrakte syntese i konkrete bilder, som er mangfoldige aspekter av Logos eller Avalokiteswara, som kalles Brahmâ, Ormazd, Osiris, Adam-Kadmon osv. – hvis aspekter eller manvantariske utstrømninger er Dhyan-Chohanene, Elohim, devaene, amaspendene, osv., osv. Ifølge Subba Row forklarer metafysikerne roten eller frøet til disse som Parabrahmans første manifestasjon, ”den høyeste treenighet vi er i stand til å forstå”, som er *mulaprakriti* (sløret), *Logos*, og dennes bevisste energi, eller dets kraft og lys,⁶ eller ”materie, kraft og egoet, eller selvets rot, hvor alle andre selv’er bare er avspeilinger eller manifestasjoner.” Det er bare gjennom dette (bevissthetens) ”lys” av mental og fysisk oppfattelse at den *praktiske* okkultisme kan bringe dette til synlighet ved geometriske figurer, som, om de studeres nærmere, ikke bare vil gi en vitenskapelige forklaring på den ”guddommelige Sofias syv sønners” virkelige, objektive eksistens,⁷ som er denne Logos’ lys, men også påvise ved hjelp av andre uoppdagede nøkler at disse ”syv sønner” med deres talløse utstrømninger, som er personifiserte energisentre, med henblikk på menneskeheten er en absolutt nødvendighet. Fjernes de vil eksistensens og menneskehetens mysterium *aldri bli løst, ikke en gang tilnærmedesvis*.

Det er ved *dette lys* alt er skapt. Dette mentale selvets ROT er også roten til det fysiske *selv*, for dette lyset er i vår manifesterte verden motstykket til *mulaprakriti*, som i vedaene kalles *aditi*. I sitt tredje aspekt blir det *Vach*,⁸ Logos’ datter og mor, slik Isis er datter og mor for Osiris, som er Horus, og *Mut*, datter, hustru og mor til Ammon i det egyptiske månesymbol. I kabbala er Sephira den samme som Shekinah, og er i en annen syntese, hustru, datter og mor til det ”himmelske menneske”, Adam Kadmon, og er identisk med ham, akkurat som *Vach* er identiske med Brahmâ og kalles den kvinnelige Logos. I Rig-Veda er *Vach* den ”mystiske tale” som kommuniserte okkult kunnskap og visdom til mennesket. *Vach* sies derfor å ha ”trådt inn blant rishiene”. Hun er ”avlet av gudene”; hun er den *guddommelige Vach* – ”gudenes dronning”, og hun er forbundet – som Sephira med Sefirot – med *prajapati*ene i deres skapelsesarbeid. I tillegg kalles hun ”vedaenes moder”, ”da det er ved hennes makt (som mystisk *tale*) Brahmâ åpenbares for dem, likesom det er ved hennes makt han frembrakte universet” – dvs. gjennom talen og *ordene* (sammenfattet ved ”ORDET”) og tallene.⁹

Men *Vach* omtales også som Dakshas datter – ”guden som lever i alle kalpaene” – hvorav hennes mayaviske karakter kommer til syne. Gjennom *pralayaene* forsvinner hun, absorbert i den ene, altopp-slukende stråle.

Men innen den universelle esoterisme, både den østlige og vestlige, er det to ulike aspekter av naturens *kvinnelige* kraft, eller natur – den *numenale* og den *fenomenale*. Den første er et rent metafysisk aspekt, slik den lærde forfatter skriver i sine ”Notes on the Bhagavat-Gita”; den andre er jordisk og fysisk og på samme tid *guddommelig* sett fra okkultismens og den praktiske, menneskelig oppfattelse. De er alle symboler og personifiseringer av *kaos*, det ”store dyp” eller rommets opprinnelige vann, det ugjennomtrengelige SLØRET mellom det UFATTBARE og skapelsens Logos. ”Ved å forbinde seg ved sitt sinn med *Vach*, skapte Brahmâ (Logos) de opprinnelige vannene”. I Kathaka-upanishadene er det uttrykt enda klarere: ”Prajati var dette universet. *Vach* var sekundær i forhold til ham. Han forbandt seg med henne . . . hun frembrakte disse skapningene og inngikk deretter i Prajati.”¹⁰

Her passer det å påpeke en av de mange urettferdig nedsettende bemerkninger som fromme og gode misjonærer i India har kommet med om landets religion. Denne allegorien – i ”Satapatha Brahmana” – om at Brahmâ, som menneskenes far, skal ha gjennomført skapelsesarbeidet gjennom inces-

⁶ Som i Bhagavat-Gita kalles *Daiviprakriti*.

⁷ *Objektiv* – selvsagt i en verden av Maya, likevel like virkelig som vi er.

⁸ ”I rekkefølgen av kosmiske manifestasjoner burde denne *Daiviprakriti* istedenfor å være Logos mor, strengt tatt kalles hans datter.” (*Notes on the Bhagavat-Gita*, side 305, *Theosophist*.)

⁹ Vise menn, som Stanley Jevons blant de moderne, som oppfant en måte å la det ufattbare anta en fattbar form, kunne bare makte det ved å anvende tall og geometriske figurer.

¹⁰ Dette forbinder *Vach* og Sefira med gudinnen Kwan-Yin, den ”barmhjertige moder”, *sjelens guddommelige STEMME* selv innen eksoterisk buddhisme – og med det kvinnelige aspekt av *Kwan-Shai-yin*, Logos, skapelsens *ord*, og på samme tid med stemmen som taler hørbart for den innvidde, ifølge esoterisk buddhisme. Hebreernes Bath Kol, *filia Voci*, datter av den guddommelige stemme, som svarer fra nådestolens og tempelets forheng er – resultatet.

tuøst samvær med sin egen datter Vach, som også kalles Sandhya (skumring) og *Satarupa* (den hund-reformede), kastes uopphørlig i ansiktet på brahminene, som en bedømmelse av deres ”avskyelige, falske religion”. Ved siden av det faktum, som europeerne meget passende glemmer, at patriarken Lot er skyldig i den samme forbrytelsen i *menneskelig skikkelse*, mens Brahmâ, eller heller Prajapati, i skikkelse av en bukk, gjennomførte det incestuøse med sin datter, i skikkelse av en hind (*rohit*), så omhandler skapelsesberetningen (*kap. 3*) det samme lest esoterisk. I tillegg er det visselig en *kosmisk* og ikke en psykologisk mening knyttet til denne indiske allegorien, fordi Vach er en omformning av Aditi og mulaprakriti (kaos), mens Brahmâ er en omforming av Narayana, Guds ånd, som trenger inn i naturen og befrukter den. Derfor inneholder allegorien intet *fallisk* i det hele tatt.

Som allerede angitt er Aditi-Vach den kvinnelige *Logos*, eller ”ordet”, *verbum*, og Sefira i kabbala er den samme. Disse feminine Logoi er alle korrelasjoner i sitt *numenale* aspekt av lys, lyd og eter, noe som viser hvor velinformert fortidens mennesker var både om fysisk vitenskap (slik vi nå kjenner den), men også til starten for denne vitenskap i de åndelige og astrale sfærer.

Våre gamle forfattere sa at *Vach* var av fire slag . . . *para, pasyanti, madhyama, vaikhari* (en påstand som finnes i Rig-Veda og i Upanishadene) . . . Vaikhari Vach er det vi sier. Det er lyd, *tale*, som igjen blir forståelig og objektiv for våre fysiske sanser og dermed kan bringes inn under oppfattelsesevners lover. Derfor: Alle slags *Vaikhari-Vach* eksisterer i *Madhyama* . . . *Pasyanti* og endelig i sin *Para* form . . . Grunnen til at *Pranava*¹¹ kalles Vach er at de det store kosmos’ fire prinsipper korresponderer med Vachs fire former . . . Hele kosmos i sin objektive form er *vaikhari* Vach; *Logos*’ lys er *mudhyama*-formen, og *Logos* selv er *pasyanti*-formen, mens Parabrahman er *para-* (over alle *numenas numenon*) aspektet av Vach. (*Notes on the Bhagavat-Gita.*)

Derfor er Vach, Shekinah eller Pytagoras’ ”sfærenes musikk” det samme, om vi som eksempel tar de (tilsynelatende) tre mest ulike religionsfilosofier i verden – hindu, den greske og den kaldeisk-hebraiske. Disse personifikasjoner og allegorier kan betraktes under *fire* (hoved-) og *tre* (mindre) aspekter eller *syv* i alt, som i esoterismen. *Para*-formen er alltid subjektiv og latent lys og lyd, som evig eksisterer i den UKJENNELIGES skjød. Når den overføres til *Logos*’ ideverden, eller er latent *lys* kalles den *pasyanti*, og når den blir det *uttrykte* lys er den *madhyama*.

Nå gir kabbalaen denne definisjonen: ”Det er tre typer lys, og den (fjerde) som gjennomtrenger de andre; (1) det klare og gjennomtrengende, det *objektive* lys, (2) det *reflekterte* lys, og (3) det *abstrakte* lys.” De to sefirot, de *tre* og de *syv*, kalles i kabbala de 10 ordene, D-BRIM (Dabarim), antallet og utstrømningene av himmelsk lys, som både er Adam Kadmon og Sefira, eller (Brahmâ) Prakapati-Vach. Lys, lyd og antall er skapelsens tre faktorer i kabbala. Parabrahman kan ikke kjennes uten gjennom det lysende punktet (LOGOS), som bare kjenner *mulaprakriti* men ikke *Parabrahman*. Tilsvarende kjenner Adam Kadmon bare Shekinah, selv om han var Ain-Sophs *redskap*. Og, som Adam Kadmon, er han etter esoterisk fortolkning de samlede ti, Sefirot (som selv er en treenighet, eller den *ukjennelige* GUDDOMS tre egenskaper i en).¹² ”Når det himmelske menneske (eller LOGOS) først antok form av kronen¹³ (Kether) og identifiserte seg med Sefira, forårsaket han at syv strålende lys strømte ut fra den (kronen), ”som totalt ble ti. På samme måte lot Brahmâ-Prajapati, så snart han ble atskilt fra Vach, som han likevel er identisk med, fremkalle de syv rishier, de syv manuer og prajapatier fra kronen. Innen eksoterismen vil man alltid finne 10 og 7 av enten Sefirot eller Prajapati; innen *esoterismen* alltid 3 og 7, som blir 10. Bare når de deles i manifesterte sfærer på 3 og 7, danner de $\bigoplus$, den androgyne, og $\bigoplus$, eller tallet X manifestert og differensiert.

Dette vil hjelpe den studerende å forstå hvorfor Pytagoras betraktet guddommen (*Logos*) som å være *enhetens senter* og ”harmoniens kilde”. Vi sier at denne guddom var *Logos* og ikke MONADEN

¹¹ *Pranava*, akkurat som *Om*, er et mystisk ord som yogiene uttaler under meditasjon, blant de ord som ifølge eksoteriske kommentatorer kalles *Vyahritis*, eller ”*Om, Bhur, Bhuva, Swar*” (Om, jord, luft, himmel). *Pranava* er sannsynligvis det helligste. De uttales med tilbakeholdt pust. Se *Manu II*, 76-81 og *Mitakshara kommentarer til Yajnavalkya-Suriti*, i, 23. Men den esoteriske forklaring går en god del lenger.

¹² Det er denne *treenighet* som menes ved ”Vishnu tre steg”, som betyr: (da Vishnu innen eksoterismen blir betraktet som *uendelig*) – at fra Parabrahman fremsto mulaprakriti, purushu (*Logos*) og prakriti: Vachs fire former (inkludert Parabrahman, som syntesen). Og i kabbala – Ain-Soph, Shekinah, Adam Kadmon og Sefirat, de fire – eller de tre atskilte utstrømninger – som likevel er ETT.

¹³ Den kaldeiske *tallenes bok*. I dagens *kabbala* er Adam Kadmon erstattet av Jehova.

som dveler i ensomhet og stillhet, fordi Pytagoras forklarte at ENHETEN *ikke er noe tall*, da den ikke kan deles. Og dette var også grunnen for at det ble krevd av de kandidater som søkte om opptak på skolen hans at de allerede som et forberedende steg hadde studert vitenskapene aritmetikk, astronomi, geometri og *musikk*, som da var de fire delene av matematikken.¹⁴ Dette forklarer også hvorfor pytagoreerne påsto at lære om tallene – det viktigste innen esoterismen – var blitt avslørt av himmelske guddommer; at verden var fremkalt fra kaos ved lys og harmoni, og konstruert etter prinsippene for musikalske forhold; at de syv planetene som hersker over de dødeliges skjebne beveger seg harmonisk ”og med intervaller som korresponderer med musikalske intervaller, som frembringer forskjellige lyder, så fullkomment samstemt at de skaper den søtteste melodi, som ikke er hørbar for oss, fordi lyden er så veldig at våre ører ikke er i stand til å motta den”. (*Censorinus*.)

I den pytagoreiske teogoni var hierarkiene av de himmelske skarer og guder nummerert og uttrykt numerisk. Pytagoras hadde studert esoterisk vitenskap i India. Derfor sier hans disipler:

Monaden (den manifesterte ene) er alle tings prinsipp. Fra monaden og den ubestemte duade (kaos) kommer tallene; fra tallene *punkter*; fra punktene *linjer*; fra linjene *overflater*; fra overflater *geometriske legemer*, og fra disse faste legemer, som har fire elementer – ild, vann, luft og jord. Av alt dette i omdannet (gjensidig forbundet) og totalt forandret form, består verden. (Diogenes Laertius i *Vit. Pythag.*)

Selv om ikke dette løser hele mysteriet, så løfter det i alle fall et hjørne av sløret for alle de forunderlige allegorier som er blitt fremkastet om Vach, den mest mystiske av alle de brahmanske gudinnene. Hun kalles ”den *melodiske* ku som melker næring og vann” (jorden med alle dens mystiske makter), og hun ”ernærer og opprettholder oss” (den fysiske jord). *Isis* er også mystisk natur og jord, og kuhornene identifiserer henne med Vach, som etter å ha blitt anerkjent i sin høyeste form som *para*, på den lavere eller materielle side av skapelsen blir – *Vaikhari*. Selv om hun derfor er av fysisk natur, er hun også mystisk med alle sine magiske veier og egenskaper.

Som gudinne for tale og lyd og som en forvandling av Aditi – er hun i en forstand *kaos*. Hun er i alle fall ”gudenes moder”, og det er fra Brahmâ (Iswara, eller Logos) og Vach, som fra Adam Kadmon og Sefira, at den virkelige *manifesterte* teogoni har sin begynnelse. Hinsides dem er alt mørke og abstrakt spekulasjon. Men med Dhyan-chohanene, eller gudene, er seerne, profetene og adepter i alminnelighet på fast grunn. Enten som Aditi, eller den *guddommelige* Sofie for de greske gnostikerne, er hun mor for de syv sønnene: ”ansiktets” eller ”dypets” engler, eller den ”store grønne” som de kalles i ”Dødeboken”. Dzyans bok (kunnskap oppnådd gjennom meditasjon) sier:

Den store moder lå med $\triangle$ og $|$ og $\square$, den andre $|$ og $\star$ ¹⁵ i sitt skjød, rede til å frembringe dem, de tapre sønnene til $\square\triangle||$ (eller 4.320.000, syklusen), hvis to eldre er $\circ$ og $\cdot$ (punktet).

Ved begynnelsen av hver syklus på 4.320.000, stiger de *syv* (eller som noen folkeslag brukte, åtte) store guder ned for å etablere en ny orden for tingene og gi impulsen til den nye syklus. Denne *åttende* guden var den forenende *sirkelen* eller Logos, som etter eksoteriske læresetninger var atskilt og enestående i forhold til herskarene, akkurat som de gamle grekernes tre guddommelige hypostaser nå betraktes i kirkene som tre atskilte *personer*. ”De MEKTIGE utfører sitt store arbeid og etterlater seg evigvarende monumenter som en påminnelse av sitt besøk hver gang de gjennomtrenger vårt maya-vistiske slør (atmosfære)”, sier kommentarene.¹⁶ Således lærer vi at de store pyramidene ble bygget under deres direkte overoppsyn ”da *Dhruva* (daværende polstjerne) sto i sin laveste posisjon, og Kritika (Pleiadene) skuet over hans hode (var på samme meridian men høyere) for å overvåke kjempenes arbeid”. Da den første pyramidene ble bygget ved begynnelsen av et stjerneår, under *Dhruva* (Alfa Polaris), må det ha vært for mer enn 31.000 (31.105) år siden. Bunsen hadde derfor rett da han antok at Egypts historie strakte seg mer enn 21.000 år tilbake, men hans antagelse dekker neppe hele sannheten

¹⁴ Justin Martyr forteller oss at på grunn av hans uvitenhet om disse fire vitenskaper, ble han forkastet av pytagoreerne som kandidat for å få adgang til skolen deres.

¹⁵ 31415 eller π . Syntesen, eller de *forente herskarene* i Logos, og det punkt som innen den romerske katolisisme kalles ”ansiktets engel” og på hebraisk מִיכָאֵל ”som er (så som, eller den samme som) Gud” – den manifesterte representasjon.

¹⁶ Fordi de kom til syne ved begynnelsen av hver syklus, men også ved hvert stjerneår (på 25.868 år), ga kaldeerne dem navnet Kabeiri eller *Kabirim*, da det betyr *himmelens mål* – av *kab*, mål av, og *urim*, himmelen.

om dette spørsmålet. ”De beretninger de egyptiske prestene og andre har fortalt om tidsregningen i Egypt, synes nå mindre som skrøner i lys av alle de som har frigjort seg fra bibelsk slaveri”, skriver forfatteren av ”*The Natural Genesis*”. ”Inskripsjoner som nylig er funnet i Sakkara, nevner to sothiakale¹⁷ perioder . . . som ble registrert den gangen, som nå er 6.000 år siden. Da Herodot var i Egypt, hadde egypterne observert – som vi nå vet – minst fem ulike sothiakale perioder på 1461 år. Prestene fortalte den greske spøreren at tiden var blitt registrert blant dem så lenge at solen to ganger hadde steget opp hver den var gått ned, og to ganger gått ned hvor den var steget opp. Dette . . . kan bare ha skjedd som et naturlig faktum ved to presesjonsperioder på 51.736 år”. (II, side 318. Se også del 4, ”Brahminenes tidsregning”.)

Mor Isaac (Se Kircher's *Ædipus, II, side 425*) viser at de gamle syrerne definerte sin verden etter ”herskerne” og ”aktive guder” på samme måte som kaldeerne. Den laveste verden var den SUBLUNARISKE – vår egen – som voktes av ”engler” av første eller lavere orden. Den neste i rekken var Merkur, som ble styrt av ”ERKEENGLENE”. Så kom Venus, hvis guder var FYRSTEDØMMER. Den fjerde var SOLENS, regionen for de høyeste og mektigste gudene i vårt system, alle folkeslags solguder. Den femte var Mars, som ble styrt av ”DYDER”; den sjette *Bel* eller Jupiter – som ble styrt av HERREDØMMENE; den syvende – Saturns verden – ved TRONENE. Dette er formens verdener. Derover kommer de fire høyere, til sammen syv, da de tre *høyeste* er ”unevelige og utsigelige”. Den åttende, som besto av 1.122 stjerner, er *kjerubenes* område; den niende som tilhørte de *vandrende* og talløse stjernene ifølge deres avstand, har serafene. Når det gjelder den tiende – hvor Kircher siterer Mor Isaac, og sier at den var sammensatt ”av usynlige stjerner som de sa kunne oppfattes som skyer – så mange er de i denne sonen at vi kaller dem *Via Straminis*, Melkeveien”, og han skynder seg å tilføye at ”disse er Lucifers stjerner, som ble oppslukt av ham ved hans fryktelig forlis”. Det som kom etter og bortenfor den tiende verden (vår firfoldighet, eller *arupa*-verdenen) kunne ikke syrerne si noe om. Alt de visste var at det var der uendelighetens enorme og ufattelige hav begynte, hjemstedet for den sanne guddommelighet uten grenser og slutt”.

Champollion viser at egypterne trodde på det samme. Hermes hadde omtalt fader-moder og sønnen, hvis ånd (kollektivt det GUDDOMMELIGE DEKRET) skaper universet, og sa: ”Syv *agenter* (medier) ble også dannet, for å inneholde de materielle (eller manifesterte) verdener, innen deres respektive *kretser*, og disse agentenes handlinger ble kalt SKJEBNE”. Han regnet i tillegg opp syv og ti og tolv ordener, som det vil bli for omfattende å gi detaljer om her.

Da både ”*Rig Vidhana*” og ”*Brahmanda Purana*” og alle slike verker, enten de beskriver *Rig-Veda-mantraenes* magiske virkninger eller fremtidige kalpaer, av Weber og andre blir beskrevet som *moderne kompilasjoner* ”som sannsynligvis er fra Puranaenes tid”, er det nytteløst å henvise leseren til deres mystiske forklaringer, og man kan like godt sitere fra arkaiske bøker som er helt ukjent for orientalistene. Disse verkene forklarer det som forskerne ikke forstår, nemlig at *Saptashiene*, Brahmås ”tankefødte sønner” omtales i *Satapatha Brahmana* med en type navn og i *Mahabharata* med en annen type, mens *Vayu Purana* regner opp *ni* istedenfor *syv* rishier ved å føye navnene Bhrigu og Daksha til listen. Men det samme forekommer i alle eksoteriske skrifter. Den hemmelige lære formidler en lang stamtavle for rishiene, men inndeler dem i ulike klasser. På samme måte som egypternes guder, som ble inndelt på syv og selv tolv klasser, så er de indiske rishiene i deres hierarkier. De tre første gruppene er de guddommelige, de kosmiske og de sublunare. Så kommer solgudene i *vårt* system, de planetariske, de submundane og de rent menneskelige – heltene og *manushiene*.

For øyeblikket er vi imidlertid bare opptatt av de *før*-kosmiske, guddommelige gudene, prajapatierne og de ”syv byggmesterne”. Disse finnes umiskjennelig i enhver kosmologi. På grunn av mangel på eldre egyptiske dokumenter, fordi ifølge M. Maspero ”tilgjengelig materiale og historiske data for å avdekke den religiøse utvikling i Egypt verken er fullstendig og ofte uforståelig”, må vi søke tilflukt i eldre hymner og innskrifter på gravene for helt eller delvis å få bekreftet de påstander den hemmelige lære fremsetter. En av disse viser i alle fall at Osiris, som Brahmâ-Prajapati, Adam Kadmon, Ormazd og mange andre Logoi, var leder og syntesen av ”skapernes” eller byggemesternes gruppe. Før Osiris ble den ”ene” og Egypts *høyeste* gud, ble han dyrket i Abydos som føreren og lederen for de himmelske skarer av byggmestere, som tilhørte den høyeste av de tre ordenene. Hymnen som er inngravert som et løfte på en gravstein fra Abydos (3. register) tiltaler Osiris slik: ”Vær hilset du Osiris, *Sibs* eldste sønn; du er den største av de seks guder som er utgått fra gudinnen *Nu* (ur-vannene), du er din far

¹⁷ Henviser til hundestjernen. En sothiakal periode utgjorde 1461 år. *o.a.*

Ras største favoritt, fedrenes far, varighetens konge, evighetens mester . . . som, så snart de hadde utgått fra din moders skjød, samlet alle kronene og festet *uræus* (slangen eller naja)¹⁸ på ditt hode; du mangeformede gud, *hvis navn er ukjent* og som har mange navn i byer og provinser . . .”

Da han stammer fra urvannene kronet med *uræus*, som er slangesymbolet for kosmisk ild, og selv den *syvende* over de seks hovedgudene, som er utgått fra fader-moder, *Nu* og *Nut* (himmelen), hvem kan Osiris være om ikke den høyeste Prajapati, Sefirot og Amshapend-Ormazd! At denne sistnevnte solare og kosmiske gud ved begynnelsen av den religiøse evolusjon sto i samme posisjon som erkeenglene, ”hvis navn var hemmelig”, er helt sikkert. Denne erkeengel som på jorden var representant for den *skjulte* jødiske gud, var Mikael, hvor hans ”ansikt” hadde gått foran jødene som en ”ildsøyle”. Burnouf sier: ”De syv amshapendene, som helt sikkert er våre erkeengler, angir også personifikasjoner av guddommelige dyder.” (*Comment on the Yasna*, side 174.) Og disse erkeenglene er derfor ”visse- lig” hinduenes *Saptarishier*, selv om det nesten er umulig å klassifisere hver av dem til sin hedenske prototyp og parallell, da de som Osiris, har så ”mange navn i byer og provinser”. Noen av de viktigste vil imidlertid bli angitt i rette sammenheng.

Dermed er en ting unektelig bevist. Jo mer man studerer deres hierarkier og avdekker deres identitet, jo flere bevis får man for at det ikke finnes noen fortidig eller nåværende *personlig* gud, som er kjent for oss fra historiens eldste tider, som ikke tilhører det tredje stadium av kosmisk manifestasjon. I enhver religion finner vi en skjult guddom som gjør grunnarbeidet, deretter strålen som utgår derifra og faller ned i det kosmiske urstoff (den første manifestasjon); så det androgyne resultatet, den personifiserte, duale mannlige og kvinnelige kraft, (*andre* stadium), som til sist atskiller seg i det *tredje* i syv krefter, som de gamle religionene kaller de kreative makter, og som de kristne kaller ”Guds dyder”. De senere forklaringer og de abstrakte, metafysiske egenskaper de er tillagt, har ikke forhindre de romerske og greske kirker fra å personifisere disse ”dydene” og dyrke dem ved bestemte navn som de syv erkeengler. I *Druschims bok* (side 59, 1. avhandling) i Talmud, er det gitt en oppdeling av disse gruppene som er korrekt etter kabbalistisk forklaring. Den lyder:

Det er tre grupper (eller ordener) av *Sefirot*. 1) De sefirot som kalles ”de (abstrakte) guddommelige egenskaper”. 2) De fysiske eller *siderale* (personlige) Sefirot – en gruppe på *syv*, den andre på *ti*. 3) De metafysiske Sefirot, eller *en omskrivning av Jehova*, som er de første tre Sefirot (Kether, Chokmah og Binah), hvor resten av de syv er de (personlige) nærværets (og planetenes) ånder.

Den samme inndelingen gjelder for gudenes primære, sekundære og tertiære evolusjon i enhver teogoni, om man ønsker å fortolke meningen esoterisk. Vi må ikke blande sammen de rent metafysiske personifikasjoner av guddommens *abstrakte* egenskaper med deres avspeiling – de siderale gudene. Denne avspeiling er i realiteten det objektive uttrykk for abstraksjonen: *levende* vesener og modeller dannet som guddommelig prototyp. De tre metafysiske Sefirot eller *Jehovas omskrivning* er *ikke* Jehova; det er ham med tilleggsbetegnelser som Adonai, Elohim, Sabbaot, og de tallrike andre navnene som er knyttet til ham, som er en omskrivning for Shaddai, יְשׁוּבָה den allmektige. Navnet er virkelig en omskrivning, et altfor overdådig utslag av jødisk retorikk og har alltid blitt forkastet av okkultister. For de jødiske kabbalistene og selv for de kristne alkymistene og rosenkreutzerne var Jehova en passende *betegnelse*, som forente de mange betydningene som et passende substitutt, hvor et navn for en individuell Sefirot var like godt som noe annet, for de som kjente hemmeligheten. Tetragrammaton, det utsigelige, det siderale ”*sum total*”, ble oppfunnet bare for å villedde de profane og for å symbolisere liv og formering.¹⁹ Det virkelig hemmelige og *utsigelige* navn – ”det ord som ikke er noe ord” – må søkes blant de syv navnene for de første syv utstrømninger, eller ”ildens sønner” i de hemmelige skrifterne for alle store folkeslag, og selv i *Zohar*, den kabbalistiske lære for den minste av dem, jødene. Dette ord, som på ethvert språk består av syv bokstaver, finnes forkroppsliggjort i de arkitektoniske

¹⁸ Det egyptiske ordet *naja* minner en god del om det indiske *naga*, slangeguden. Brahmâ, Shiva og Vishnu er alle kronet med og forbundet med nagaene – et tegn på dere sykliske og kosmiske karakter.

¹⁹ Oversetteren av Avicebrons ”*Qabbalah* (Isaac Myer, fra Philadelphia) sier om denne ”sum total”: Bokstaven Kther er י (yod), av Binah ה (Heh), til sammen YaH, det feminine navn; den tredje bokstav, Chokmah, er ו (Vau), som til sammen blir יהו YHV av יהוה YHVH, Tetragrammaton, og dermed de komplette symboler for dets kraft. Den siste ה (Heb) av dette utsigelige navn *anvendes alltid for de seks lavere og det siste, sammen med de syv gjenværende Sefirot*. . . Tetragrammaton er dermed bare hellig etter sin abstrakte syntese. Som firfoldighet som inneholder de lavere syv Sefirot *er den fallisk*.

restene etter enhver av verdens store bygninger, fra de kyklopiske restene på Påskeøyen (som var del av et kontinent som ble gravlagt under havet for nærmere fire millioner²⁰ enn 20.000 år siden) og frem til de første egyptiske pyramider.

Vi kommer til å gå dypere inn på dette temaet og bringe praktiske illustrasjoner for å bevise de påstander som er fremsatt.

Her er det tilstrekkelig å vise med noen få eksempler sannheten i det som ble påstått ved begynnelsen av dette verket, nemlig at ingen kosmogoni i hele verden – med de kristne som det eneste unntak – har noensinne tillagt den ene høyeste årsak, det UNIVERSELLE guddommelige prinsipp, å være den direkte skaper av vår jord, mennesket eller noe i forbindelse med disse. Dette gjelder både den hebraiske eller kaldeiske kabbala, som for *skapelsesberetningen*, om den var blitt skikkelig forstått og – enda viktigere – korrekt oversatt.²¹ Overallt er det enten en LOGOS – et ”lys som skinner i MØRKET” – eller så er verdens arkitekt *esoterisk* et flertallsbegrep. Den romerskkatolske kirken, paradoksalt som alltid, anvender merkelappen skaperen bare på Jehova, men tilføyer en lang rekke navn for dennes *arbeidende* KREFTER, hvis navn avslører hemmeligheten. For hvis disse KREFTENE ikke hadde noe å gjøre med den såkalte ”skapelsen”, hvorfor da kalle dem *Elohim* (Alhim) i flertall; ”guddommelige arbeidere” og *energier* (Ενεργεία), *glødende, himmelske steiner* (lapides igniti cærorum), og særlig, ”verdens opprettholdere” (Κοσμοκράτορες), ledere og HERSKERE *over verden* (rectores mundi), verdens ”hjul” (*Rotæ*), Ofanim, flammer og MAKTER, ”guds sønner” (*B’ne Alhim*), ”årvåkne RÅDGIVERE”, osv., osv.

Det ble ofte forutsatt (og like urettferdig) at Kina, et land som er like gammelt som India, ikke hadde noen kosmogoni. ”Konfutsen kjente ikke noen slik, og buddhistene utvidet sin kosmogoni uten å innføre en personlig gud”,²² sies det beklagende. *Yi-King*, ”selve essensen av fortidens tenkning og et verk fra de mest ansette vismenn, mangler en klar kosmogoni”. Likevel finnes den, og den er meget klar. Bare Konfutsen åpnet ikke for et fremtidig liv,²³ og da de kinesiske buddhistene forkastet tanken om *en* skaper og i stedet aksepterte én årsak og talløse virkninger, ble de misforstått av de som trodde på en *personlig* gud. Den ”store ekstreme” som starten ”på forandringer” (gjenfødelse) er den korteste og kanskje den mest tankevekkende av alle kosmogonier, for de som lik konfutsianerne elsker dyden for dens egen skyld og forsøker uselvvisk å gjøre det gode uten stadig å tenke på belønning og fortjenester. Konfutses ”store ekstreme” frembringer ”to skikkelser”. Disse ”to” frembringer i sin tur ”fire bilder”, og disse igjen ”åtte symboler”. Det klages over at selv om konfutsianerne betrakter dem som

²⁰ Denne påstanden vil selvsagt bli funnet vanvittig og absurd og bli ledd av. Men tror man at Atlantis gikk under havet for 850.000 år siden, slik det fortelles i ”*Esoteric Buddhism*” (den første gradvise oversvømmingen begynte i eocenalderen), må man akseptere påstanden om det såkalte Lemuria, kontinentet for den tredje rottrasen, som først ble nesten ødelagt av vulkaner og så gikk under havet. Dette sier kommentarene: ”Etter at den første jord var blitt rensket av førtini flammer, kunne hennes folk, som var født av ild og vann, ikke dø . . . osv. Den andre jorden (med sin rase) forsvant slik damp oppløses i luften . . . Den tredje jord ble etter *kjønnsdelingen* fortært og gikk ned i dypet (havet). Dette skjedde for *to ganger* åttito sykliske år siden”. Et *syklisk* år er hva vi kaller et *sideralt* år og finnes ved vårjevndøgns punktets bevegelse på 25.868 år. Dermed tilsvarende dette 4.242.352 år. Flere detaljer finnes i 4. del. Denne lære er tatt inn i ”Edoms konger”.

²¹ Det samme forbehold finnes i Talmud og i ethvert nasjonalt religiøst system, enten det er monoteistisk eller eksoterisk polyteistisk. Fra kabbalist Rabbi Solomon Ben Gabirols praktfulle dikt i ”The Kether Malchuth” velger vi noen få definisjoner i Kippurs bønnen . . . ”Du er ett, alle talls begynnelse og grunnlaget for alle bygninger. Du er ett, og i din enhets hemmelighet går selv de viseste seg vill, fordi de ikke vet. Du er ett, og din enhet blir aldri mindre, eller større, og kan ikke endres. Du er ett, men *ikke som et numerisk element, for din enhet tillater ingen kalkulasjon, forandring eller form*. Du er, men de dødeliges forståelse og innsikt rekker ikke opp til din eksistens eller å kunne bestemme hvor, hvordan eller hvorfor med henblikk på deg. Du er, men i seg selv alene, for det finnes ingen annen som kan eksistere sammen med deg. Du er, før all tid og rom. Du er, og din eksistens er så grunnleggende og hemmelig at ingen kan gjennomtrenge og oppdage din hemmelighet. Du lever, men ikke i noen tid som har bli fastsatt eller kjent. Du lever, men verken ved ånd eller sjel, for *du er deg selv*, ALLE SJELETS SJEL”, osv., osv. Det er en avstand mellom denne kabbalistiske guddom og den bibelske Jehova, Abrahams, Isaks og Jakobs ondskapsfulle og hevngjerrige gud, som *fristet* førstnevnte og brøt med sistnevnte. Enhver vedantist ville forkaste en slik Parabrahm.

²² Joseph Edkins ”*On Cosmogony*”, side 320. De har opptrådt meget klokt.

²³ Om han forkastet det, var det på grunn av det han kaller forandringer – med andre ord, gjenfødelse – av mennesket og stadige forandringer. Han fornektet at menneskets *personlighet* var udødelig – slik vi gjør – men ikke når det gjelder MENNESKET.

”himmel, jord og mennesket i miniatyr” . . . kan vi se i dem alt vi ønsker. Uten tvil, og det gjelder mange symboler, særlig i de seneste religionene. Men de som kjenner noe til okkulte tall, ser i disse ”skikkelser” et symbol, selv om det er grovt, for en harmonisk, progressiv evolusjon for kosmos og dens vesener, både himmelske og jordiske. Og alle som har studert den numeriske evolusjon av Pytagoras’ opprinnelige kosmogoni (som levde på samme tid som Konfutse) kan ikke unngå å se at hans *triade*, *tetraktis* og *dekade* utgår fra den ENE og enestående monade, og dermed den samme tanke. Konfutse latterliggjøres av en kristen biograf, fordi han før og etter dette avsnittet ”taler om spådomskunst” og lar ham uttale:

De åtte symbolene bestemmer god og dårlig skjebne, og disse fører til store handlinger. Det finnes ingen bilder som kan etterlignes som er større enn himmelen og jorden. Det finnes ikke forandringer som er større enn de fire årstider (i betydningen nord, sør, øst og vest, osv.). Det finnes ingen bilder på himmelen som er klarere enn solen og månen. Når det gjelder å forberede *tingene for bruk*, finnes ingen større enn *vismannen*. Når hell og lykke skal bestemmes finnes det ingenting som er større enn *spådomsstråene* og *skilpadden*.²⁴

Derfor blir ”spådomsstråene” og ”skilpadden”, de ”symbolske linjetyper” og den store vismann som betrakter dem når de blir en og to, og to blir fire, og fire blir åtte, og de andre typene ”tre og seks” – latterliggjort, bare fordi disse vise symboler blir misforstått.

Derfor vil forfatteren og hans kolleger uten tvil drive gjøn med de *sangene* som finnes i våre tekster, fordi de representerer *nøyaktig den samme ide*. Kosmogoniens eldgamle kart er full av linjer av Konfutses type, av konsentriske sirkler og punkter. Men disse representerer de mest abstrakte og filosofiske begreper om vårt univers’ kosmogoni. Kanskje passer de likevel bedre til fordringene og de vitenskapelige mål i vår tidsalder, enn til Augustins og den ”ærverdige Bedes” kosmologiske essay, selv om disse ble utgitt mer enn tusen år senere enn de konfutsianske.

Konfutse, en av de største vismenn i fortidens verden, trodde på gammel magi og praktiserte den selv ”om vi aksepterer påstandene i *Kin-yu*” . . . og ”han priste *Yi-kins* skyer” meddeler hans ærverdige kritiker. Likevel og selv på hans tid; dvs. 600 f.Kr., lærte Konfutse og hans skole at jorden var rund og det heliosentriske system, mens den romerske pave, tre ganger 600 år senere, truet og enda brente ”kjettere” som hevdet det samme. Han latterliggjøres for å tale om den ”hellige skilpadde”. Ingen fordomsfri person bør se noen forskjell mellom en *skilpadde* og et *lam* som kandidat for hellighet, da de begge er symboler og intet annet. Tyren, ørnen,²⁵ løven og tidvis duen, er ”hellige dyr” i den vestlige Bibel. De tre første tilknyttet evangelistene, og den fjerde (det menneskelige ansikt) er en seraf, dvs. en ildslange, sannsynligvis den gnostiske agathodæmon.²⁶ Som tidligere forklart, er de ”hellige dyrene” og flammene eller ”gnistene” innen de ”hellige fire” prototyper for alt som finnes i universet innen den *guddommelige tanke*, i ROTEN, som er den perfekte kube, eller kosmos grunnlag kollektivt og

²⁴ Protestantene kan ha ledd av ham, men katolikkene har ingen rett til å latterliggjøre ham uten å gjøre seg skyldige i blasfemi og vanhelligelse. For det er mer enn 200 år siden Konfutse ble kanonisert av katolikkene som Kinas helgen, noe som medførte at mange uvitende konfutsianere konverterte.

²⁵ Det er ikke få dyr som er *hellige* i Bibelen: geiten, *Asasel* eller seierens gud. Som Aben Ezra sier: ”Hvis du er i stand til å forstå *Asasels* mysterium vil du forstå mysteriet med hans (Guds) navn, for det har sitt motstykke i skriftene. Jeg skal antyde en del av mysteriet, som du vil forstå når du er *fylt tretti år*.” Det samme gjelder mysteriet om *skilpadden*. En from, fransk forfatter, som fryder seg over de bibelske lignelsenenes poetiske skjønnhet, og forbinder Jehovas navn med ”glødende steiner”, ”hellige dyr”, osv. og siterer fra *Bible de Vence (XIX, 318)* sier: ”De er alle i sannhet *Elohim* likesom *deres Gud*, for disse englene anvender, *ved en slags hellig utnyttelse*, Jehovas navn hver gang de representerer ham.” (*Pneumatologie, II, 294*). Ingen betvilte noen gang at NAVNET måtte være *anvendt*, da under dekke av den uendelige, den ene ukjennelige, *Melachim* (budbringeren), som steg ned for å spise og drikke med mennesker. Men hvis Elohim (og enda laverestående vesener) skulle *anvende* Guds navn, som var og fremdeles helliges, hvorfor skulle da de samme Elohim kalles *djevler*, når de fremtrådte med andre guders navn?

²⁶ Valget er merkelig og viser hvor paradoksale de første kristne var i sine valg. For hvorfor skulle de velge disse symbolene fra de hedenske egypterne, når ørnen bare nevnes en gang i det nye testamentet, når Jesus henviser til den som en *åtselster*? (Matteus, 24, 28.) I det gamle testamentet kalles den *uren*, og løven sammenliknes med *satan*, som begge brøler for å fortære mennesker, og oksen drives ut av tempelet. På den andre siden blir slangen, som ble anvendt som et symbol på visdom, nå betraktet som symbol for djevelen. Den esoteriske perle i Kristus’ religion er nå degradert til kristen teologi, som må sies å ha valgt et merkelig og upassende *skall* å fødes og utvikle seg i.

individuelt. De har alle en okkult tilknytning til kosmiske urformer og den første konkretisering og evolusjonsarbeid.

I de eldste hinduiske, eksoteriske kosmogonier er det ikke en gang demiurgen som skaper. For det sies i en av Puranaene at: ”Den store verdensarkitekt gir den første impuls til vårt planetsystems rotasjonsbevegelse ved i tur og orden å gå over hver planet og klode.” Det er denne handlingen ”som får hver sfære til å rotere og gå rundt solen”. Etter denne handlingen er det *Brahmandika*, de solare og lunare pitriene (Dhyan-Chohanene) ”som overtar ansvaret for deres respektive sfærer (jorden og planetene) inntil kalpaens slutt”. Skaperne er rishiene, hvorav de fleste tilskrives forfatterskapet til mantraene og hymnene i Rig-Veda. De er noen ganger syv, noen ganger ti, når de blir *prajapati*, ”vesenenes herre”. Deretter blir de igjen de *syv* og de *fjorten* Manuer, som representanter for de syv og fjorten *eksistensperioder* (”Brahmås dager”), som tilsvarer de syv *æoner*. Mot slutten av evolusjonens første stadium forvandles de til syv stjernerishier, Saptarishier, mens deres *menneskelige* motparter fremstår som helter, konger og vismenn her på jorden.

Østens esoteriske lære har dermed forsynt oss med og slått grunntonen – som vi kan se er like vitenskapelig som den er filosofisk og poetisk innen sin allegoriske kledning – og enhver nasjon har fulgt opp dette. Det er fra de eksoteriske religionene vi må grave frem rot-idéen, før vi vender oss mot den esoteriske sannhet for at ikke den skal bli forkastet. I tillegg kan ethvert symbol, i *enhver* nasjonal religion, leses esoterisk, og beviset for at det leses korrekt når det oversettes til tilsvarende sifre og geometriske former ligger i den usedvanlige overensstemmelsen mellom alle, uansett hvor mye tegnene og symbolene varierer, for opphavelig var alle disse symbolene identiske. Ta for eksempel åpningssetningene i flere kosmogonier; i ethvert tilfelle tales det om en *sirkel*, et *egg* eller et *hode*. MØRKE er alltid forbundet med dette første symbolet og omgir det – som det fremgår av det hinduiske, det egyptiske, det kaldeiske-hebraiske og selv det skandinaviske system. Herav svarte ravner, svarte duer, svarte vann og selv svarte flammer; *ildguden* Agnis *syvende* tunge kalles ”*Kali*”, ”den svarte”, da den var en svart blafrende flamme. To *svarte* duer fløy fra Egypt og slo seg ned i Dodonas eiketær og ga de greske gudene deres navn. Noah slipper ut en *svart* ravn etter syndfloden, som er symbol for den kosmiske pralaya, hvoretter den virkelige skapelse og evolusjon for vår jord og dens mennesket begynte. Odins svarte ravner flagret rundt gudinnen Saga og ”vasket til henne om fortid og fremtid”. Hva er meningen med alle disse svarte fuglene? De er alle forbundet med den opprinnelige visdom, som strømmer ut av den førkosmiske kilde for alt, symbolisert ved hodet, sirkelen og egget; og de har alle den samme mening som relaterer seg til det opprinnelige arketyperiske menneske (Adam Kadmon), som det kreative opphav til alle ting, som er sammensatt av hærskearene av kosmiske makter – de kreative Dhyan-Chohanene. Bortenfor dem er alt mørke.

La oss forespørre kabbalas visdom – selv så tilslørt og forvansket som den nå er – om å forklare i sitt numeriske språk den omtrentlige mening i det minste av ordet ”ravn”. Dette er dets tallverdi slik de gis i ”The Source of Measures”.

Ordet *ravn* er brukt bare en gang og anført som *eth-h'orebv* אֶת-ה'ֹרֵבִי , = 678, eller 113×6 , mens duen er nevnt fem ganger. Dens verdi er 71, og $71 \times 5 = 355$. Seks diametre, eller *ravnene*, som krysser hverandre, vil dele sirkelens omkrets på 355 i 12 deler og sektorer, og 355, hvor hver del deles med 6 (til sammen 2130 deler, *o.a.*), blir 213-0, eller *hodet* (”begynnelsen”) i første vers i skapelsesberetningen. Når hver av disse deles på samme måte ved 2 ($213 \times 2 = 4260$, *o.a.*), eller de 355 med 12 ($355 \times 12 = 4260$, og $4260/2 = 213$, *o.a.*), får vi 213-2, eller ordet *B'rash*, בְּרָשׁ , eller det først ordet i skapelsesberetningen med en preposisjon som forstavelse, som dermed angir den samme konkrete, alminnelige form astronomisk, som den som her var tilsiktet.

Da blir den hemmelige meningen med skapelsesberetningens første vers denne: ”I Rasj (B'rash) eller hodet, ble gudene, himlene og jorden utviklet”. Det er lett å forstå den esoteriske meningen med *ravnene*, når man har fastslått meningen med flommen (eller Noahs syndflod). Uansett hvilken av de mange meninger denne symbolske allegorien måtte ha, så er dens *hoved*-mening starten på en ny syklus og en ny runde (vår *fjerde* runde).²⁷ ”Ravnen” eller *Eth-H'Orebv* gir den samme tallverdi som

²⁷ Bryant har rett når han sier: ”Druid Bardesin sier om Noah da han kom ut av arken (starten på en ny syklus) etter et opphold der inne på et år og en dag; dvs. $364+1 = 365$ dager, ble han gratulert av Neptun for sin fødsel fra flommens vann, som ønsket han et *godt nytt år*.” ”Året” eller syklusen var esoterisk den nye menneskerasen som var *født av kvinner* etter kjønnsdelingen, som er *den sekundære* meningen med allegorien. Den primære mening er starten på fjerde runde, eller en *ny* skapelse.

”hode” og vendte ikke tilbake til arken når duen vendte tilbake med en olivengrein, mens Noah, den nye rasens nye menneske (hvor prototypen er Vaivasvata Manu), som forberedte seg på å forlate arken, den jordiske naturs skjød (eller *argha*), er symbolet for det rent åndelige, kjønnsløse og androgyne menneske fra de tre første rasene, som forsvant fra jorden for alltid. Numerisk er Jehova, Adam og Noah den samme i kabbalaen. I beste fall er de guddommen, som stiger ned på Ararat (og senere på Sinai) for deretter å inkarnere i mennesket i sitt *bilde*, og da ved en naturlig prosess via moderskjødet, hvis symbol er arken, fjellet (Sinai) osv. i *skapelsesberetningen*. Den jødiske allegorien er både astronomisk og rent fysiologisk mer enn antropomorfisk.

Og her ligger avgrunnen med de to systemene (det ariske og det semittiske), selv om de hviler på samme grunnlag. En av kabbalaens fortolkere sier: ”Den grunnleggende ide for hebreernes filosofi var at Gud rommet alle ting i seg selv og at mennesket var *hans speilbilde*, mannen inkludert kvinnen (som androgyner)”; og at ”geometri og tall (og mål som kan anvendes astronomisk) inneholdes i begrepene *mann* og *kvinne*. Den tilsynelatende uforenligheten ved en slik fremstilling ble fjernet ved å påvise forbindelsen mellom mann og kvinne med et spesielt system av tall, mål og geometri, ved nedkomstperioder, som ga et forenende ledd mellom begrepene og de påviste fakta og dermed perfektjornerte fremgangsmåten.” Det argumenteres med at den første årsak er absolutt ufattelig, og at ”symbolet for den første *fattbare manifestasjon* var unnfangelsen av en sirkel med en diameterlinje, som dermed brakte ideen om geometri, fallisisme og astronomi”, noe som til sist ble anvendt om ”betydningen av de menneskelige formeringsorganer”.²⁸ Derved gjøres hele handlingsforløpet fra Adam og patriarkene og frem til Noah til bruk fallisk og astronomisk, hvor den ene regulerer den andre, som for eksempel med måneperiodene. Derfor starter deres *skapelse*, dvs. fjerde rase – etter at de kommer ut av arken, ved flommens avslutning. Hos ariene er det annerledes.

Den østlige esoterisme har aldri nedvurdert den ene, uendelige guddom, som omfatter alle ting, ved å anvende den på en slik måte, og det fremgår av at Brahmâ ikke nevnes i Rig-Veda og de beskjedne posisjonene Rudra og Vishnu har der, mens de tidsaldre senere ble mektige og store guder, de ”uendelige” ifølge eksoterisk tro. Men selv de, og selv om de er ”skapere”, var de ikke de direkte skaperne av og menneskets forfedre. Disse inntar en enda lavere status og kalles prajapatier, pitrier (våre måneforfedre), osv., osv. – og aldri den ”ene, uendelige gud”. Esoterisk filosofi viser at bare det *fysiske* menneske ble skapt i gudens *speilbilde*, men denne er bare en av ”de *mindre guder*”. Det er det HØYERE SELV, det virkelige EGO, som alene er guddommelig og GUD.

---

²⁸ Fra et ikke-utgitt manuskript, men se ”*Source of Measures*”.)

§ 13. DE SYV SKAPELSER.

”DET var verken dag eller natt, himmel eller jord, mørke eller lys, eller noe annet unntatt EN, som ikke kan fattes intellektuelt, eller DET som er Brahma og Pums (ånd) og Pradhana (ren materie)” (*Veda: Vishnu Purana Commentary*), eller ordrett: ”En Pradhanika Brahma Ånd fantes. ”Pradhanika Brahma Ånd” er mulaprakriti og Parabrahman.

I Vishnu Purana sier Parasara til sin elev Maitreya: ”Jeg har forklart for deg, dyktige Muni, seks skapelser . . . skapelsen av Arvarsrotas vesener var den syvende og frembrakte mennesket.” Så fortsetter han med å omtale ytterligere to og meget mystiske skapelser, som kommentatorene har fortolket på ulik måte.

Origines, i sin kommentar til de bøker hans opponent Celsus skrev – som alle ble ødelagt av de forsiktede kirkefedrene – besvarer åpenbart sin motstanders innvendinger og avslører samtidig hans system. Dette er åpenbart *syvfoldig*. Men denne teogonien, fødselen for stjerner og planeter, lyd og farge, ble ikke møtt med noen annet enn satire. Celsus, ”som ønsket å vise frem sin lærdom”, taler om en skapelsesstige med *syv porter*, hvor toppen, den åttende, alltid er stengt. De persiske Mithrasmysteriene blir forklart og ”musikalske årsaker tilføyes” . . . Til dette forsøker han ”å tilføye en sekundær forklaring med musikalske betraktninger”;¹ dvs. med skalaens syv toner, stjernenes syv ånder, osv.

Valentius taler utførlig om de *syv stores* makt, som var kallet for å frembringe dette universet etter *Ar(r)hetos*, den usigelige, hvis navn består av syv bokstaver, som hadde fremstilt den første *hebdomad*.² Navnet (Ar(r)hetos) indikerer den Enes (Logos) syvfoldige natur. ”Gudinnen Rhea”, sier Proklus i *Timæus* (side 121), ”er en monade, duade og heptade”³ og sammenfattet i seg selv alle *titanene*, ”som er syv”.

De *syv skapelsene* finnes i nesten enhver Purana. Før dem kommer det Wilson oversetter med ”det udelte prinsipp”, absolutt ånd, uavhengig av noen relasjon til noe sanseobjekt. De er 1) *Mahattattwa*, den universelle sjel, uendelig intellekt, eller guddommelige sinn; 2) *Bhuta* eller *Bhutasarga*, elementær skapelse, den første differensiering av det universelle, udelte stoff; 3) *Indriya* eller *Aindriyaka*, organisk evolusjon. ”Disse tre var prakritaskapelser, *utviklingen av den udelte natur* som kom etter det udelte prinsipp”; 4) *Mukhya*, den fundamentale skapelse av sansbare ting, livløse kropp; 4) 5) *Tairagyonya* eller *Tiryaksrotas*, skapelse av dyrene; 6) *Urdhwasrotas*, av guddommeligheter (?)⁵ 7) *Arwaksrotas*, av mennesket. (*Se Vishnu Purana*.)

Dette er rekkefølgen i *eksoteriske* tekster. Ifølge esoterisk lære er det syv primære og syv sekundære ”skapelser”. Den første er kreftenes *selvutvikling* fra den ene *årsaksløse* KRAFT; den andre viser hvordan det manifesterte univers utgår fra de allerede differensierte, *guddommelige* elementer.

Esoterisk, så vel som eksoterisk, representerer alle de ovenfor nummererte skapelser evolusjonens syv perioder, enten det er etter en ”tidsalder” eller en Brahmås ”dag”. Dette er *par excellence* den okulte filosofis lære, som imidlertid aldri bruker uttrykket ”skapelse” og heller ikke evolusjon ”i forbindelse med den *primære* skapelsen”; men kaller alle slike *krefter* ”aspekter av den årsaksløse kraft”. I Bibelen er de syv periodene blitt til de seks dager med skapelse og den syvende *dagen* til hvile, som vestens mennesker oppfatter bokstavelig. Når den aktive skaper i hinduisk filosofi har frembrakt gudenes verden, *frøene* til alle de udifferensierte elementene og fremtidige sansers rudimenter (i korthet den numenale verden), forblir universet uforandret i en ”Brahmås dag”, en periode på 4.320.000.000

¹ Origines, *Contra Celcius*, VI, kap. xxii.

² = syvfoldighet, o.a.

³ = syvfoldig, o.a.

⁴ Teksten sier: ”Og den fjerde skapelse er *her* den primære, for ubevegelige *ting* er symbolsk kjent som de primære.” (*Se Fitzedward Hall's Corrections*.)

⁵ Hvordan kan ”guddommeligheter” være blitt skapt *etter* dyrene? Den esoteriske meningen med uttrykket ”dyr” er *frøet til alt dyrisk liv* inkludert mennesket. Mennesket kalles et *offerdyr*, og den eneste i dyreverdenen som ofrer til gudene. *Dessuten* betyr de ”hellige dyrene” ofte de 12 zodiaktegnene i hellige tekster, som allerede nevnt.

år. Dette er den *syvende*, passive periode eller "sabbatsdagen" innen østlig filosofi, som etterfølger seks perioder med aktiv evolusjon. I *Satapatha Brahmana utstråler* "Brahma" (intetkjønn), alle årsakers *absolutte årsak*, gudene. Etter å ha utstrålt gudene (fra sin iboende natur) blir arbeidet avbrutt. I Manus 1. bok sies det: "Ved slutten av hver natt (pralaya), våkner Brahmâ etter å ha sovet, og *ved bevegelsens egen kraft* FORÅRSAKES ånden å utgå fra *seg selv*, hvor ånden i sin essens er og likevel ikke er."

I *Sepher Jezirah*, den kabbalistiske bok om skapelsen, gjentar forfatteren åpenbart Manus ord. Der heter det at den guddommelige substans alene har eksistert fra evigheten av, grenseløs og absolutt, og at ånden er utgått fra den. "En er den levende guds stemme, velsignet være hans navn, som lever for alltid! Stemme, ånd, og ord, dette er den hellige ånd." (*Sepher Jezirah*, kap. 1, Mishna ix.) Dette er den kabbalistiske abstrakte treenighet, som kirkefedrene uten omsvøp har menneskeliggjort. Fra dette trefoldige ENE utgikk hele kosmos. Fra EN utgikk først nummer TO, eller luft, det kreative elementet, og så nummer TRE, *vann*, fra luften. *Eter* eller *ild* kompletterer de mystiske fire, Arba-il. (Samme verk.) Etter østlig lære er ild det første elementet – *eter*, som er syntesen av det hele (da den inneholder dem alle.)

I *Vishnu Purana* meddeles alle de syv periodene og den progressive evolusjon av "ånd-sjel" og de syv former for stoff (eller prinsipper) påvises. Det er umulig å tallfeste dem i dette verket. Leseren bes om å gjennomlese en av Puranaene.

R. Jehudah begynte, det er skrevet: "Elohim sa: La det bli en hvelving midt i vannene . . . Ved den tid da den hellige . . . skapte verden, skapte han (de) syv himler ovenfor. Han skapte 7 jordkloder nedenfor, syv hav, syv dager, syv elver, syv uker, syv år, syv tider og 7000 år, som jorden har vært . . . det syvende av alle årtusenene. Så her er syv jordkloder nedenfor, som alle er bebodde med unntak av de som er ovenfor, og de . . . nedenfor. Og . . . mellom hver jordklode, er det utbredt en himmel (himmelhvelving) . . . Og på dem (disse jordklodene) er det skapninger som er ulike hverandre . . . men har du innvendinger og sier at alle verdens barn stammer fra Adam, så er det ikke slik . . . Og de lavere jordklodene, hvor kom de fra? De er *fra jordkjeden* og fra himmelen nedenfor", osv., osv.⁶

Irenæus er vårt vitne (og et meget uvillig et) på at gnostikerne lærte det samme systemet, og tilslørte meget omhyggelig den sanne, esoteriske mening. Denne "tilsløringen" er imidlertid identisk med den i Vishnu Purana og andre steder. Irenæus skriver således om marcosianerne: "De påstår at først ble alle de fire elementene, ild, vann, jord og luft, frembrakt som et speilbilde av den opprinnelige *firfoldighet* ovenfor, og at hvis vi tilføyer deres virkninger, nemlig varme, kulde, tørrhet og fuktighet, så oppstår en nøyaktig likhet med *ogdoaden*."⁷ (Bind i, kap. xvii.)

Denne "likheten" og selve *ogdoaden* er en villfarelse, akkurat som de syv skapelsene i Vishnu Purana, som det tilføyes to nye til, hvor den åttende, som kalles Anugraha, "innehar både godhetens og mørkets egenskaper", en ide som hører mer hjemme i Sankhya-systemet enn i Puranaene. For Irenæus sier igjen (bind i, xxx, 6) at "de (gnostikerne) også hadde en åttende skapelse som både var god og dårlig, guddommelig og menneskelig. De bekrefter at mennesket ble dannet *på den åttende dag*. Noen ganger fastslår de at mennesket ble skapt på den *sjette dagen*, og andre ganger på den åttende; med mindre de mener at menneskets jordiske del ble dannet på den sjette dagen og dets kjødelige del (?) på den åttende, ved at de skjelner mellom disse to."

De "skilte" mellom dem, men ikke slik Irenæus fremstiller det. Gnostikerne hadde en høyere og lavere *hebdomade* i himmelen og en tredje jordisk *hebdomade* på det fysiske plan. IAO, mysterieguden og herskeren på Månen ifølge Origines' oppsett, var leder for disse høyere "syv himlene",⁸ og derved identisk med lederen for månepitriene, et navn som ble anvendt om de lunare Dhyan-Chohanene. "De bekrefter at disse syv himlene er intelligente og *omtaler dem som engler*", skriver den samme Irenæus, og tilføyer at i denne forstand kalles de Iao Hebdomas, mens moren hans ble kalt "Ogdoas", fordi, som han forklarer, "hun beholdt tallet for *pleromaens førstefødte og primære ogdoade*." (Samme sted, bind i, v. 2.)

Denne "førstefødte *ogdoade*" var (a) i teogonien den *andre Logos* (den manifesterte) fordi han var født av den syvfoldige *første Logos*, og derfor er han den åttende på dette manifesterte plan; og (b)

⁶ Qubbalah, sidene 415-16, av T. Myer, Philadelphia.

⁷ ogdoad: åttefoldighet, o.a.

⁸ Høyere i forhold til de jordiske åndene eller "himlene".

innen stjernedyrkingen var *solen*, Marttanda – Aditis åttende sønn, som hun forkastet mens hun beholdt sine syv sønner, *planetene*. Fortidens mennesker betraktet aldri solen som en planet, men som *en sentral og fast stjerne*. Dette er da den andre hebdomad som var født av den *syv-strålede*, Agni, solen osv. og ikke de syv planetene, som er Syryas *brødre* og ikke hans *sønner*. For gnostikerne var disse *astrale* guder sønner av Ildabaoth⁹ (fra *Ilda* ”barn” og *Baoth* ”egget”), som var sønn av Sofia Acha-moth, datter av Sofia (visdom), hvis region er pleromaen. Han frembrakte fra seg selv disse seks stjernerånder: *Jove* (Jehova), *Sabaoth*, *Adonai*, *Eloi*, *Osraios*, *Astafaios*,¹⁰ og det er de som er de andre og lavere *hebdomad*. Når det gjelder den tredje, så er den sammensatt av syv opprinnelige mennesker, månegudenes skygger, projisert av den første hebdomad. Her avvek ikke gnostikerne mye fra den esoteriske lære bortsett fra at de tilslørte den. Når det gjelder anklagen fra Irenæus, som åpenbart ikke kjente ”kjetternes” virkelige lære, om at mennesket både var skapt på den *sjette* og den *åttende* dag, så gjelder dette mysteriene om det *indre* menneske. Leseren vil ikke forstå det før han har lest neste bind og forstått forklaringen av *menneskets skapelse* ifølge den esoteriske lære.

Ildabaoth er en kopi av Manu, som stolt utbryter: ”O, du beste av toganger-fødte menn! Vit at jeg (Manu) er skaperen av hele denne verden, som den mannlige Viraj . . .spontant frembrakte” (I, 33). Han skaper først ti tilværelsens herrer, prajapatiene, som, slik vers 36 sier . . .”frembringer syv andre Manuer”. (*The Ordinances of Manu.*) Ildabaoth gjør det samme: ”Jeg er fader og gud, og det er ingen over meg”, utbryter han. Men hans mor setter han kjølig på plass ved å si: ”Ikke lyv, Ildabaoth, for alles far, det *første* menneske (*anthropos*) er over deg, og det er også *Antrohopos*, *Anthropos*’ sønn” (Irenæus, bind i, kap. xxx, 6). Dette er et godt bevis for at det var tre Logoi (i tillegg til de syv som var født av den første), hvor en av disse er *sollogos*. Hvem var så denne ”Anthropos”, som sto så mye høyere enn Ildabaoth? Bare de gnostiske fortegnelsene kan løse denne gåten. I *Pistis Sophia* er navnet IEOV med fire vokaler i hvert tilfelle ledsaget av tillegget ”det opprinnelige og første menneske”. Det viser at gnosis bare var et ekko av vår arkaiske lære. De navn som svarer til Parabrahm, Brahm og Manu (det første *tenkende* menneske) består av lyder med en, tre og syv vokaler. Markus, hvis filosofi var mer pytagoreisk enn noe annet, taler om en åpenbaring han hadde, hvor det fra hver av de syv himlene lød en vokal, idet de uttalte de syv navnene for de syv (engle-)hierarkiene.

Når ånden har gjennomtrengt selv det minste atom av kosmos’ syv prinsipper, begynner den *sekundære* skapelse, etter den nevnte hvileperiode.

”Skaperne (Elohim) lager i *andre* ”time” et utkast til mennesket”, sier rabbi Simeon (*The Nuctameron of the Hebrews*). ”En dag har tolv timer”, sier *Mishna*, ”og det er i løpet av disse at skapelsen utføres”. ”Dagens tolv timer” er igjen en forminskert kopi, et svakt med likevel trofast ekko av den opprinnelige visdom. De er som gudenes 12.000 guddommelige år en syklisk tilsløring. Enhver ”Brahmås dag” har 14 Manuer, som de hebraiske kabbalister, som her fulgte kaldeerne, forvandlet til 12 ”timer”.¹¹ Apollonius av Tyana’s *nuctameron* er det samme. ”Dodekaederet ligger skjult i den perfekte kubus”, sier kabbalistene. Den mystiske meningen med dette er at åndens tolv store forvandlinger til materie (de 12.000 guddommelige år) skjer i løpet av de fire store tidsaldre, eller den første *mahayuga*. Den begynner med den metafysiske og supermenneskelige og slutter med den fysiske og kosmos’ og menneskets rent menneskelige natur. Østlig filosofi kan oppgi antall dødelige år for den åndelige og fysiske evolusjon av det sette og usette, selv om den vestlige vitenskap ikke makter det.

Den *primære* skapelse kalles *skapelsen av lys* (ånd), og den *sekundære* – mørke (materie).¹² Begge omtales i *skapelsesberetningen* 1, vers 2 og ved begynnelsen av kapittel 2. Den første er utstrømmingen av de *selv-fødte* guder (Elohim), det andre om den fysiske natur.

Derfor sies det i Zohar: ”O, venner, venner, det utstrømmende menneske var både mann og kvinne, så vel på FADERENS som på MODERENS side. Og dette er meningen med ordene: Og Elohim sa: La det bli lys, og det ble lys! . . .Og det er det tofoldige menneske!” Lys på vårt plan er imidlertid mørke i høyere sfærer.

⁹ Se ”Isis Unveiled”, II, side 183.

¹⁰ Se også King’s *Gnostics*. Andre sekter betrakter Jehova som Ildabaoth selv. Kong identifiserer ham med Saturn.

¹¹ Andre steder er imidlertid identiteten avslørt. Konferer sitatet ovenfor fra Ibn-Gabirol og hans 7 himler, 7 jordkloder, osv.

¹² Dette må ikke forveksles med *førkosmisk* ”MØRKE”, det guddommelige ALTET.

”Mann og kvinne så vel på FADERENS” (ånd) henviser til den primære skapelse, og ”på MODERENS side” (materie) til den sekundære. Det tofoldige mennesker er Adam Kadmon, den abstrakte prototyp for mann og kvinne og den *differensierte* Elohim. *Mennesket* utgår fra Dhyan-Chohan og er en ”fallen engel”, en gud i eksil, som vil bli forklart.

I India ble disse skapelser forklart på denne måten:

(1) Mahat-tattwa-skapelsen – kalt dette fordi den var den første opprinnelige selv-evolusjon av det som skulle bli *mahat* – det ”guddommelige SINN, bevisst og intelligent”; esoterisk ”den universelle sjels *ånd*” . . . ”Verdigeste blant asketer, ved sin kraft (*årsakens kraft*), får enhver *frembrakt* årsak sin rette natur”. (*Vishnu Purana*.) ”Ved å innse at alle veseners kraft *bare* kan forstås ved kjennskapet til *Det* (Brahma), som er bortenfor fornuft, skapelse og liknende, kan slike krefter henvises til Brahma.” DET er dermed forut for manifestasjon. ”Den første var *mahat*”, sier *Linga Purana*, for den ENE (*Det-et*) er verken den *første* eller den *siste* men ALT. Eksoterisk er imidlertid denne manifestasjonen et verk av den ”høyeste ene” (en heller naturlig *virkning* av en evig årsak), eller som kommentaren sier, det kan forstås å bety at Brahmâ da ble *skapt* (?), ved å være identisk med mahat, aktiv intelligens eller den høyestes operative vilje. I esoterisk filosofi kalles det ”den virkende LOV”.

Det er i forståelsen av dette i Brahmanaene og Puranaene vi tror stridens eple finnes mellom de tre devantasektene Advaiti, Dwaiti og Visishtadvaitas. De første hevder med rette at Parabrahman, som det absolutte *alt*, ikke har noen relasjon til den manifesterte verden, da den uendelige ikke kan ha noen forbindelse med det endelige, kan verken *ville* eller *skape*, og at derfor Brahmâ, Mahat, Iswara eller hva slags navn de kreative maktene kjennes ved, simpelthen er et illuderende aspekt av Parabrahman etter tilhengernes oppfatning, mens de andre sektene oppfatter den upersonlige årsak som skaperen eller Iswara.

Mahat (eller Maha-Buddhi) er for vaishnavene det guddommelige sinn *i aktiv utfoldelse*, eller som Anaxagoras mener ”et ordnende og forvaltende sinn, som er årsak til alle ting” – Νοῦς ὁ διακοσμῶν τε καὶ πάντων ἄτιος.

Wilson så med et blikk den tankevekkende forbindelsen mellom *mahat* og det fønikiske Mot, eller *Mut*, som var kvinnelig for egypterne – gudinnen Mut, ”moderen” – som likesom mahat”, sier han, ”var det første produkt av blandingen (?) av ånd og materie, og skapelsens første rudiment”. ”Ex connexione autem ejus spiritus prodidit Mot . . . Fra disse frø ble alle levende ting skapt” – gjentar Brücker (I, 240) – og gir det dermed et enda mer materialistisk og antropomorfisk preg.

Ikke desto mindre kan denne lærens esoteriske betydning sees i hver eksoterisk setning i de gamle sanskrittekstene som omhandler den første skapelsen. ”Fordi den høyeste sjel, den *altgjennomtrengende* (sarvaga) verdenssubstans, har trådt (blitt dratt) inn i materie (prakriti) og ånd (purusha) og *opphisser de bevegelige og ubevegelige prinsipper* har skapelsesperioden (manvantara) ankommet.”¹³

¹³ Grekernes *nous*, som er (åndelig eller guddommelig) sinn, eller *mens*, ”mahat”, virker på materien på samme måte. Den ”går inn i” og *opphisser* den:

”Spiritus intus alit, totamque infusa per artus,   Ånden nærer det innenfra, setter hele den store masse i bevegelse. Tanken trer inn i enhver del og gjennomtrenger den.
Mens agitât molem, et magno se corpore miscet.”

I den fønikiske kosmogoni er det også ”ånden blandet med sine egne prinsipper som forårsaker skapelsen” (Brücker I, 240). Den orfiske triade viser den samme lære, for der er *Phanes* (eller Eros), *Kaos*, som inneholder grovt, *udifferensiert*, kosmisk stoff, og *Kronos* (tiden) de tre samarbeidende prinsipper, som utstråles fra det ukjente og skjulte *punkt* og frembringer ”skapelsesarbeidet”. Og de er hinduenes *purusha* (Fanes), *Pradhana* (kaos) og *Kala* (Kronos) eller *tid*. Den gode professor Wilson liker ikke tanken, som ingen kristen prest heller ville, uansett hvor liberal han er. Han bemerker at ”som nettopp forklart, *blanding* (av den *høyeste* ånd eller sjel) er ikke mekanisk; det er en *innflytelse eller virkning på formidlere* som frembringer virkningene”. Setningen i *Vishnu Purana*: ”Som duft påvirker sinnet ved sin nærhet og ikke ved noen direkte virkning på sinnet selv, slik påvirker den høyeste skapelsens elementer”, forklarer den ærverdige og lærde sanskritforsker korrekt slik: ”Da parfyme ikke gleder sinnet ved faktisk kontakt men ved inntrykk som gjøres på luktesansen, som kommuniserer dem til sinnet”, og tilføyer: ”Den *høyestes* inntreden i ånden så vel som materien er *mindre begripelig* enn det synspunkt som ellers anvendes av at ånden, identifisert med den høyeste, *inngytes* i prakriti eller materien.” Han foretrekker verset i *Padma Purana*: ”Han som kalles prakritis *mannlige* (ånd) . . . denne samme guddommelige Vishnu trådte inn i prakriti.” Dette ”syn” er visselig mer likt det fleksible preg visse vers i Bibelen har om patriarkene, slik som Lot (*Skapelsesberetningen* 19, 34-38) og selv Adam (4, 1) og andre av enda mer antropomorfisk natur. Men det var nettopp dette som førte menneskeheten inn i *fallisismen*, og den kristne religion er gjenomsyret av det fra *Skapelsesberetningens* første kapittel til *Åpenbaringen*.

Esoterisk lære forklarer at Dhyan-Chohanene er den kollektive sum av guddommelig intelligens eller *ur-sinnet*, og at de første Manuene – de syv ”tankefødte” åndelige intelligenser” – er identiske med dem. Derfor er ”Kwan-shi-yin” – ”den gylne drage, som inneholder de syv” i 3. sang – den opprinnelige Logos, eller Brahmâ, den første manifesterte, kreative makt; og Dhyan-energiene er Manuene, eller *Manu-Swayambhuva kollektivt*. Den direkte forbindelse mellom ”Manuene” og ”mahat” er lett å se. *Manu* kommet fra roten *man*, ”å tenke”, og tenkning utgår fra sinnet. I kosmologien er det den før-nebulare periode.

(2) Den *andre* skapelsen, ”Bhuta”, gjaldt de rudimentære prinsipper (Tanmatras) og ble derfor kalt den elementale skapelse (*Bhuta-sarga*).¹⁴ Elementer eller materie. *Bhutadi* betyr bokstavelig ”elementenes opphav” og skjer før *Bhuta-sarga* – ”skapelsen” eller differensieringen av disse elementer til opprinnelig ”Akasha” (kaos eller tomrom).¹⁵ I ”Vishnu Purana” sies den å gå sammen med og tilhøre *Ahankaras* trefoldige aspekt, oversatt med egoisme, mens det mer betyr det uoversettelige begrepet ”JEG-ER-HET”, (”I-AM-NESS”), som først utgår fra ”mahat” eller det guddommelige sinn; det første skyggeaktige utkast til selvishhet, for ”ren” Ahankara blir ”lidenskapelige” og til sist ”rudimentær” (innledningsvis). Det er ”opphavet til bevisst så vel som all *ubevisst* vâren”, selv om den esoteriske skole forkaster tanken om at noe er ”ubevisst” – med unntak på dette (vårt) plan av illusjoner og ignoranse. På dette stadium av den andre skapelsen kommer det andre Manu-hierarki til syne, Dhyan-Chohanene eller devaene, som er opphavet til form (*rupa*), *Chitrasikhandina* (lys-kronede) eller *rikshaene* – de rishier som har besjelt (Storebjørns) syv stjerner.¹⁶ Astrologisk og kosmogonisk svarer denne skapelsen til det første stadiet av kosmisk liv, *ildtåke*-perioden, etter det kaotiske stadium da atomene utgår fra *laya*.

(3) Det tredje (*Indriya*) var den modifiserte form av *Ahamkara*, oppfatningen av ”jeg” (fra ”*aham*”, ”jeg”), som ble kalt den organiske skapelse, eller sansenes (*Aindriyuka*) skapelse. ”Disse tre var prakti-skapelsen, den (differensierte) utvikling av den udelte natur etter stadiet av det udelte prinsipp.” ”Etter stadiet” burde her vært erstattet med ”som begynte med Buddhi”, for dette er verken en differensiert eller en *udifferensiert mengde*, men innehar naturen av begge, i mennesket som i kosmos: en enhet – en menneskelig MONADE på illusjonens plan – når den først er befridd fra de tre former for Ahankara og frigjort fra sin jordiske manas, blir *buddhi* virkelig en kontinuerlig kvantitet, både i varighet og i utvidelse, da den både er evig og udødelig. Tidligere er det fastslått at den *tredje* skapelsen (som var full av godhetens egenskaper, ble kalt *Urdhvasrotas*” og en side eller to senere er *Urdhvasrotas*-skapelsen omtalt som ”den sjette skapelsen . . . som gjelder guddommeligheter” (side 75). Dette viser klart at de senere manvantaraene med hensikt er sammenblandet for å forhindre de profane fra å oppfatte sannheten. Dette kalles ”uforenlighet” og ”selvmotsigelser” av orientalistene.¹⁷

Denne ”skapelse” av de udødelige, ”*Deva-Sarga*”, er den siste i den første serien og har en universell betydning, nemlig til evolusjonene generelt og ikke spesielt til vår *manvantara*, som om og om igjen begynner med det samme, som viser at den gjelder flere ulike kalpaer. For det sies: ”ved slutten av forrige (*Padma*) kalpa våknet den guddommelige Brahmâ fra sin nattesøvn og oppdaget at universet var tomt”. Deretter vises det hvordan Brahmâ enda en gang gjennomgår de ”syv skapelsene” i evolusjonens sekundære stadium og gjentar de første tre på det objektive plan.

¹⁴ Alle disse setningene er gjengitt fra ”Vishnu Purana”, I, kap. 2.

¹⁵ Vishnu er både Bhutesa, ”herre over elementene og alle ting” og *Viswarupa*, ”universell substans eller sjel”.

¹⁶ Konferer avhandling skrevet av Trithemius (Agrippas mester i det 16. århundre): ”Om de syv sekundære eller åndelige intelligenser, som etter Gud setter i gang universet”, som i tillegg til hemmelige perioder og flere profetier formidler visse fakta og oppfatninger om de åndene, eller Elohim, som rår over og styrer verdensutviklingens syv stadier.

¹⁷ De tre skapelsene som begynner med intelligensen er elementale, men de seks skapelsene i den serien hvor intellektet er det første er Brahmâs verk (*Vayu-Purana*). Her betyr ”skapelsen” ethvert evolusjonsstadium. *Mahat*, ”intellekt” eller *sinnet* (som korresponderer med manas, som tilhører det menneskelige plan, mens mahat tilhører det kosmiske) står også her lavere enn *Buddhi* eller super-guddommelig intelligens. Når vi derfor leser i *Lingu Purana* at ”den første skapelsen var Mahats, da intellektet var det første som ble manifestert”, må vi henviser denne (spesielle) skapelsen til den første evolusjon av vårt system eller vår jord, da ingen av de foregående er diskutert i Puranaene, men bare tilfeldigvis antydnet.

(4) *Mukhya*, den primære, da den starter en serie på fire. Verken ”livløse” legemer eller *ubevegelige* ting, som Wilson oversetter det med, gir en korrekt forståelse av de anvendte sanskritbegrepene. Esoterisk filosofi er ikke alene om å forkaste forestillingen om at noe atom er *uorganisk*, for dette finnes også innen ortodoks hinduisme. Wilson sier i tillegg (*i sine samlede verker*, III, side 381): Alle hindusystemene lar plantelegemene være utstyrt med liv . . .” *Charachara*, som er synonymt med *sthavara* og *jangama*, er derfor uriktig gjengitt med ”levende og livløse” ”sansende vesener” og ”ubevisste” eller ”bevisste og ubevisste vesener”, osv., osv. ”Bevegelige og urørlige” ville være bedre, da trærne antas å inneha sjeler. *Mukhya* er ”skapelsen” eller organisk evolusjon av planteriket. I denne *sekundære* periode utvikles de tre gradene av det elementale eller rudimentære rike i denne verden, som i *omvendt* rekkefølge svarer til de tre prakriti-skapelsene i Brahmås primære aktivitetsperiode. Som i den perioden og med ordene i ”Vishnu Purana”: Den første skapelse gjaldt *Mahat* (intellektet), den andre *Tanmatras* (rudimentære prinsipper), og den tredje sansene (Aindriyaka)”. I denne kommer de elementære krefter i denne rekkefølge: (1) De *gryende* kraftsentrene (intellektuelt og fysisk); (2) de rudimentære prinsipper – *nervekraft* så å si, og (3) *gryende forståelse*, som er de lavere naturrikenes *Mahat*, som særlig utvikles av tredje ordens elementare, som etterfølges av det objektive mineralrike, hvor denne forståelse er helt latent, for å gjenutvikles i plantene. *Mukhya*-skapelsen er dermed midtpunktet mellom de tre lavere og de tre høyere naturrikene, som representerer kosmos’ og jordens syv esoteriske riker.

(5) *Tiryaksrotas*- (eller Tairyagyonya)-skapelsen¹⁸ for de ”(hellige) dyrene”, som bare på jorden tilsvarende skapelsen av de umælende dyr. Det som menes med ”dyr” i den *primære* skapelsen, er frøet til den oppvåkne bevissthet eller *forståelse*, det som svakt kan anes hos noen av jordens sensitive planter og mer direkte hos *protistiske* monerer.¹⁹ Gjennom første runde på vår klode ble dyrene skapt før mennesket, mens dyrene (eller pattedyrene) utviklet seg fra mennesket i vår fjerde runde – på det fysiske plan. I 1. runde ble de dyriske atomene trukket sammen til en menneskelig fysisk form, mens det omvendte skjer i 4. runde i samsvar med de magnetiske tilstandene som utvikles i løpet av livet. Dette er *metempsychosis* (Se ”*Mineral Monad*” i ”*Five Years of Theosophy*” side 276.) Det femte evolusjonsstadiet, som eksoterisk kalles ”skapelsen”, må betraktes i både *primære* og *sekundære* perioder, en som åndelig og kosmisk, og en annen som materiell og *jordisk*. Det er *Archibiosis*, eller livets opprinnelse – ”opprinnelse” selvsagt i forhold til *manifestasjonen* av liv på alle syv plan. Det er i denne evolusjonsperioden at den *absolutt evige* universelle bevegelse, eller vibrasjon, det som esoterisk kalles ”det STORE ÅNDEDRAG” differensieres i det opprinnelige, første manifesterte ATOM. Ettersom de kjemiske og fysiske vitenskaper utvikles, bekreftes dette okkulte aksiom mer og mer i kunnskapens verden, og den vitenskapelige hypotese at selv de enkleste materiens elementer er av samme natur og avviker fra hverandre bare når det gjelder fordelingen av *atomer* i molekylet eller i en stoffdel, eller ved sin *atomiske vibrasjon* – vinner mer og mer terreng.

Da differensieringen av det opprinnelige livsfrøet må skje før Dhyan-Chohan-evolusjonen for *den tredje* gruppen eller vesenshierarkiet for den primære skapelse, før ”gudene” kan bli *rupa* (utstyrt med sin første eteriske form), må skapelsen av dyrene av samme grunn skje *før* utviklingen av det *guddommelige* menneske på jorden. Dette er grunnen for at vi i Puranaene finner: ”Den femte, Tairyagyonya-skapelsen, omhandlet dyrene, og –

(6) Urdhvasrotas-skapelsen, for guddommeligheter (*Vishnu Purana*, I, kap. 1.) Men disse (guddommeligheter) er bare prototypen for den første rase, fedrene for sitt ”tankefødte” avkom med *bløte* bein.²⁰ Det er disse som blir *utviklere* av de ”svedfødte” – et uttrykk som beskrives i 4. bind. Til sist etterfølges den sjette ”skapelsen”, og *skapelsen* generelt avsluttes med –

¹⁸ Professor Wilson oversetter det som om dyrene sto høyere på skapelsesskalaen enn guddommeligheter, eller engler, selv om sannheten om devaene er svært tydelig forklart noe senere. Denne ”skapelsen” sier teksten, er både primær (*Prakrita*) og sekundær (*Vaikrita*). Det er den siste, når det gjelder gudenes opphav fra Brahmâ (den *personlig* antropomorfe *skaper* av vårt materielle univers), men *primær* når det gjelder Rudra, som er det umiddelbare resultat av det første prinsipp. Rudra er ikke bare en benevnelse for Shiva, men omfatter skapelsesformidlere, engler og mennesker, som vil bli forklart senere.

¹⁹ ..som verken er planter eller dyr, men en eksistens mellom de to.

²⁰ *Vishnu Purana* forklarer ”skapte vesener” med: ”skjønt de blir ødelagt (i sine individuelle former) i oppløsningsperiodene, blir de likevel påvirket av gode og onde handlinger i tidligere *eksistenser* og er derfor aldri unnatt fra disse konsekvenser. Når Brahmâ frembringer verden på nytt, er de hans viljes avkom . . .” *Ved å samle sitt sinn i seg selv* (*Yoga*-vilje), skaper Brahmâ de fire vesensgrupper, som kalles guder, demoner, *forfedre* og

(7) Utviklingen av ”Arvaksrota-vesenene, som var den syvende, som frembrakte mennesket” (*Vishnu Purana, I*).

Den ”åttende skapelse” som nevnes er ingen *skapelse* i det hele tatt. Det er en misforståelse og gjelder rent mentale prosesser, oppfatningen av den ”niende”skapelse, som i sin tur er en virkning som manifesterer seg i den *sekundære* og det som var en ”skapelse” i den *primære* (*Prakrita*) skapelsen.²¹ Den *åttende*, som kalles *Anugraha* (*Pratyasarga* eller Sankhyas *intellektuelle* skapelse, som forklares i *Karika*, v.46, side 146), er ”den skapelse vi har en innsikt i” – i dens esoteriske aspekt – ”som vi gir intellektuelt samtykke til (Anugraha) i motsetning til *organisk skapelse*”. Det er den korrekte oppfatning av våre relasjoner til hele rekken av ”guder” og særlig til *kumaraene* – den såkalte ”niende skapelsen” – som i realiteten er et aspekt av eller en avspeiling av den sjettede i vår manvantara (Vaivasvata). ”Det finnes en *niende*, kumara-skapelsen, som både er primær og sekundær”, sier *Vishnu Purana*, den eldste av slike tekster.²² ”*Kumaraene*”, forklarer en *esoterisk* tekst, ”er de Dhyanier, som umiddelbart kommer fra det høyeste prinsipp, som kommer til syne i Vaisvasvata-Manu-perioden igjen for å bistå menneskets fremskritt”.²³ Kommentarene til *Vishnu Purana* bekrefter dette ved å bemerke at ”disse *vismennene* levde like lenge som Brahmâ, og de skapes av ham bare i den *første* kalpaen, selv om de vanligvis og ulogisk introduseres i *Varaha* eller *Padma*-kalpaen (den sekundære). Kumaraene er dermed eksoterisk ”Brahmâs skapelse av Rudras eller Nilalohitas, en form for Shiva og visse andre av Brahmâs tankefødte sønner. Men etter esoterisk lære er de forfedre for det sanne åndelige SELV i det fysiske menneske – de høyere Prajapati, mens pitriene, eller de lavere Prajapati, ikke er annet enn *fedre* for modellen eller typen for dets fysiske form, som ble laget ”i *deres* speilbilde”. I eksoteriske tekster nevnes åpent fire (og noen ganger *fem*), men tre kumaraer er hemmelige.²⁴ (Sammenlign med det som er sagt om ”De falne engler” i 4. bind.)

De eksoteriske fire er: Sanat-Kumara, Sananda, Sanaka og Sanatana, og de esoteriske tre er; Sana, Kapila og Sanat-sujata. Spesiell oppmerksomhet bør knyttes til denne klassen av Dhyan-Chohanere, for i den ligger mysteriet med frembringelsen og arveligheten som er antydnet i 1. bind. (*Se de fire ordener av englevesener i kommentarene til 7. sang.*) Det 4. bind beskriver deres posisjon i det guddommelige hierarki. La oss i mellomtiden se hva de *eksoteriske* tekstene sier om dem.

De sier ikke så mye og ingenting til den som ikke leser mellom linjene. ”Vi må her søke tilflukt i andre Puranaer for å kaste lys over dette begrepet”, sier Wilson, som ikke mistenker et øyeblikk at han står overfor ”mørkets engler”, kirkens mytiske ”store fiende”. Derfor *belyser* han ikke annet enn at disse (guddommeligheter) NEKTET Å SKAPE AVKOM²⁵ (og dermed gjøre opprør mot Brahmâ), og for-

MENNESKER” . . . hvor det med ”forfedre” menes prototypen eller utvikleren av den første menneskelige rotrase. Forfedrene er pitriene og de er delt i syv klasser. Innen *eksoterisk* mytologi sies de å være født fra *Brahmâs side*, akkurat som Eva fra Adams ribbein.

²¹ ”Denne oppfatningen”, bemerker Wilson, ”fødselen av Rudra og helgenene, synes å ha blitt lånt fra Saivaene og merkelig påført Vaishnava-systemet”. Han burde ha konsultert den esoteriske meningen før han fremmet en slik hypotese.

²² Parasara, den vediske rishi, som mottok Vishnu Purana fra Pulastya og lærte den til Maitreya, plasseres av orientalistene i ulike epoker. *Hindu Classical Dictionary* oppfatter dette korrekt: ”Spekulasjoner om hans levetid varierer mye fra 575 f.Kr. til 1391 f.Kr. som ikke er pålitelig.” Nettopp, men ikke mindre pålitelig enn andre datoer som gis av sanskritfortolkerne, som er kjent for tilfeldige antagelser.

²³ De kan virkelig markere en ”spesiell” eller uvanlig *skapelse*, da det er de som ved å inkarnere innen de sanseløse menneskelige skallene i de to første rotrasene og en stor del av tredje rotrase – skaper så å si, en *ny rase*, av tenkende, selvbevisste og *guddommelige* mennesker.

²⁴ ”De fire kumaraene (er) Brahmâs tankefødte sønner. Noen *angir syv*” (*Hindu Classical Dictionary*). Alle disse syv Vaidhatra, kumaraenes familienavn, ”skaperens sønner”, er nevnt og beskrevet i Isvara Krishnas ”Sankhya Karika” med Gaudapadacharyas (Sankaracharyas *Paraguru*) kommentarer vedlagt. Den diskuterer kumaraenes natur, selv om den ikke nevner *navnene* for alle syv kumaraer, men i stedet kaller dem ”Brahmâs syv sønner”, som de er, da de er skapt av Brahmâ i Rudra. De navn den gir oss er: Sanaka, Sanandana, Sanatana, Kapila, Ribhu og Panchasikha. Men alle disse er *dekknavn*.

²⁵ Noen av orientalistenes oversettelser er så upålitelige at det sies i den franske oversettelsen av *Hari-Vamsa*; ”De syv Prajapatiene, Rudra, Skanda (hans sønn) og Sanat-Kumara satte i gang med å skape vesener”. Mens originalen, som Wilson viser, sier: ”Disse syv . . . skapte avkom, og det gjorde også Rudra, men Skanda og Sanat Kumara *holdt tilbake sin kraft og avsto* fra skapelse.” De ”fire vesensordenene” kalles noen ganger ”Ambham-si”, som Wilson forklarer som ”bokstavelig vann” og tror det er et ”mystisk begrep”. Det er det uten tvil men han makter åpenbart ikke å fatte den *virkelige* esoteriske meningen. ”Vannene” og ”vann” er symbol for Akasha,

ble dermed, som navnet kumaraer angir, for alltid gutter; det vil si, for alltid rene og uskyldige. Derfor er også deres skapelse kalt "kumara". (*Vishnu Purana, I, kap. v.*) Puranaene bidrar imidlertid med noe mer lys. "Fordi han alltid er som han ble født, kalles han her en ungdom, og derfor er hans navn vel kjent som Sanat-Kumara" (*Linga purana, første seksjon LXX, 174.*) I *Saiva-Puranaene* blir kumaraene alltid beskrevet som yogier. Etter å ha oppregnet dem sier Kurma Purana: "Disse fem, o brahmaner, var yogier, som oppnådde fullstendig frigjørelse fra begjær." De er fem, fordi to av kumaraene falt.

Av alle de syv store inndelinger av Dhyan-Chohanere, eller devaer, er det ingen som betyr mer for menneskeheten enn kumaraene. Det er derfor uklokt av de kristne teologer å degradere dem til *falne* engler og nå kalle dem "satan" og demoner, da vi blant disse himmelske vesener som *nektet å skape* finner erkeengel Mikael – de vestlige og østlige kirkers største skytsengel, med hans dobbeltnavn sankt Mikael og med hans antatte gjenpart på jorden, sankt George som beseierer DRAGEN – som dermed fortjener en mer opphøyd plassering. (Se 4. bind, "Eden, slanger og drager" under 9. sangen.)

Kumaraene, de "tankefødte sønnene" til *Brahma-Rudras* (eller Shivas), som i mystisk forstand er de hylende og fryktelige *ødeleggere av menneskenes lidenskaper og fysiske sanser*, som alltid står i veien for utviklingen av høyere, åndelige sanser og utviklingen av det *indre*, evige menneske – er barn av Shiva, *Mahayogien*, den store skytsherren for alle Indias yogier og mystikere.²⁶ Da de selv er "jomfruelige asketer", nektet de å skape det *materielle* menneskevesenet. De kan mistenkes for å ha direkte forbindelse med den kristne erkeengel Mikael, den "jomfruelige stridsmannen" av dragen *Apofis*, hvis offer er enhver sjel som er for løst tilknyttet dens udødelige ånd, den engelen som gnostikerne viste *nektet å skape* slik kumaraene gjorde. (Se 4. bind "Eden, slanger og drager" under 9. sangen.) . . . *Hersker* ikke denne jødernes skytsengel over Saturn (Shiva og Rudra) og sabbaten, Saturns dag? Fremstilles han ikke med samme natur som sin far (Saturn) og kalles "tidens sønn", *Kronos eller Kala* (tiden), en form for Brahmâ (Vishnu og Shiva)? Er ikke grekernes "gammel tid", med sigden og timeglasset, den samme som kabbalistenes "gammel av dage", som igjen er den samme som hinduenes "gammel av dage", hvor Brahmâ (i sin *treenige* form) også kalles "Sanat", den gamle? Alle kumaraene bærer forstavelen *Sanat* eller *Sana*, og Sanaischara er Saturn, planeten (Sani eller Sarra), kong Saturn, hvis medhjelper i Egypt var den første Thot-Hermes. De er således identiske både med planeten og guden (Shiva), som på sin side fremstår som prototypen på Saturn, som er den samme som Bel, Baal, Shiva og Jehova Sebaot, *hvis ansikts engel er MIKAEL* (מִיכָאֵל "som er som Gud"). Som Daniel forteller oss (5, 21) er han jødernes leder og skytsengel. Innen kumaraene ble fornedret, av de som ikke kjente dem, til demoner og falne engler, hadde de greske ofitene, de okkult interesserte forgjengerne og forløpere for den romerskkatolske kirke, etter dens atskillelse fra den opphavelige greske kirke, identifisert Mikael med sin *Ofiomorfos*, den opprørske og motstridige ånden. Dette betyr ikke annet enn det motsatte aspekt (symbolsk) av Ofis – guddommelig visdom eller Christos. I *Talmud* er Mikael (Michael) "vannets fryste" og leder for de syv åndene, av samme grunn som hans prototyp (blant flere) Sanat-Sujata – kumaraenes leder – kalles Ambhamsi, "vannene" – ifølge kommentarene til *Vishnu Purana*. Hvorfor?

"rommets urhav", hvor Narayana, den selv fødte ånd, beveger seg og *hviler på det som er dens avkom* (Se *Manu*). "Vann er Nara's legeme, og vi har dermed fått vannets navn forklart. Siden *Brahmâ* hviler på vannet kalles han *Narayama*" (*Linga, Vayu og Markandeya Puranaer.*) " . . . Ren Purusha skapte de rene vann . . ." Samtidig er vann det tredje prinsipp i det materielle kosmos og det tredje innen det åndelige område: Ildens *ånd*, flamme, akasha, eter, vann, luft, jord, er kosmiske, siderale, psykiske, åndelige og mystiske prinsipper, *først og fremst okkult*, på ethvert vesensplan. "Guder, demoner, pitrier og mennesker" er de fire vesensordenene som begrepet Ambhamsi omhandler (i Vedaene er det synonymt med gudene), fordi de alle er et resultat av VANNENE (i mystisk forstand), av det akashiske hav og naturens tredje prinsipp. Pitriene og mennesker på jorden er forvandlingene (gjenfødselsene) av guder og demoner (ånder) på høyere planer. I en annen forstand er vann det feminine prinsipp. Venus Afrodite er det personifiserte hav, og mor for kjærlighetens gud, frembringeren av alle gudene likeså mye som den kristne jomfru Maria er mare (havet), mor til den vestlige gud for kjærlighet og barmhjertighet. Hvis den som studerer esoterisk filosofi tenker dypt over temaet vil han sikkert finne alt det tankevekkende ved begrepet Ambhamsi i dets mangfoldige relasjoner til himmelens jomfru, den alkymistenes himmelske jomfru og selv til de moderne baptistenes "nådens vann".

²⁶ Shiva-Rudra er ødeleggeren og Vishnu er opprettholderen, og begge er fornyere av både den åndelige og fysiske natur. For at planten skal leve, må *frøet* dø. For å leve som et bevisst vesen i evigheten, må menneskets lidenskaper og sanser DØ før kroppen gjør det. "Å leve er å dø og å dø er å leve" er for dårlig forstått i Vesten. Shiva, *ødeleggeren*, er *skaperen* og frelseren for det åndelige menneske, og naturens gode gartner. Han luker bort planter, menneskelig og kosmisk, og dreper den fysiske lidenskap for å kalle det åndelige menneskes sanser til liv.

Fordi "vannene" er et annet navn for det "store dypet", rommets opphavelige vann eller *kaos*, som også betyr "moder", *Amba*, som betyr Aditi og Akasha, det synlige univers himmelske jomfrumoder. I tillegg kalles "syndflodens vann" "den STORE DRAGE", eller Ofis, Ofio-Morfos.

Ved behandlingen av symbolisme i bind 5 vil rudraene bli omtalt med sin syvfoldige karakter som "ild-ånder". Der skal vi også vurdere korset (3 + 4) med sine opphavelige og senere former og skal for sammenligningens skyld anvende de pytagoreiske tallene side om side med hebraisk metrologi. Dermed vil tallet syvs enorme betydning bli tydeliggjort som naturens rot-tall. Vi skal undersøke det både fra vedaenes og de kaldeiske skrifers standpunkter, slik de eksisterte i Egypt tusener av år f.Kr., og som det behandles i gnostiske skrifter. Vi skal påvise hvordan dets betydning som et grunntall har vunnet anerkjennelse innen den fysiske vitenskapen, og vi skal forsøke å bevise at den betydning fortidens mennesker tilla tallet syv ikke skyldtes ikke-utdannede presters fantasifulle forestillinger, men derimot et dypt kjennskap til naturens lover.

§ 14. DE FIRE ELEMENTER.

METAFYSISK og esoterisk er det bare ett ELEMENT i naturen, og roten av det er guddommen, og de såkalte syv elementer, hvorav fem allerede har manifestert og bekreftet sin eksistens, er kledningen eller *sløret foran denne guddom*. MENNESKET er direkte oppstått av dets essens, enten det betraktes på fysisk, psykisk, mentalt eller åndelig måte. I antikken talte man generelt om fire elementer, men det regnes med fem innen filosofien, for eterlegemet er ennå ikke fullt manifestert, og dets numenon er fremdeles ”den allmektige fader, eteren, som er syntesen av de øvrige”. Men hva er disse ”ELEMENTENE”, som kjemien og fysikken har avslørt inneholder et stort antall underelementer, langt flere enn de seksti eller sytti som er avdekket. (Konferer 3. bind, §§ XI og XII og sitatene fra Crookes forelesninger.) La oss følge deres utvikling, i alle fall fra deres *historiske* begynnelse.

De fire elementene ble fullstendig karakterisert av Platon, da han sa at de var *det* ”som *sammensatte legemer* består av og oppløses i”. Kosmosdyrkelsen var derfor aldri, selv på sitt verste, noen fetisjdyrkelse som opphøyer eller tilber objektene passive, eksterne former eller stoff, men søkte alltid deres *numenon*. Ild, luft, vann og jord var deres synlige kledning, symbolene for de usynlige sjeler eller ånder som belivet elementene – de kosmiske guder, som de uvitende tilba og de klokere viste respektfull anerkjennelse. De *fenomenale* underavdelinger av de numenale elementene var i sin tur besjelet av elementalene, de såkalte ”naturånder” av lavere grader.

I Moschus *teogoni* finner vi først eter, så luft, de to prinsipper, som avføder Ulom, den *fattbare* (νοήτος) guden (det synlige, materielle univers).¹

I de orfiske hymnene utvikler Eros-Fanes seg fra det åndelige egg, som den eteriske vinden har befruktet, hvor vinden er ”Guds ånd”, som sies å bevege seg i eteren, ”rugende over kaos”, den guddommelige ”tanke”. I den hinduiske *Katakopanisad*, står Purusha, den guddommelige ånd, allerede over urmaterien, og av deres forening oppstår den store verdenssjelen, ”maha-atma, Brahma, livets ånd”.² Disse benevnelsene er igjen identiske med den universelle sjel eller *Anima Mundi*, hvor den siste og laveste inndeling er teurgistenes og kabbalistenes astrallys.

Platons og Aristoteles στοιχεία (elementer) var dermed de *ulegemlige prinsipper* tilknyttet de fire store inndelinger av vår kosmiske verden, og Creuzer definerer derfor med rette disse primitive oppfatningene . . .som en slags *magi*, en *psykisk hedenskap*, og en *guddomliggjøring av krefter*; en åndeliggjøring som satte de troende i nær forbindelse med disse kreftene”. (Bok IX, 850.) Så nær faktisk at hierarkiene av disse kreftene er blitt klassifisert etter en skala på syv fra det fattbare til det ufattbare. De er syvfoldig – ikke som en kunstig hjelp for å lette forståelsen av dem – men etter deres virkelige *kosmiske* inndeling, fra deres kjemiske (eller fysiske) til deres rent åndelige sammensetning. De er *guder* for de uvitende, uavhengige og avanserte, demoner for fanatikerne, som uansett hvor intellektuelle de kan være, ikke er i stand til å forstå ånden i det filosofiske uttrykket *in pluribus unum* (den ene i de mange). For de hermetiske filosofer er de KREFTER som er *relativt ”blinde”* eller *”intelligente”* alt etter prinsippene i dem han beskjeftiger seg med. Det forløp mange årtusener før de i vår kulturelle tidsalder endelig ble nedgradert til enkle, kjemiske elementer.

En god kristen, og særlig bibelske protestanter, burde vise større ærbødighet overfor de fire elementene, om de gjør det overfor Moses. For Bibelen viser den ærbødighet og mystiske betydning de ble tillagt på enhver side av Mosebøkene av den hebraiske lovgiver. Teltet som inneholdt det aller helligste, var et kosmisk symbol, som i en av sine betydninger var helliget de fire elementene, de fire kardinalpunktene og ETEREN. Josefus viser at det var oppført i hvitt, eterens farge. Dette forklarer hvorfor det i egyptiske og hebraiske templer – ifølge Clemens Alexandrinus – fantes et enormt forheng, som hvilte på fem søyler, som atskilte *sanctum sanctorum* (det allerhelligste, som nå representeres av alteret i kristne kirker), hvor bare prestene var tillatt å tre inn – fra de deler som var tilgjengelig for de profane. Med sine *fire* farger symboliserte forhenget de fire hovedelementene, mens de fem

¹ Movers ”Phoinizer”, side 282.

² Weber, ”Akad, Vorles,” 213, 214, osv.

søylene symboliserte den kunnskap om det guddommelige som menneskets *fem* sanser kan oppnå ved hjelp av de *fire* elementene. (Se *Stromata* I, v, § 6.)

I Cory's *Ancient Fragments* uttrykker et av de "kaldeiske orakler" tanker om elementene og eteren i et språk som likner sterkt på det som står i *Unseen Univers*, skrevet av to av våre dagers mest emnente vitenskapsmenn.

Det påstår at alle ting kommer fra eter, og at alt vil vende tilbake til den; at alle tings bilder er utslettelig innprentet i den; og at den lagrer frøene eller restene av alle synlige former, ja selv ideer. Det synes som om dette på merkverdig vis bekrefter vår påstand om at uansett hvilke oppdagelser som gjøres i våre dager, så vil de vise seg at være foregrepet med mange tusen år av våre "enfoldige forfedre". (*Isis Unveiled.*)

Hvorifra kommer de fire elementene og hebreernes *malachim*? Ved et teologisk kunstgrep fra rabbinernes og de senere kirkefedres side har man latt dem smelte sammen med Jehova, men deres opphav er felles med andre nasjoners kosmiske guder. Symbolene deres, enten de oppsto ved Oxus' bredder, av Øvre Egypts brennende sand, eller i de ville, ødslige og frosne skogene i Tessaloniens snøkleddede fjell, eller på Amerikas pampas, er deres symboler, gjentar vi, evig og alltid de samme. Enten deres lokale gud var egyptisk eller pelasgisk, arisk eller semittisk, omfattet den i sin enhet hele naturen, men ikke de fire elementene mer enn enhver av deres skapelser, slik som trærne, elvene, fjellene og stjernene. Den lokale guden, en meget sen forestilling blant femte rotrases seneste underraser, da den opprinnelige og storslagne forestilling nesten var gått tapt – representerte med sine samlede benevnelser alltid sine kolleger. Det var *ildens* gud, som Jupiter eller Agni, symbolisert ved torden.; *vannets* gud, som Varuna eller Neptun osv., symbolisert ved vannbøffelen; *luftens* gud, som Vayu og Indra, som manifesterte seg ved orkaner og stormer; og jordens gud eller ånd, som Pluto eller Yama, som kom til syne ved jordskjelv, og mange andre guder.

Dette var kosmiske guder, som alltid sammenfattet alt i en, slik de finnes i enhver kosmologi eller mytologi. Grekerne hadde derfor sin dodoniske Jupiter, som i seg selv sammenfattet de fire elementene og de fire kardinalpunktene, og som derfor i det gamle Roma var kjent ved den panteistiske tittelen *Jupiter Mundi*, som nå i det moderne Roma er blitt *Deus Mundus*, den ene verdensgud, som etter sine presters egenmektige beslutning erstatter alle andre i senere tids teologi.

Som guder for ild, luft og vann var de *himmelske* guder; som guder for de *lavere områder* var de *underjordiske* guddommer, som i realiteten betyr *jordiske* guder. De var "jordens ånder" med navnene Yama, Pluto, Osiris, "herskere over de lavere riker", noe deres jordiske egenskaper bevitner tilstrekkelig.³ Fortidens mennesker kjente ikke noe verre sted etter døden enn *kamaloka*, jordens *limbus*. Hvis man påstår at den dodoniske Jupiter var den samme som Aidoneus, konge over underverdenen, og *Dis* eller den romerske Pluto og Dionysus Chthonios, den underjordiske, hvorifra orakelsvar ble hentet ifølge Creuzer (I, vi, kap. 1), så vil okkultistene med fornøyelse påvise at både Aidoneus og Dionysus ligger til grunn for Adonai, eller "Jurbo Adonai", som Jehova benevnes i Codex Nazaræus. "Du skal ikke tilbe solen, som kalles Adonai, hvis navn også er *Kadush* og *El-El*" (*Cod. Naz.* I, 47); se også Salme 84, 18) og "herren Bacchus". Baal-Adonis fra de før-babyloniske jødernes *soder* eller mysterier ble ved Massorah til Adonai, den senere vokaliserte Jehova. Derfor har katolikken rett. Alle disse Jupiterene er fra samme familie, men Jehova måtte inkluderes for å gjøre den komplett. Jupiter-*Aerios* eller *Pan*, Jupiter Ammon og Jupiter-Bel-Moloch er alle utgaver og ett med Yurbo-Adonai, fordi de alle er av en og samme kosmiske natur. Det er denne natur og kraft som frembringer det særlige jordiske symbol og dettes fysiske og materielle stoff, som viser at den energi som manifesterer seg gjennom det kommer *utenfra*.

De opprinnelige religionene opptok seg med mer enn bare fysiske fenomener, som Schilling har bemerket, prinsipper mer opphøyde enn vi moderne saddukeere vet om "var skjult under et gjennom-siktig slør av rent naturlige guddommer som torden, vindene og regnet". Fortidens mennesker kjente og kunne skille de *legemlige* fra de *åndelige* elementene i naturkreftene.

Den firfoldige Jupiter, likesom Brahmâ med de fire ansikter – luftens, lynets, jordens og havets gud – herre og mester over de fire elementene, kan stå som representant for de store kosmiske guder for enhver nasjon. Selv om han hadde overført ildens makt til Hefaistos-Vulkan, havets til Poseidon-

³ Bibelens *Gehenna* var en dal nær Jerusalem, hvor de monoteistiske jødene ofret sine barn til Moloch, hvis vi skal tro profeten Jeremias på hans ord. Det skandinaviske *Hel* var et frossent område – *kamaloka* igjen – og det egyptiske Amenti er et sted for renselse. (Se *Isis Unveiled*, II, side 11.)

Neptun og jordens til Pluto-Aidoneus, var den LUFTIGE Jupiter alt dette, fordi ETER fra begynnelsen av sto over og var syntesen av alle elementene.

Tradisjonen peker på en grotte, en diger hule i Sentral-Asias ørken, hvor lyset strømmet inn gjennom fire tilsynelatende naturlige åpninger eller revner i korsform i forhold stedets fire verdenshjørner. Fra midt på dagen til en time før solnedgang påstås det at lyset strømmet inn med fire ulike farger – rød, blå, oransje-gull og hvitt – som følge enten av naturlige eller kunstig preparerte vegetasjons- og jordforhold. Lyset konvergente i midten rundt en søyle av hvit marmor med en klode på toppen, som representerer vår jord. Den kalles ”Zarathustras grotte”.

Hos atlanterne ble de fire elementenes fenomenale manifestasjon, som de med rette tilskrev de kosmiske guders intelligente inngripen, inkludert sammen med kunst og vitenskap og fikk dermed et vitenskapelig preg. I de dager innebar prestene *magi* at de henvendte seg til *sine guder på deres språk*. ”Talen fra jordens mennesker kan ikke nå herrene. Man må henvende seg til hver av dem med språket for deres respektive element” – er en formulering som vil vise seg å ha stor betydning. ”*Reglenes bok*”, som her er sitert, tilføyer en forklaring på dette element-språk: ”Det består av *lyder* og ikke ord, av lyder, tall og tegn. Den som vet hvordan disse tre blandes, vil fremkalle et svar fra den overvåkende makt” (den gud som hersker over det aktuelle elementet).

Dette er følgelig et ”språk” for *besvergelses* eller MANTRAER som de kalles i India, idet lyden er *den mest potente og effektive, magiske formidler og den første av de nøkler som åpner for kommunikasjon mellom dødelige og udødelige*. Den som tror på Paulus’ ord og lære, har ingen rett til å utvelge det fra ham som han finner å ville akseptere og forkaste alt annet, og Paulus forklarer unektelig eksistensen av kosmiske guder og deres nærvær blant oss. Hedenskapen forkynte en dobbelt og simultan evolusjon, en ”skapelse” – ”*spiritualem ac mundanum*”,⁴ som romerkirken kaller den – lenge før romerkirken oppsto. Når det gjelder de guddommelige hierarkiene har den eksoteriske uttrykksmåte ikke forandret seg mye siden hedenskapens eller ”avgudsdyrkelsens” glansdager. Noen navn er endret sammen med noen påstander, som det nå ikke er dekning for. Når Platon for eksempel lot det høyeste prinsipp – ”fader eter” eller Jupiter – uttale: ”Gudenes guder som jeg er *skaper (opifex)* av, likesom jeg er far for alle deres arbeider (*operumque parens*)”, må vi anta han forsto denne uttalelsens ånd like mye som Paulus gjorde, da han uttalte: ”For selv om det finnes det som kalles guder, både i himmelen og på jorden, da det finnes mange guder og mange herrer”. . . (1. korinterbrev, 8,5).⁵ Begge kjente innholdet og betydningen og det de uttalte med slike forsiktige vendinger.

W. Grove sier om kreftenes innbyrdes forhold:

Når tidligere tiders mennesker bevitnet et naturfenomen, som ikke kunne forklares på vanlig måte og som heller ikke kunne forklares ved mekaniske handlinger som de kjente til, knyttet de det til en sjel og en åndelig og overnaturlig makt . . . Luft og gasser ble først vurdert som åndelige, men etter hvert fikk de en mer materiell karakter, og det samme med ordet πνεύμα, ånd, osv. som ble anvendt for sjelen eller en gass. Ordet gass, fra *geist*, en ånd eller et spøkelse, gir oss et eksempel på hvordan et åndelig begrep gradvis forvandles til et fysisk begrep . . . (side 89.)

Dette (som er hentet fra forordet til femte utgave av *Correlation of Physical Forces*) betrakter den store vitenskapsmann som det *eneste* av betydning for eksakt vitenskap, som ikke trenger å beskjeftige seg med ÅRSAKER. Han forklarer:

Årsak og virkning er derfor i sin abstrakte relasjon til disse kreftene bare bekvemmelighetsuttrykk. Vi er fullstendig uvitende *om den siste årsak* til hver og en av dem og vil sannsynligvis forbli det. Vi kan bare fastlegge normene for deres virkninger og må ydmykt henvise årsaken til en allestedsnærværende påvirkning, og slå oss til ro med å studere deres virkninger og utvikling og deres gjensidige forhold gjennom eksperimenter. (side xiv.)

⁴ = åndelig og jordisk., o.a.

⁵ Protestantene kan ikke klandre oss for å fortolke dette verset fra *Korinterbrevet* slik vi her gjør, for selv om den engelske bibel er tvetydig er ikke originalteksten det, og romerkirken aksepterer apostlenes ord etter deres sanne mening. Som bevis se John Chrysostoms *Commentaries in St. Paul's Epistles*”, som var ”direkte inspirert av apostelen” og som han ”skrev etter hans diktat” ifølge de Mirville, hvis verker er akseptert av Roma. Og Chrysostom sier spesielt om dette verset: ”Selv om det (faktisk) finnes de som kalles guder . . . for det synes å være flere guder. . . så opphører til tross alt dette ikke *gudsprinsippet* og den høyeste guden å forbli essensielt *en* og udelelig”. Slik talte også tidligere tiders innvidde, som visste at dyrkelsen av mindre guder aldri kunne påvirke ”*gudsprinsippet*”. (Se Mirville, ”*Des Esprit*”, ii, 322.)

Når denne holdningen en gang er akseptert, og systemet faktisk er erkjent med de siterte ordene, nemlig at *åndelighet* er den ”siste frembringende kraften”, så vil det være ulogisk å nekte å akseptere at dette også gjelder de *materielle elementene*, eller deres sammensetninger – slik de finnes i ild, luft, vann og jord. De gamle kjente disse kreftene så godt at selv om de skjulte deres sanne natur ved ulike allegorier, til gagn (eller skade) for den uopplyste hop, så tapte de aldri av syne deres mangfoldige formål, selv om de vendte opp ned på dem. Det lyktes dem å kaste et tykt slør over den kjerne av sannhet symbolene skjulte, men de forsøkte alltid å bevare den som en *registrering* for fremtidige generasjoner, tilstrekkelig gjennomskuelig til at vise menn kunne oppdage sannheten bak symbolets eller tegnets fantasifulle form. Disse fortidens vise beskyldes for *overtro* og *godtroenhet* – av de nasjoner, som er godt bevandret innen moderne kunst og vitenskap, og som i sin tid er kulturelle og vise, til tross for at de til denne dag aksepterer jødernes antropomorfske ”Jehova” som den eneste levende og uendelige gud.

Hva var den antatte ”overtro”? Hesiod trodde for eksempel at vinden var sønn av kjempen Tyfon”, som ble lenket og frigitt av Æolus etter hans behag, og de polyteistiske grekerne aksepterte dette i likhet med Hesiod. Og hvorfor skulle de ikke, da de monotestiske jødene trodde på det samme, bare med andre navn for dramaets personer, og siden de kristne tror det fremdeles. Hesiod Æolus, Boreas, osv., ble kalt *Kadim, Tsaphon, Daren og Ruach Hajan* av Israels ”utvalgte folk”. Hva er da den fundamentale forskjell? Mens hellenerne trodde at Æolus løste og lenket vindene, så trodde jødene sterkt på at deres herren Gud ”red og fløy på en kjerub, mens røken strømmet ut av hans nese og ild ut av hans munn” (2. Samuelsbok, 22, 9 og 11.) De to nasjonenes uttrykksmåte er enten billedlige eller *overtroiske*. Vi tror ikke på noen av de to, men mener de skyldes en sterk sans av enhet med naturen, og en oppfatning av det mystiske og intelligente bak ethvert naturfenomen, som moderne mennesker ikke lenger besitter. Det var heller ikke ”overtro” når de greske hedningene lyttet til oraklet i Delphi, da oraklet rådet dem til å ”ofre til vindene” når Xerxes flåte nærmet seg, når det skal betraktes som *gudsdyrking* når israelittene like ofte ofret til vind og ild – og særlig til sistnevnte element. Sa de ikke at deres ”Gud var en fortærende ild”, (5. Mosebok, 4, 24.) som normalt kom til syne *som* ild og var ”omgitt av ild”? Og søkte ikke Elias etter herren i ”den sterke vinden og i jordskjelvet”? Gjentar ikke de kristne nå det samme? Ofre de ikke fremdeles til den samme *vindens og vannets Gud*? Det gjør de, fordi særlige bønner for regn, tørt vær, seilvind og stilning av stormer fremdeles finnes i bønnebøkene til de tre kristne kirker, og de mange hundre protestantiske sektene sender disse bønnene til sin Gud hver gang noe truer. Det faktum at de ikke blir besvart noe mer av Jehova enn de sannsynligvis ble av Jupiter *Pluvius*, endrer ikke det faktum at disse bønnene ble rettet til den makt eller de makter som ble antatt å herske over elementene, eller at disse makter er de samme i hedenske og kristne religioner; eller skal vi tro slike bønner er grov avgudsdyrking og absurd ”overtro” *bare* når de anvendes av en hedning i forhold til hans *idol*, men at den samme overtro plutselig forvandles til *rosverdige fromhet* og *religion* når den himmelske adresse endres? Men treet *skal* kjennes på sine frukter. Og da fruktene fra det kristne treet ikke er noe bedre enn fruktene fra det hedenske treet, hvorfor skal det første vises større ærbødighet enn det siste?

Når vi derfor fortelles av Chevalier Drach, en konvertert jøde, og de Mirville, en katolsk fanatiker fra det franske aristokrati, at *lyn* på hebraisk er det samme som *raseri* og alltid utfoldes av en *ond* ånd; at de kristne kaller *Jupiter Fulgur* eller *Fulgurans* for *ælicius* som nedsettende benevnes som *lynets sjel* og dets demon, må vi enten anvende den samme forklaring og definisjon på ”Israels herren Gud” under de samme omstendigheter, eller gi avkall på vår rett til å snakke nedsettende om andre nasjoners guder og tro.

Disse uttalelsene fra to glødende og lærde katolikker er mildt sagt *farlige* i forhold til Bibelen og dens profeter. Hvis Jupiter, ”de greske hedningers høyeste demon”, slynget sitt dødbringende lyn og sine tordenkiler mot alle som vekket hans vrede, så gjorde Abrahams og Jakobs gud det samme, for vi finner i 2. Samuelsbok at ”herren tordnet fra himmelen, og den høyeste lot *sin* røst høre, og sendte ut piler (tordenkiler) og spredte dem (Sauls hær) med lyn og uroet dem”. (22, 14 og 15.)

Atenerne beskyldes for å ha ofret til Boreas, og denne ”demonen” beskyldes for å ha senket og ødelagt 400 skip av den persiske flåte mot Pelions klipper, og for å ha blitt så rasende ”at alle Xerxes trollmenn knapt kunne motvirke det ved å ofre til Tethys” (*Herodot* ”Polymnia”, 190). Heldigvis er det ikke registrert noen tilfeller av kristne kriger som viser en katastrofe av samme omfang, som skyldes den ene kristne flåtens bønner over sin fiende – en annen kristen nasjon. Men det er ikke de kristnes skyld, for enhver bønn rettes like inderlig til Jehova, som atenerne ba til Boreas. Begge parter an-

vendte et lite stykke svart magi. En slik mangel på guddommelig inngripen skyldes neppe mangel på bønner, som sendes til en *felles* allmektig gud for gjensidig ødeleggelse, og hvor skal vi da trekke grensen mellom hedenskap og kristendom? Hvem kan betvile at hele det protestantiske England ville juble og takke herren, om 400 fiendtlige skip i en fremtidig krig ble ødelagt som følge av slike hellige bønner? Hva, spør vi igjen, er forskjellen mellom en Jupiter, en Boreas og en Jehova? Ikke annet enn at ens slektnings forbrytelse – for eksempel ens fars – alltid unnskyldes og ofte blir opphøyd, mens derimot forbrytelsen fra naboens foreldre gladelig straffes med hengning, selv om forbrytelsen er den samme.

Hittil synes ikke ”kristendommens velsignelser” å ha forbedret de konverterte hedningenes moral noe særlig.

Dette er ikke et forsvar for hedenske guder, heller ikke et angrep på de kristnes gud, eller tro på noen av dem. Forfatterinnen er helt upartisk og forkaster bevis til fordel for begge og verken ber eller tror på, eller frykter noen slik ”personlig” og antropomorfisk gud. Sammenligningene er brakt frem for å gi enda et eksempel på det merkelige den ulogiske og blinde fanatiske, siviliserte teolog kan tro på. Så langt er det ikke så stor forskjell mellom de to trosformer, og det er ingen når det gjelder virkninger på *moralen* eller den åndelige natur. ”Kristuslyset” skinner like sterkt på dyremenneskets hellige trekk nå som ”Luciferlyset” gjorde i gamle dager.

De stakkars hedningene trodde i sin overtro at selv elementene hadde forstand! . . . De trodde fremdeles på sitt idol Vayu – guden, eller demonen for vind og luft . . . og de var overbevist om bønnens virkning, og deres brahminers makt over vindene og stormene . . .” (Misjonæren Lavoisier, fra Cochin, i *Journal des Colonies*.)

Som svar på dette kan vi sitere fra *Lukasevangeliet* 8, 24: ”Og han (Jesus) sto opp og *irettesatte vinden og de stormende bølgene, og de la seg og det ble stille*”. Her er et annet sitat fra en bønnebok: ..”O, du havets jomfru, velsignede moder og herskerinne over vannene, still dine bølger..”, osv. (Bønn for napolitanske og provencialske sjømenn ordrett hentet fra fönikiske sjømenns bønn til sin jomfrugudinne Astarte.) Den logiske og uunngåelige slutning fra disse sammenligninger, og av misjonærens fordømmelse, er dette: Da brahminenes *kommandoer* over sine elementguder *ikke var ”ineffektive”*, må brahminenes makt ha vært på høyde med den Jesus hadde. Dessuten kan ikke Astarte ha hatt mindre makt enn de kristne sjømennenes ”havets jomfru”. Det er ikke nok å gi en hund et dårlig navn og så henge den; hunder må bevises å være skyldige. Boreas og Astarte kan som nettopp bemerket være djevler i teologers forestillinger, men treet må dømmes etter sine frukter. Og når de kristne viser seg å være like umoralske og onde som hedningene noensinne var, hvilken nytte har menneskeheten da hatt av å endre guder og idoler?

Det Gud og de kristnes helgener har rett til å gjøre blir en forbrytelse om det lykkes for alminnelig dødelige. Trolldom og besvergelses blir betraktet som fabler nå, men fra *Justinians forordninger* og frem til lovene mot trolldom i England og Amerika – som nå er *foreldet* men ennå ikke opphevet – ble slike besvergelses, selv bare på mistanke, straffet som noe kriminelt. Hvorfor straffe hjernespinn? Vi kan fremdeles lese at keiser Konstantin dømte filosofen Sopatrus til døden for å *ha forløst vindene* og dermed forhindret skip lastet med korn å rekke frem i tide til å avslutte hungersnøden. Pausanias latterliggjøres fordi han bekreftet med sine egne øyne å ha sett ”mennesker som med enkle *bønner og besvergelses*” stanset et sterk haglvær. Dette forhindrer ikke moderne kristne forfattere å anbefale bønner ved storm og farer og å tro på deres virkninger. Hoppo og Stadlein, to magikere og trollmenn, ble for mindre enn et århundre siden dømt til døden for å *forhekset frukt* og overført avlingen fra et område til et annet ved *magiske kunster*, hvis vi skal tro Sprenger, den berømte forfatteren, som inne- sto for historien: ”*Qui fruges excantassent segetem pellicentes incantando.*”⁶

La oss avslutte med å minne leseren om at selv uten det minste preg av overtro kan man tro at enhver ting på jorden, enten det er åndelig eller materielt, synlig eller usynlig, er tofoldig, og at vitenskapen faktisk beviser dette, selv om den benekter sin egen påvisning. For hvis det er riktig slik William Grove mener at den elektrisiteten vi anvender bare er et *resultat* av at vanlig stoff er blitt påvirket av noe *usynlig*, enhver krafts ”*ytterste* formidlende kraft”, den ”*ene allestedsnærværende påvirkning*”, så er det bare naturlig å tro det våre forfedre gjorde, nemlig at ethvert element har en *tofoldig* natur. ”ETERISK ild er en utstrømning fra den egentlige KABIR; den *luftaktige* ilden er bare en forening (forbindelse) av eterilden med *jordisk ild*, og dens styring og anvendelse på vårt jordiske plan tilhører en

⁶ ”Som forhekset fruktene og flyttet avlingen magisk”, o.a.

kabir av mindre orden” – kanskje en elemental, som okkultisten vil kalle den. Det samme kan sies om ethvert kosmisk element.

Ingen vil benekte at det menneskelige vesen er utrustet med ulike krefter: magnetisk, sympatisk, antipatisk, nervøse, dynamiske, okkulte, mekaniske, mentale – alle slags krefter, og at alle de fysiske kreftene er biologiske i sin essens, samtidig som de blander seg med og flyter sammen med de kreftene vi har kalt intellektuelle og moralske, hvor de første blir så å si *redskaper* for de andre. Ingen, som ikke benekter menneskets sjel, vil nøle med å si at deres nærvær og innflytelse utgjør selve essensen av vårt vesen og at de faktisk utgjør menneskets *ego*. Disse kreftene har fysiologiske, fysiske, mekaniske, så vel som nervøse, ekstatiske, clairaudiente og clairvoyante uttrykk, som nå blir betraktet og anerkjent som helt naturlig, selv av vitenskapen. Hvorfor skal mennesket være det eneste unntaket i naturen, og hvorfor kan ikke selv ELEMENTENE ha sine *redskaper*, sine ”vahaner” for det vi kaller de FYSISKE KREFTENE? Og hvorfor, fremfor alt, skal slike oppfatninger og de gamle religionene kalles ”overtro”?

§ 15. OM KWAN-SHI-YIN OG KWAN-YIN.

Likesom Avalokiteshwara har Kwan-shi-yin gjennomgått flere forvandlinger, men det er feilaktig å si at de nordlige buddhistene har oppfunnet ham, for han har vært kjent fra de eldste tider under andre kallenavn. Den hemmelige lære sier at ”Den som først kommer til syne ved fornyelsen vil bli den siste før tilbakedragningen (pralaya)”. Alle folkeslags logoi, fra mysterienes vediske Visvakarma og frem til frelseren for de nåværende siviliserte nasjonene, er ”ordet” som var ”i begynnelsen” (eller oppvekkingen av naturens energigivende krefter, hos den ene ABSOLUTTE. Født av ild og vann, før disse ble atskilte elementer, var DET ”skaperen” (formgiveren) av alle ting. ”Uten ham ville ingenting av det skapte blitt skapt”. ”I ham var livet, og livet var menneskenes lys”, som til sist kan kalles, slik han alltid er blitt kalt, alfa og omega for den manifesterte natur. ”Den store visdommens drage er født av ild og vann, og til ild og vann vil alt med ham bli gjenopptatt” (*Fa-Hwa-King.*) Da denne Bodhisattva sies ”å anta enhver form han ønsker” fra manvantaraens begynnelse til dens slutt, selv om hans spesielle fødselsdag (minnedag) feires ifølge Kin-kwang-ming-King (”Luminous Sutra of Golden Light”) på den andre månedens nittende dag, og ”Maitreya Buddhas” på den første månedens første dag, er de to ett. Han vil komme til syne som Maitreya Buddha i den syvende rase som den siste av avataraene og buddhaene. Denne tro og forventning er utbredt overalt i Østen. Men menneskehetens nye frelser kan ikke komme til syne i *kali yuga*, vår nåværende jordiske, materialistiske og mørke tidsalder. Kaliyuga er bare ”gullalderen” i de *mystiske* skriviene til noen franske pseudo-okkultister. (Se ”La Mission des Juifs”.)

Derfor var ritualet for dyrkelsen av denne guddom basert på magi. Mantraene var alle hentet fra spesielle bøker som ble holdt hemmelig av prestene, og hver av dem sies å ha magiske virkninger, som fremføreren eller leseren frembringer bare ved å inntone dem, et hemmelig årsaksforhold som frembrakte umiddelbare virkninger. Kwan-Shi-Yin er Avalokiteshwara og begge er former av det syvende, universelle prinsipp, selv om denne guddom etter sin høyeste metafysiske egenskap er syntesen av alle planetåndene, Dhyan-Chohanene. Han er den ”selv-manifesterte”, kort sagt ”faderens sønn”. Kronet med syv drager over hans skikkelse finnes inskripsjonen Pu-Tsi-K’iun-ling, ”den universelle frelser av alle levende vesener”.

De navn som gis i de gamle bindene til Sangene er selvsagt helt andre, men Kwan-Yin er helt den samme. I et tempel på Puto, buddhistenes hellige øy i Kina, er Kwan-Shi-Yin fremstilt flytende på en sort vannfugl (*Kala-Hansa*), mens han lar livets eliksir strømme over de dødeliges hoder, som når den utstrømmer forvandles til en av de høyeste Dhyan-Buddhaene – herskeren over den stjernen som kalles ”frelserens stjerne”. I sin tredje forvandling er Kwan-Yin vannets besjelende ånd eller genius. I Kina tror man at Dalai-Lama er en inkarnasjon av Kwan-Shi-Yin, som i sin tredje jordiske tilsynekomst var en Bodhisattva, mens Teshu Lama er en inkarnasjon av Amitabha Buddha, eller Gautama.

I *forbifarten* kan det bemerkes at en forfatter må ha en svekket fantasi for å avdekke fallosdyrkelse overalt, slik forfatteren av ”China Revealed” (McClatchey) og ”Phallicism” gjør. Den første avdekker ”de gamle, falliske guder, fremstilt ved to tydelige symboler – khan eller yang, som er det mannlige kjønnsorgan, og kwan eller yin, som er det kvinnelige. (Se ”Phallicism” side 273.) En slik fortolkning synes enda merkeligere når Kwan-Shi-Yin (Avalokiteshwara) og Kwan-Yin, i tillegg til å være de ledende guder for buddhistiske asketer, de tibetanske yogier, er kyskhetens guder, og er etter sine esoteriske betydninger ikke en gang det Rhys-David sier i sin ”Busshism” (side 202): ”Navnet Avalokiteshwara . . . betyr ”herren, som ser ned fra det høye”. Kwan-Shi-Yin er heller ikke ”Buddhaenes ånd, som er tilstede i kirkene”, men ordrett oversatt betyr det ”herren som sees”, og i en forstand ”det guddommelige SELV oppfattet av selvet” (det menneskelige) – dvs. Atman eller det syvende prinsipp sammensmeltet med det universelle, som sanses av, eller er et sanseobjekt for buddhi, det sjette prinsipp eller menneskets guddommelige sjel. I en enda høyere forstand henviser Avalokiteshwara = Kwan-Shi-Yin til det syvende, universelle prinsipp, og er den logos som sanses av den universelle buddhi – eller sjel, som den samlede syntese av Dhyani-Buddhaene, og er dermed ikke ”Buddhas ånd, som er tilstede i kirkene”, men den allestedsværende, universelle ånd som manifesterer seg i kosmos”

eller naturens tempel. Denne orientalistiske fremstilling av Kwan og Yin tilsvarer uttrykket ”yogini”, som Hargraves Jennings forteller ”er et sanskrit-ord, som i dialekt uttales yogi eller Zogi (!), som er det samme som Sena, og nøyaktig det samme som Duti eller Duti-Ca – dvs. tempelets hellige prostituerte, som ble dyrket som Yoni eller Sakti” (side 60). ”Moralske bøker” i India, ”oppfordrer en trofast hustru å sky samvær med Yogini eller kvinner som er dyrket som Sakti . . . blant tilhengerne av de mest umoralske beskrivelser. Ingenting bør forbause oss etter dette. Og det er derfor knapt med et smil vi finner en annen meningsløs absurditet om at ”Budh” skal være et navn ”som angir ikke bare at solen er formeringens kilde men også det mannlige organ (*Round Towers of Ireland*, sitert av Hargrave Jennings i ”*Phallicism*”, side 264). Max Müller sier i sin ”False Analogies” at ”den mest berømte kinesiske forsker på hans tid, Abel Remusat, påstår at de tre stavelserne J Hi Wei (i det fjortende kapittel av *Tao-te-king*) var ment å være Je-ho-vah (*Science of Religion*, side 332), og at fader Amyoy ”følte seg sikker på at treenighetens tre personer kunne gjenkjennes” i samme verk. Hvis Abel Remusat gjør dette, hvorfor ikke Hargrave Jennings? Enhver forsker vil innse absurditeten av noensinne å betrakte Budh, ”den opplyste” og ”den oppvakte” som et ”fallisk symbol”.

Kwan-Shi-Yin er dermed i mystisk forstand ”den sønn som er identisk med sin fader”, eller Logos, ordet. Han kalles ”visdommens drage” i 3. sang, da alle de gamle religiøse systemene står i forbindelse med og er symbolisert ved slanger. I det gamle Egypt ble guden Nahbkoon, ”han som forener de tofoldige”, fremstilt som en slange med menneskelige bein, enten med eller uten armer. (Det var astralysert som med sin tofoldige fysiologiske og åndelige kraft, gjenforente det guddommelige menneske med dets rent guddommelige monade, prototypen ”i himmelen” eller naturen.) Det var symbolet for naturens oppstandelse, som for Kristus blant ofitene, og for Jehova som messingslangen som helbredet de som så på den. Slangen var også symbol for Kristus blant tempelherrene (se tempelgraden blant frimurerne). Symbolet for Knouph (og Khoum) eller verdenssjelen, sier Champollion (*Pantheon, tekst 3*) ”fremstilles blant annet i form av en diger slange på menneskebein. Da dette krypdyr også er symbol for den gode ånd og den virkelige Agathodæmon, har det noen ganger skjegg”. Dette hellige dyr er dermed det samme som ofitenes slange og er avbildet på et stort antall graverte steiner, som kalles gnostiske eller basilidiske edle steiner. Denne slange fremtrer med ulike hoder (dyre og menneskelige), men steinene bærer alltid inskripsjonen XNOYBIΣ (Chnoubis). Dette symbolet er identisk med et, som ifølge Jamblichus og Champollion ble kalt ”den første av de himmelske guder”, guden Hermes, eller Merkur blant grekerne, som guden Hermes Trismegistos tilla oppfinnelsen av og den første innvielse av menneskene i magi, og Merkur er Budh, visdom, opplysning eller ”gjenoppvåkning” til den guddommelige vitenskap.

For å avslutte; Kwan-Shi-Yin og Kwan-Yin er to aspekter (mannlig og kvinnelig) av samme prinsipp i kosmos, i naturen og i mennesket, av guddommelig visdom og intelligens. De er de mystiske gnostikernes Christos-Sophia, Logos og dens shakti. I sin lengsel etter å uttrykke noen mysterier som aldri kan forstås fullstendig av den profane, valgte de fortidige – i forståelse for at ingenting kunne bli bevart i menneskenes minne uten et ytre symbol – det (for oss) ofte latterlige bilde av Kwan-Yin-ene for å minne mennesket om dets opphav og indre natur. For den upartiske må Madonna i krinoline og Kristus med hvite silkehansker synes langt mer absurd enn Kwan-Shi-Yin og Kwan-Yin som drager. Det subjektive kan vanskelig uttrykkes med det objektive. Da man med den symbolske formel forsøker å karakterisere noe som ligger over vitenskapelig fornuft, og like ofte over vårt intellekt, må nødvendigvis også symbolet rekke utover vårt intellekt på en eller annen måte, fordi det ellers vil forsvinne fra menneskenes hukommelse.